ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΣΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΚΑΛΛΙΔΡΟΜΙΟΥ 12—ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 627-469

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 60.— Ἐξάμηνος δραχμαὶ 30.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 2.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἐξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ ΙΒ'. | ΑΘΗΝΑΙ 1 ΙΟΥΛΙΟΥ 1964 | ΤΕΥΧΟΣ 267ον

ΝΟΜΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΤΩΝ ΑΝΗΛΙΚΩΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΩΝ ΕΠΙΒΑΛΛΟΜΕΝΩΝ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ

Ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Ἐγκληματολογίας εἰς τὴν Πάντειον Ἀνωτάτην Σχολὴν Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ

Α'

Περὶ τῶν ἐπὶ τῶν ἀνηλίκων ἐγκληματιῶν ἐπιβαλλομένων θεραπευτικῶν μέτρων ἀπὸ νομικῆς ἀπόψεως

I. Νομοθετικὴ πηγή. Περὶ τῶν ἐπὶ τῶν ἀνηλίκων ἐπιβαλλομένων θεραπευτικῶν μέτρων προβλέπει ὁ Π.Κ. ἄρθρα 121 § 2, 123, 124 § 2, 125, 126.

II. Περιεχόμενον μέτρων. 1. Τὰ μέτρα συνίστανται :

α) Εἰς τὴν παραπομπὴν τοῦ ἀνηλίκου εἰς «θεραπευτικὸν κατάστημα».

β) Εἰς τὴν παραπομπὴν τοῦ ἀνηλίκου εἰς «ἕτερον κατάλληλον κατάστημα» (φερ' εἰπεῖν εἰς κατάστημα τυφλῶν, κωφαλάλων, κ.ο.κ.).

Καθ' ἡμᾶς θὰ ἔδει ὁ Π.Κ. νὰ προβλέψῃ καὶ ἕτερα θεραπευτικὰ μέτρα.

2. Τὰ θεραπευτικὰ μέτρα ἕναντι τῶν ἀνηλίκων συνιστῶσιν «ἀναπλήρωσιν τοῦ ποινικοῦ κολασμοῦ».

III. Προϋποθέσεις τῶν μέτρων. Προϋπόθεσις τῆς ἐπιβολῆς τῶν θεραπευτικῶν μέτρων εἶναι:

α) Ὡρισμένη «κατάστασις τοῦ ἀνηλίκου». Ἐκ τοῦ ὅλου περιεχομένου τοῦ ἄρθρου 123, ἀναφερομένου εἰς «ψυχικὴν νόσον», «διατάραξιν τῶν πνευματικῶν λειτουργιῶν, «καθυστέρησιν τῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς ἀναπτύξεως» κ.τ.λ. νοητέα «κατάστασις τοῦ ἀνηλίκου» εἰδικῶς ἀπὸ ἀπόψεως «πνευματικῆς καὶ ψυχικῆς ὑγείας». Αἱ διαλαμβανόμεναι ἐν τῷ ἄρθρ. 123 εἰδικώτεραι περιπτώσεις καταστάσεως πνευματικῆς καὶ ψυχικῆς ὑγείας τοῦ ἀνηλίκου ἀναφέρονται ἐνδεικτικῶς (χρῆσις τῆς λέξεως «ἰδίᾳ»). Προφανῶς δ' αἱ περιεχόμεναι περιπτώσεις τῶν «τυφλῶν» καὶ «κωφαλάλων» ἀνηλίκων ἀναφέρονται, καθ' ὅσον σχετίζονται πρὸς τὴν ψυχικὴν καὶ πνευματικὴν ὑγείαν. Τέλος ἡ διαλαμβανομένη περίπτωσις τῆς «ἐπιληψίας» ἀνηλίκων, ἤτις ἀποτελεῖ, ὡς γνωστόν, καὶ αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ψυχικὴν νόσον, μνημονεύεται ἐν τούτοις καὶ κεχωρισμένως τὸ μὲν πρὸς ἀποφυγὴν πάσης σχετικῆς ἀμφισβητήσεως, τὸ δὲ πρὸς ἔξαρσιν τῆς ἐγκληματογόνου σημασίας τῆς νόσου τῆς ἐπιληψίας. Ζήτημα θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ γεννηθῇ, κατὰ πόσον τὸ ἄρθρ. 123 περιλαμβάνει μόνον τὰς περιπτώσεις τῶν νόσων (ψυχικῶν νόσων ἀφ' ἑνὸς καὶ πνευματικῶν—διανοητικῶν νόσων, ἤτοι τῆς ὀλιγοφρενείας, ἀφ' ἑτέρου) ἢ τυχὸν τυγ-

χάνῃ ἐφαρμοστέον καὶ ἐπὶ τῶν περιπτώσεων τῶν ἀνωμαλιῶν; Ἐκ τῆς διατυπώσεως τοῦ ἄρθρου 123, ὁμιλοῦντος κατὰ διαστολὴν ἀφ' ἑνὸς περὶ «ψυχικῆς νόσου»ἢ «ἄλλης νοσηρᾶς διαταράξεως τῶν πνευματικῶν λειτουργιῶν» καὶ ἀφ' ἑτέρου περὶ «ἀνωμάλου καθυστερήσεως τῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς ἀναπτύξεως», προκύπτει ὅτι δέον νὰ δεχθῶμεν ὅτι τὸ δικαστήπιον δύναται νὰ διατάξῃ θεραπευτικὰ μέτρα καὶ ἐπὶ τῆς περιπτώσεως τῶν ψυχικῶν καὶ πνευματικῶν ἀνωμαλιῶν. Ἡ τοιαύτη ἑρμηνεία, εἶναι ἐπιτρεπτή, λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς ἐνδεικτικῆς διατυπώσεως τοῦ νόμου, ἐπιβαλλομένη καὶ ἐκ τῆς ἀνάγκης τῶν πραγμάτων, δεδομένης τῆς ἐκτεταμένης ἐγκληματογόνου σημασίας τῶν διαφόρων ἀνωμαλιῶν.

β) Ἡ κατάστασις τοῦ ἀνηλίκου δέον νὰ ἀ π α ι τ ῇ «ἰ δ ι α ι τ έ ρ α ν (θεραπευτικὴν) μ ε τ α χ ε ί ρ ι σ ι ν». Ἐντεῦθεν προκύπτει ὅτι, ἐὰν ὁ ἀνήλικος τυγχάνῃ μὲν ψυχικῶς ἢ νοητικῶς νοσῶν ἢ ἀνώμαλος, οὐχ ἧττον ἡ τοιαύτη ψυχικὴ καὶ πνευματικὴ του κατάστασις δὲν ἀπαιτῇ τυχὸν παρὰ ταῦτα ἰδιαιτέραν θεραπευτικὴν μεταχείρισιν, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δὲν ἐπιβάλλονται τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 123 προβλεπόμενα θεραπευτικὰ μέτρα.

γ) Τ έ λ ε σ ι ς ἐ κ μ έ ρ ο υ ς τ ο ῦ ἀ ν η λ ί κ ο υ ἀ ξ ι ο π ο ι ν ο ύ π ρ ά ξ ε ω ς, ἤτις, κρινομένη ἀπὸ ἀπόψεως ἐνηλίκων, δύναται νὰ ἀποτελῇ πλημμέλημα ἢ κακούργημα.

Ἡ πρᾶξις αὕτη, προκειμένου μὲν περὶ παίδων, ἐκ τοῦ νόμου δὲν καταλογίζεται εἰς αὐτούς (Π.Κ. ἄρθρ. 126 § 1). Ἀφ' ἑτέρου ὡς πρὸς τοὺς ἐφήβους δὲν τίθεται ζήτημα καταλογισμοῦ ἢ μὴ τῆς πράξεως, ἀλλὰ ζήτημα προσφόρου ἢ μὴ τῶν ἀναμορφωτικῶν (Π.Κ. ἄρθρ. 122), τῶν θεραπευτικῶν (Π.Κ. ἄρθρ. 123) ἢ τῶν σωφρονιστικῶν μέτρων (Π.Κ. ἄρθρ. 127) πρὸς συγκράτησιν τοῦ ἐφήβου ἀπὸ τῆς τελέσεως νέων ἀξιοποίνων πράξεων. Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ταύτην ἀνακύπτει ἡ καλουμένη «συμπτωματικὴ ἀντικοινωνικὴ σημασία» τῶν ὑπὸ τῶν ἀνηλίκων τελουμένων ἐγκλημάτων, συνισταμένη εἰς τὸ ὅτι ταῦτα ἀποτελοῦσι συμπτώματα ἐπικινδύνου διὰ τὴν ἔννομον τάξιν προσωπικότητος τῶν ἀνηλίκων δραστῶν, ἐκδήλωσιν δηλαδὴ κοινωνικῶς ἐπιβλαβοῦς (ἀντικοινωνικῆς) διαθέσεως αὐτῶν ([1]).

Δεδομένης τῆς ἀπαιτήσεως τῆς συγχρόνου ἀντιεγκληματικῆς πολιτικῆς ὑπὲρ τῆς «ἀρχῆς τῆς ἥσσονος ἐπεμβάσεως»([2]), καταλήγομεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ Π.Κ. ἄρθρ. 126 § 2 εἶναι ἑρμηνευτέος (ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρ. 127 § 1) ὑπὸ ἀνάλογον ἔννοιαν. Τούτων οὕτως ἐχόντων δεχόμεθα ὅτι ἐν αἷς περιπτώσεσι πρὸς πρόληψιν νέων ἀξιοποίνων πράξεων ἀρκοῦσι τὰ ἀναμορφωτικὰ ἢ τὰ θεραπευτικὰ μέτρα, τὸ δικαστήριον δὲν καταγιγνώσκει τὸ μέτρον τοῦ ποινικοῦ σωφρονισμοῦ (πρβλ. καὶ γερμανικὸν Jugendgerichtsgesetz ἔτους 1923 § 5). Κατὰ τὴν κρίσιν ταύτην τὸ δικαστήριον δέον νὰ ἀνατρέξῃ ὡσαύτως εἰς ἐπιστημονικὰ κριτήρια τῆς «Παιδαγωγικῆς», εἰδικώτερον δὲ καὶ τῆς «Θεραπευτικῆς Παιδαγωγικῆς» (Heilpädagogik).

Ἐκ τοῦ Π.Κ. ἄρθρ. 128, καθ' ὃ ἐπὶ πταισμάτων «ἐφαρμόζονται μόνον ἀναμορφωτικὰ μέτρα», συνάγομεν ὅτι ὁ νομοθέτης ἀποκλείει, λόγῳ τῆς βαρύτητος τῶν μέτρων([3]), τὴν ἐφαρμογὴν ἐπὶ τῶν ὑπὸ τῶν ἀνηλίκων τελουμένων πταισμάτων: α)

---

1. «Ν. Α. Χωραφᾶ. Ἑλληνικὸν Ποινικὸν Δίκαιον. Γενικὸν Μέρος. Ἔκδ. β' Ἀθῆναι. 1952». σ. 25.

2. Ἐκδήλωσιν τῆς τοιαύτης γενικῆς ἀρχῆς ἀποτελεῖ ἡ εἰδικωτέρα ἀπαίτησις τῆς ἀντιεγκληματικῆς πολιτικῆς, περὶ ἧς «Ν.Α. Χωραφᾶς, αὐτόθι σ. 33, καθ' ἣν «ἡ ποινὴ δέον νὰ ἀποτελῇ τὸ ἔσχατον καταφύγιον τῆς ἐννόμου τάξεως» καὶ «ὅπου ἡ καταπολέμησις τῆς ἐγκληματικότητος δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ δι' ἠπιωτέρας ποινῆς, ἐκεῖ ἡ ἐπιβολὴ μείζονος ποινῆς εἶναι ἄσκοπος καὶ ἑπομένως ἀδικαιολόγητος».

3. «Ἀρχὴ τῆς (βαρύτητος) τῆς πράξεως» (Tatprinzip). Ὀρθότερον τὸ κριτήριον βάσει τῆς «ἀρχῆς (τῆς ποιότητος) τοῦ πράττοντος» (Täterprinzip).

τοῦ ποινικοῦ σωφρονισμοῦ (ὀρθῶς), β) τοῦ εἰδικῶς μνημονευομένου ἀναμορφωτικοῦ μέτρου τῆς τοποθετήσεως τοῦ ἀνηλίκου εἰς κατάστημα ἀγωγῆς (καθ' ἡμᾶς οὐχὶ ὀρθῶς), καὶ γ) τῶν θεραπευτικῶν μέτρων (καθ' ἡμᾶς οὐχὶ ὀρθῶς) (1).

Ἀπὸ ἄλλης ἀπόψεως σημειωτέον ὅτι, συμφώνως πρὸς τὸν Π.Κ. ἄρθρ. 18 ἐδ. β' («αἱ πράξεις, αἱ τιμωρούμεναι διὰ περιορισμοῦ ἐντὸς σωφρονιστικοῦ καταστήματος (τῶν ἀνηλίκων), εἶναι πλημμελήματα»), αἱ ὑπὸ τῶν ἀνηλίκων τελούμεναι ἀξιόποινοι πράξεις, κρινόμεναι μὲν ἀπὸ ἀπόψεως ἐνηλίκων δύνανται νὰ ὦσι καὶ κακουργήματα, κρινόμεναι ὅμως ἀπὸ ἀπόψεως ἀνηλίκων δὲν δύνανται νὰ φέρωσι τὸν χαρακτῆρα τοῦ κακουργήματος, ἀλλ' εἶναι πάντοτε εἴτε πλημμελήματα, εἴτε πταίσματα.

δ) Ὁ ἀνήλικος δέον νὰ ἄγῃ ἡλικίαν ἀπὸ τοῦ 7ου μέχρι τοῦ 17ου ἔτους συμπεπληρωμένου. Τοῦτο συνάγεται ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ Π.Κ. ἄρθρ. 126 καὶ 121.

Τούτων οὕτως ἐχόντων δυστυχῶς ἀποκλείεται ἡ ἐφαρμογὴ θεραπευτικῶν μέτρων τὸ μὲν ἐπὶ τῶν ἀγόντων τὴν προσχολικὴν ἡλικίαν, τὸ δὲ τὴν μετεφηβικὴν (περὶ ὧν Π.Κ. ἄρθρ. 130, ἤτοι ἀπὸ τοῦ 17ου μέχρι τοῦ 21ου ἔτους συμπεπληρωμένου).

ε) Δεδομένης τῆς φύσεως τῶν θεραπευτικῶν μέτρων κατ' ἀνηλίκων, ὡς ἀσφαλιστικῶν, ἀποτελούντων ἀναπλήρωσιν τοῦ ποινικοῦ κολασμοῦ καὶ σκοπούντων εἰς τὴν φυσικὴν προστασίαν τῆς ἐννόμου τάξεως ἀπὸ τοῦ κινδύνου, τὸν ὁποῖον ἐνέχει ἡ προσωπικότης τοῦ ἀνηλίκου δράστου (ἀτελοῦς) ἐγκλήματος,(2) ἔπεται ὅτι τὸ δικαστήριον δὲν δύναται νὰ διατάξῃ τὰ θεραπευτικὰ μέτρα κατὰ τοῦ ἀνηλίκου τυχὸν ἐξ ἁπλῶν λόγων κοινωνικῆς προνοίας ὑπὲρ πάσχοντος συνανθρώπου, ἀλλὰ μόνον, «ἐὰν καὶ ἐφ' ὅσον κρίνῃ ὅτι οὗτος εἶναι ἐπὶ κίνδυνος εἰς τὴν δημοσίαν ἀσφάλειαν» (πρβλ. καὶ Π.Κ. ἄρθρ. 69 ἐν τέλει), ἐκδηλῶν προσωπικότητα, ἐμφορουμένην ὑπὸ «ἐγκληματικῆς διαθέσεως», ἤτοι «ψυχικῆς ἑτοιμότητος» (κλίσεως ἢ ροπῆς) πρὸς διάπραξιν νέων ἐγκλημάτων ἐν τῷ μέλλοντι (ἐκτίμησις τῆς «πιθανότητος» ὅτι ὁ ἀνήλικος ἐγκληματίας λόγῳ τῆς καταστάσεως τῆς πνευματικῆς ἢ ψυχικῆς αὐτοῦ ὑγείας θέλει ἐκ νέου ἐγκληματίσει).(3)

Ἀντιθέτως, καθ' ἡμᾶς, δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἀποδειχθῇ ἡ ὕπαρξις σχέσεως μεταξὺ τοῦ τελεσθέντος ἐγκλήματος καὶ τῆς ψυχικῆς ἢ πνευματικῆς νοσηρότητος ἢ ἀνωμαλίας («συμπτωματικὴ» ἔννοια τοῦ ἐγκλήματος).

(Συνεχίζεται)

---

1. Οὕτω καὶ «Κ.Γ. Γαρδίκα. Αἱ εἰδικαὶ τῶν ἐγκληματιῶν κατηγορίαι καὶ ἡ μεταχείρισις αὐτῶν. Ἀθῆναι. 1951» σ. 135, 147.
2. Σχετικῶς «Ν.Α. Χωραφᾶς, αὐτόθι» σ. 85.
3. Ἀπὸ συμφώνου πρὸς τὴν εὔστοχον ὁρολογίαν καὶ διατύπωσιν «Ν. Χωραφᾶ. Ἑλληνικὸν Ποινικὸν Δίκαιον. Τόμος Α'. Γενικὸν Μέρος. Ἀθῆναι. 1943» § 59 σ. 166.

Οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ μελετοῦν συνεχῶς προσφέρουν μεγάλη ὑπηρεσία στὴν κοινωνία καὶ στὸν ἑαυτό τους.

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ» σᾶς δίνουν ἐκλεκτὴ πνευματικὴ τροφή.

ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΣΤΗΝ ΟΔΟ ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΥ

Ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. **ΣΠΥΡΟΥ ΛΕΩΤΣΑΚΟΥ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Τὴν ἄλλη μέρα – γιατί νὰ βιασθοῦν ἀφοῦ ἦταν αὐτοκτονία ; – ἦλθε στὸ Τμῆμα γιὰ νὰ ἐξετασθῇ καὶ ὁ Χρῆστος Γιαννακούρης, ποὺ ἦταν φοιτητὴς Νομικῆς καὶ ὑπάλληλος τοῦ Ντίνου τοῦ Τσαλδάρη, καὶ κατέθεσεν ὅτι τὴν Τετάρτη, δηλαδὴ στὶς 26 Αὐγούστου, αὐτὸς εἶχε συνοδεύσει τὸν μακαρίτη τὸν Παπαγιωργακόπουλο καὶ τὸν ὑπηρέτη του Παπαδᾶτο ὡς τὴν Ἰονικὴ τράπεζα. Ἐκεῖ ὁ Παπαγεωργακόπουλος ἄνοιξε τὴ θυρίδα τοῦ χρηματοκιβωτίου του καὶ πῆρε ἀπὸ μέσα πενῆντα χιλιάρικα γιὰ τὸ ταξείδι τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ ρώτησε τὸν ἀστυνόμο ἂν τὰ βρῆκε στὸ δωμάτιό του ἢ ὄχι.

—Ὄχι, δὲν βρήκαμε παρὰ μόνο 570 δραχμές.

—Καλὰ καὶ τὰ ἄλλα τί ἔγιναν ; Τὸ ἀπόγευμα τῆς Πέμπτης τὰ εἶδα. Τὰ εἶχε βάλει ὁ μακαρίτης μέσα σ' ἕνα κουτὶ ἀπὸ πούρα καὶ τὰ εἶχε δίπλα ἀπὸ τὸ κρεβάτι του.

—Μήπως τὰ ἐδαπάνησε πουθενά ; Μήπως ἔκανε κανένα ἔμβασμα σὲ τράπεζα τοῦ ἐξωτερικοῦ ;

—Ἀδύνατον. Αὐτὸς δὲν μποροῦσε νὰ πάρῃ τὰ πόδια του ἀπὸ τὰ ναρκωτικά. Σὲ μένα θὰ ἀνέθετε αὐτὴ τὴ δουλειά.

—Μὰ νά, ἐδῶ τὸ λέει καὶ ἡ ἔκθεσις αὐτοψίας καὶ ἐρεύνης ποὺ κάναμε, εἶπε ὁ Μαρκάκης, γιὰ τὶς πεντακόσες ἑβδομῆντα δραχμές. Δὲν λέει γιὰ τίποτε ἄλλο.

Καὶ ὁ ἀστυνόμος, μπροστὰ στὸ μάρτυρα, ἄρχισε νὰ ξεφυλλίζῃ τὰ ἐλάχιστα ἔγγραφα τῆς δικογραφίας μέσα στὸ σχετικὸ φάκελλο. Τὰ μάτια ὅμως τοῦ Γιαννακούρη ἔπεσαν ἐπάνω στὸ σημείωμα μὲ τὴ φίρμα τοῦ Παπαγεωργακόπουλου καὶ ρώτησε τὸν ἀστυνόμο.

—Τί εἶναι αὐτὸ τὸ γράμμα ;

—Τὸ σημείωμα τοῦ μακαρίτου ποὺ μᾶς ἄφησε καὶ ποὺ γράφει ὅτι αὐτοκτόνησε, εἶπεν ὁ Μαρκάκης. Καὶ τὸ ἔτεινε πρὸς τὸν μάρτυρα.

Μὰ ὁ Γιαννακούρης μόλις τὸ εἶδε πετάχτηκε ἀπὸ τὰ ροῦχα του.

—Μὰ δὲν εἶναι τοῦ μακαρίτου. Αὐτὸ δὲν τὸ ἔγραψε ὁ Παπαγεωργακόπουλος μὲ τὰ χέρια του. Εἶναι πλαστό. Δεῖξτε το καὶ στὸ θεῖο του μόλις ἔλθῃ ἀπὸ τὴν Πάτρα καὶ θὰ δῆτε. Αὐτὸς ἔχει γράμματά του καὶ σημειώματά του γιὰ νὰ τὰ παραβάλετε. Μὰ μὴ ζητᾶτε τίποτε ἄλλο. Ὁ μακαρίτης δὲν ὑπέγραφε ποτὲ Περικλῆς Κων. Ἀλλὰ μόνο Περικλῆς Κ. Αὐτὸ τὸ σημείωμα πρέπει νὰ τὸ ἔχει γράψει ὁ Παπαδᾶτος. Αὐτὸς πρέπει νὰ πῆρε καὶ τὰ λεπτά.

Ὥστε λοιπὸν ὁ ἐπιμελητὴς Γρηγόριος Κάτσας εἶχε δίκιο ὅταν ἔλεγε ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἀγρίας σφαγῆς. Ἦταν ἕνα φοβερὸ ἔγκλημα ἡ δῆθεν αὐτοκτονία καὶ δράστης δὲν μποροῦσε νὰ ἦταν ἄλλος, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ὑπηρέτη τοῦ Παπαγεωργακόπουλου Θανάση Παπαδᾶτο. Αὐτὸς ἔσφαξε τὸ ἀφεντικό του ἐπάνω στὸ κρεβάτι, καθὼς ἦταν ναρκωμένος, καὶ τοῦ πῆρε τὰ πενῆντα χιλιάρικα.

Ὁ Μαρκάκης εἶχε ἀναστατωθῇ. Πῶς, διάβολε, εἶχε κάνει τέτοια γκάφα ; Πῶς ξεγελάστηκε ἀπὸ τὸ σημείωμα ; Πῶς δὲν σκέφτηκε ὅτι ἀφοῦ σὲ διάφορα μέρη τοῦ δωματίου, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ κρεβάτι ἀπὸ τὸ ὁποῖο δὲν εἶχε σαλέψει καθόλου ὁ σφαγμένος μετὰ τὸ κόψιμο τοῦ λαιμοῦ του, βρέθηκαν ρανίδες αἵματος, πῶς ἀφοῦ βρέθηκε αἷμα ἐπάνω στὸ λαβομᾶνο, πῶς ἀφοῦ μέσα στὴ λεκάνη φαίνονταν ἴχνη σαπουνάδας ματωμένης ἦταν ὁλοφάνερο ὅτι ἦταν καὶ ἄλλο πρόσωπο μετὰ τὴ σφαγὴ μέσα στὸ δωμάτιο καὶ αὐτὸ μάτωσε τὰ χέρια του καὶ πλύθηκε, καὶ τὰ μάτωσε γιατὶ αὐτὸ ἦταν ὁ δράστης τοῦ ἐγκλήματος ποὺ πῆρε τὸ ξυράφι τοῦ Παπαγεωργακο-

πούλου καὶ ἐνῶ αὐτὸς ἦταν πιὰ ἀναίσθητος ἀπὸ τὴ μορφίνη πήδησε ἐπάνω στὸ κρεβάτι του, γονάτισε, τοῦ ἔκοψε πέρα ὡς πέρα τὸ λαρύγγι, ἔπλυνε τὰ χέρια του, ἐβούτηξε τὶς τόσες χιλιάδες δραχμές, μικρὸς θησαυρὸς γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, καὶ μὴν τὸν εἴδατε. Ὁ Παπαδᾶτος ἀνεζητήθη ἀμέσως. Ἀλλ' εἶχε ἐξαφανισθῆ...

Ὁ ἀστυνόμος τοῦ ΣΤ' Τμήματος Μαρκάκης, φιλότιμος Κρητικός, ἀφοῦ ὁ ὑπάλληλος τοῦ κ. Τσαλδάρη τοῦ ἀπεκάλυψεν ὅτι τὸ γράμμα τοῦ Παπαγεωργακοπούλου, ὅτι αὐτοκτόνησε, δὲν εἶχε γραφῆ ἀπὸ τὸν ἴδιο, ἀλλ' ὅτι εἶχε πλαστογραφηθῆ ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ τὸν ἔσφαξε μὲ τὸ ξυράφι γιὰ νὰ τὸν ληστέψη, πάσχισε ἀμέσως γιὰ δυὸ πράγματα. Πρῶτα νὰ μαζέψη στοιχεῖα γιὰ τὸ δολοφόνο, ὑπηρέτη τοῦ θύματος, Θανάση Παπαδᾶτο, καὶ ὕστερα νὰ πιάση τὸν τελευταῖο. Κατώρθωσε καὶ βρῆκε ἀμέσως γνήσια χειρόγραφα τοῦ μακαρίτου καὶ τὰ ἔδειξε σὲ γραφολόγους, οἱ ὁποῖοι, μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ποὺ ἔρριξαν σ' αὐτὰ καὶ στὸ σημείωμα, τοῦ εἶπαν ὅτι τὸ τελευταῖο ἦταν πλαστό, μὲ μιὰ πολὺ λίγη προσπάθεια μιμήσεως τοῦ χαρακτῆρος τοῦ μακαρίτου καὶ τοὺς πῆρε ἀμέσως καταθέσεις. Μὰ τὴν ἄλλη μέρα ἦλθε καὶ ὁ θεῖος τοῦ σφαγμένου Σπυρόπουλος, ὁ ὁποῖος ἐπίσης τοῦ εἶπε, ἀφοῦ ἐξήτασε πιὰ τὸ περίφημο σημείωμα, ὅτι αὐτὸ δὲν εἶχε γραφῆ ἀπὸ τὸ μακαρίτη τὸν ἀνηψιό του. Ὕστερα ἀπὸ τὴ λεπτομερεστάτη κατάθεσι τοῦ Γιαννακούρη ποὺ ἐπῆρε εὐθὺς ἀμέσως, ἀποκαλύφθηκε καὶ τὸ τὶ παρεκίνησε τὸν Παπαδᾶτο νὰ σφάξη καὶ νὰ ληστέψη τὸν Παπαγεωργακόπουλο, ἀφοῦ κοντά του μποροῦσε νὰ ἐξασφαλίση μιὰ μόνιμη θέσι καὶ ἀρκετὰ λεφτά. Ὁ Παπαγεωργακόπουλος ἀφοῦ πῆρε τὰ λεπτὰ ἀπὸ τὸ θησαυροφυλάκιό του τῆς Ἰονικῆς Τραπέζης, πῆρε τὸ Γιαννακούρη καὶ τὸν Παπαδᾶτο καὶ τοὺς πῆγε μὲ ἕνα αὐτοκίνητο, ὁδηγούμενο ἀπὸ τὸ σωφὲρ Νῖκο Μαγουλᾶ, στὸ Νέο Φάληρο, ὅπου τοὺς ἔκανε τὸ τραπέζι. Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως ποὺ πῆγε ὁ Γιαννακούρης στὸ δωμάτιο τοῦ Παπαγεωργακοπούλου τὸν βρῆκε, ἄγρια θάλασσα καὶ ἀνήμερο θηρίο, νὰ τσακώνεται μὲ τὸν ὑπηρέτη του, γιατὶ ὁ τελευταῖος τοῦ εἶχε καταχρασθῆ τέσσερα χιλιάρικα ἀπὸ παληότερους λογαριασμούς του ποὺ τοῦ ἀνέθεσε νὰ πληρώση. Τὸν σκυλόβρυσε καὶ τοῦ εἶπε:

— Μὴ νομίσης βρὲ Παπαδᾶτο ὅτι μπορεῖς νὰ μοῦ κάνης ὅ,τι θέλεις. Ἐγὼ εἶμαι ὁ Παπαγεωργακόπουλος καὶ θὰ τὰ βγάλω ὅλα στὴ φόρα. Θὰ σὲ καταγγείλω ἂν δὲν φέρης πίσω τὰ τέσσερα χιλιάρικα ποὺ σ' ἔπιασα νὰ μοῦ κλέβης.

Ὁ Παπαδᾶτος εἶχε γίνει κατακίτρινος σὰν τὸ λεμόνι καὶ τότε ὁ Γιαννακούρης ἐπρόσεξε ὅτι τὸ πρώην γκαρσόνι τοῦ γαλατάδικου καὶ ὑπηρέτης τοῦ Παπαγεωργακοπούλου εἶχε ἐπάνω του πάντα μιὰ φαλτσέτα καὶ συνήθιζε νὰ παίζη μαζί της. Ἐκεῖνο λοιπὸν ποὺ παρεκίνησε τὸν Παπαδᾶτο νὰ σφάξη τὸν Παπαγεωργακόπουλο ἦταν πρῶτον ὁ φόβος ὅτι αὐτὸς θὰ τὸν κατήγγελε γιὰ τὶς τέσσερες χιλιάδες ποὺ τοῦ κατεχράσθη καὶ ὕστερα ὅτι θὰ ἔχανε τὴ θέσι του, ἀφοῦ τὸ ἀφεντικό του θὰ ἔφευγε γιὰ τὴν Εὐρώπη γιὰ νὰ κλεισθῆ σὲ κλινικὴ καὶ νὰ θεραπευθῆ ἀπὸ τὰ ναρκωτικά. Καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι ἀπὸ τὸ ἔγκλημα θὰ ἐκέρδιζε καὶ πενῆντα χιλιάρικα, ἀφοῦ θὰ ἐλήστευε τὸ θῦμα του, τὸν ἔκαναν ν' ἀφήση καὶ τὸν τελευταῖο δισταγμό, νὰ φτιάση τὸ πλαστὸ σημείωμα τῆς αὐτοκτονίας του καὶ νὰ τὸν σφάξη, στὸν ὕπνο του ἐπάνω, σὰν τραγί . . .

Γιὰ νὰ πιάση τὸν φονιὰ καὶ ληστὴ ὁ ἀστυνόμος, ἔστειλε ἀφ' ἑνὸς μὲν τηλεγραφήματα στὴν πατρίδα του τὴν Κέρκυρα γιὰ νὰ τὸν πιάσουν, ἂν τυχὸν καὶ εἶχε πάει ἐκεῖ, καὶ ὕστερα ἔστειλε νὰ βροῦν διάφορα γκαρσόνια φίλους του, μήπως ἐμάθαινε ἀπ' αὐτὰ τὰ στέκια του καὶ ποῦ μποροῦσε νὰ βρεθοῦν τὰ ἴχνη του. Παράλληλα εἰδοποίησε καὶ τὴν Καταδίωξι τῆς Χωροφυλακῆς, δηλαδὴ τὴ Γενικὴ Ἀσφάλεια, γιὰ νὰ γίνεται συνεχὴς ἔλεγχος καὶ στὶς ἀφίξεις τῶν ξενοδοχείων καὶ σ' ἐκείνους ποὺ θὰ παρουσιάζοντο κάπου νὰ νοικιάσουν δωμάτια στὴν Ἀθήνα ἢ στὰ προάστια.

Εἶχε περάσει μιὰ ἑβδομάδα ἀπὸ τὴν δῆθεν αὐτοκτονία τοῦ Παπαγεωργακοπούλου καὶ πέντε μονάχα μέρες ἀπὸ τὴν διαπίστωσι ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ φοβερὸ ἔγκλημα, μὲ ἀφορμὴ τὴν ληστεία, καὶ ὁ δράστης, Θανάσης Παπαδᾶτος, δὲν εἶχε βρεθῆ ἀκόμα.

Ὁ Μαρκάκης εἶχε ἀρχίσει νὰ ἀπελπίζεται, ὅταν τὸ Σάββατο, στὶς 5 Σεπτεμβρίου, δυὸ ἡ ὥρα τὸ μεσημέρι, ὅταν πιὰ εἶχε φορέσει τὸ πηλίκιό του στὸ γραφεῖο του καὶ ἑτοιμαζόταν νὰ πάῃ στὸ σπίτι του γιὰ φαγητό, ἄκουσε τὸ τηλέφωνό του—καβουρντιστήρι κυριολεκτικῶς τῆς ἐποχῆς—νὰ κουδουνίζῃ καὶ ὅταν ἐσήκωσε τὸ ἀκουστικὸ κάποιον νὰ λέγῃ :

—Ὁ κ. Μοίραρχος; Ἐδῶ Καταδίωξι. Ρωτήσατε κ. Μοίραρχε γιὰ ἕνα Παπαδᾶτο Ἀθανάσιο; Ἐνδιαφέρεσθε ἀκόμα;

— Καὶ βέβαια καὶ πολὺ μάλιστα. Βρέθηκαν ἴχνη του;

— Μάλιστα. Παπαδᾶτος Ἀθανάσιος ἐτῶν 27, σερβιτόρος ἐκ Κερκύρας. Ἔχει δελτίο ἀφίξεως ἀπὸ τὴ Λάρισα. Ὁ φίλος ἔφθασε χθὲς τὸ βράδυ μὲ τὸ τραῖνο. Πῆγε πρῶτα στὴν πλατεῖα Ὁμονοίας, στὸ ξενοδοχεῖο «Μέγας Ἀλέξανδρος» νὰ μείνῃ καὶ ἐπειδὴ δὲν βρῆκε ἐκεῖ δωμάτιο ἔμεινε σὲ μιὰ κάμαρα στὸ ξενοδοχεῖο «Μεσόγεια», Ἑρμοῦ 258 καὶ Ἁγίων Ἀσωμάτων. Ἐκεῖ εἶναι τώρα.

Ἀντίο φαγητό! Ὁ Μαρκάκης, σὰν νὰ τοῦ ἔβαλαν φωτιὰ στὰ πόδια, ἅρπαξε τὸν ἐνωμοτάρχη Μαρινάκη, ποὺ ἦταν τῆς ὑπηρεσίας στὸ Τμῆμα του, καὶ τρεῖς χωροφύλακες καὶ ἔτρεξε ἀμέσως στὸ χάνι ἐκεῖνο τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ, κοντὰ στὰ παληατζήδικα, ποὺ γιὰ εὐφημισμὸ μόνο μποροῦσε νὰ τὸ πῇ κανεὶς ξενοδοχεῖο. Ἐκεῖ σὲ μιὰ σοφίτα ξαπλωμένος βρέθηκε ὁ Παπαδᾶτος, ὁ καταζητούμενος γιὰ δράστης τοῦ ἐγκλήματος. Ὅταν ἄκουσε τὴ λέξι «Ἀστυνομία» καὶ εἶδε τὸ Μαρκάκη καὶ τὸν ἐνωμοτάρχη του, γιατὶ οἱ τρεῖς χωροφύλακες ἔμειναν ἔξω καὶ φύλαγαν μήπως πηδήσει ἀπὸ πουθενὰ γιὰ νὰ τὸ σκάσῃ ὁ Παπαδᾶτος, γιὰ μιὰ στιγμὴ ἄρχισε λίγο νὰ τρέμῃ. Καταβάλλοντας ὅμως μιὰ μεγάλη προσπάθεια ἠρέμησε καὶ ρώτησε:

—Ἀστυνομία; Καὶ τί νταραβέρια ἔχω ἐγὼ μὲ τὴν Ἀστυνομία; Τί μὲ θέλετε;

Ἡ ἀνάκρισις ἄρχισε :

— Πόσες μέρες μένεις ἐδῶ;

— Δέκα . . . Δώδεκα μέρες . . .

— Μὰ ὁ ξενοδόχος μᾶς εἶπε ὅτι χθὲς τὸ βράδυ ἦλθες ἀπὸ τὴ Λάρισα . . .

—Ἄ . . . Ναί . . . Βέβαια . . . Ἀλλ' εἶχα μείνει ἐδῶ μερικὲς μέρες καὶ πρὶν πάω στὴ Λάρισα καὶ νόμισα ὅτι μὲ ρωτούσατε πόσο καιρὸ ἔχω μείνει συνολικὰ στὸ ξενοδοχεῖο.

— Καλά . . . Θὰ τὰ ποῦμε στὸ Τμῆμα ποὺ θὰ πᾶμε . . .

— Μὲ θέλετε δηλαδή;

— Καὶ βέβαια.

Ἔρευνα στὸ δωμάτιο. Τρεῖς ὁλοκαίνουργες δερμάτινες βαλίτσες, γεμᾶτες μὲ καινούργιες φορεσιές, καινούργια ἐσώρουχα, ὁλομέταξα ὑποκάμισα, γραβάτες, ἕνα μπουκάλι μὲ παριζιάνικο ἄρωμα μυριάκριβο ποὺ μόλις εἶχε ἀνοιχθῇ, ἕνα κουτὶ εὐρωπαϊκὴ πούδρα καὶ δύο βιβλιάρια τοῦ Ταμιευτηρίου τῆς Ἐμπορικῆς Τραπέζης. Τὸ ἕνα παληό, βγαλμένο ἀπὸ καιρὸ στὴν Ἀθήνα, μὲ τὶς τίμιες οἰκονομίες τοῦ Θανάση Παπαδάτου. Ἔβλεπε κανεὶς καταθέσεις ἀπὸ ταληράκια μονάχα καὶ ἀπ' αὐτὰ σιγὰ-σιγὰ ὁ Θανάσης εἶχε μαζέψει τετρακόσιες δραχμές. Μὰ τὶς εἶχε σηκώσει ὅλες, γιατὶ τοῦ ἔτυχε, καθὼς ἔδωσε ἀργότερα ὁ ἴδιος τὴν ἐξήγησι, κάποια ἀρρώστεια καὶ τότε ὄχι μόνο τὰ γκαρσόνια, ἀλλὰ καὶ ὅλοι οἱ μισθωτοὶ δὲν εἶχαν καμμιὰ ἀσφάλισι. Τὸ ἄλλο, τὸ καινούργιο, εἶχε βγῇ ἀπὸ τὸν Παπαδᾶτο στὸ Ὑποκατάστημα τῆς Ἐμπορικῆς στὴ Λάρισα πρὶν λίγες μέρες μονάχα, στὶς 31 τοῦ Αὐγούστου, μὲ κατάθεσι 25.000 δραχμές. Ἀπ' αὐτὲς ὅμως εἶχε κι' ὅλας σηκώσει τὶς 15 χιλιάδες τὴν παραμονὴ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, δηλαδὴ στὶς 4 Αὐγούστου, καὶ εἶχαν μείνει 10.000 ὑπόλοιπο. Ἔκανε ἀμέσως σωματικὴ ἔρευνα στὸν Παπαδᾶτο καὶ τοῦ βρῆκε σ' ἕνα ὁλοκαίνουργο δερμάτινο πορτοφόλι πολυτελείας 13.500 δραχμές.

Μὰ νὰ καὶ κάτι ἄλλο ποὺ πρόσεξε ἀμέσως ὁ ἀστυνόμος καὶ ἐνῶ ἦταν ἀκόμη στὸ ξενοδοχεῖο-χάνι. Ὅτι στὸ παληὸ τίμιο βιβλιάριο τῶν καταθέσεων, ἀφοῦ ὑπῆρχε

ἡ ἐξόφλησις μὲ τὴν ἀνάληψι τῶν 400 δραχμῶν ποὺ σήκωσε στὴν ἀρρώστεια του, ἦσαν γραμμένες, μὲ χέρι τρεμάμενο καὶ μὲ ὁλοφάνερη πλαστογραφία, ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Παπαδᾶτο, φυσικά, διάφορες καταθέσεις καὶ ἀναλήψεις καὶ μὲ ὁμοιόμορφες τζίφρες καὶ ὑπογραφὲς τοῦ λογιστοῦ καὶ τοῦ ταμίου στὶς ἀνάλογες θέσεις. Ἔτσι τὸ γκαρσόνι ὁ Παπαδᾶτος ἤθελε, μὲ αὐτὴ τὴν πλαστογραφία τοῦ βιβλιαρίου, νὰ ἀποδείξῃ ὅτι εἶχε καὶ παληότερα καὶ πρὶν πάῃ στοῦ Παπαγεωργακοπούλου πολλὲς οἰκονομίες καὶ πολλὲς δοσοληψίες μὲ τὴν Ἐμπορικὴ Τράπεζα, ὥστε νὰ δικαιολογήσῃ τὶς 25.000 δραχμὲς τῆς καταθέσεως τῆς Λαρίσης, τὸ ὑπόλοιπό της καὶ τὰ λεπτὰ ποὺ βρέθηκαν ἐπάνω του.

Ὁ ἀστυνόμος ἀμέσως, ἐπὶ τόπου, θέλησε νὰ ἐπωφεληθῇ ἀπὸ τὴ ταραχὴ τοῦ Παπαδάτου, μήπως τοῦ ἀποσπάσῃ τὴν ὁμολογία, ἀλλ' ἐκεῖνος εἶχε καλὰ προετοιμασθῇ.

— Ποῦ βρῆκες τὰ τόσα λεπτὰ ποὺ κατέθεσες τὶς τελευταῖες μέρες στὴν Τράπεζα; τὸν ρώτησε ὁ Μαρκάκης.

— Εἶναι ἀπὸ τὶς οἰκονομίες μου.

—Ἔλα Παπαδᾶτο. Δὲν περνοῦν αὐτά. Πές μας καλλίτερα ὅτι εἶναι τοῦ ἀφεντικοῦ σου ποὺ τὸν ἔσφαξες γιὰ νὰ τοῦ τὰ πάρῃς.

— Τοῦ ἀφεντικοῦ μου; Δὲν εἴμαστε καλὰ κ. ἀστυνόμε. Ἔτσι μοῦρχεται νὰ γελάσω... Ἐγὼ σκότωσα τὸ ἀφεντικό μου; Ὁ Παπαγεωργακόπουλος αὐτοκτόνησε.

— Καὶ πῶς τὸ ξέρεις;

— Τὸ διάβασα στὶς ἐφημερίδες τὴν προπερασμένη Παρασκευή.

— Δηλαδὴ στὶς 28 τοῦ μηνός...

— Μάλιστα. Πῆρα στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμὸ μιὰ ἐφημερίδα γιὰ νὰ διαβάσω στὸ τραῖνο ποὺ ἔφευγα γιὰ τὴ Λάρισα καὶ ἐκεῖ εἶδα ὅτι ὁ Παπαγεωργακόπουλος, ὁ μακαρίτης, αὐτοκτόνησε.

— Μὰ οἱ ἐφημερίδες ἔγραψαν γιὰ πρώτη φορὰ γιὰ τὴν αὐτοκτονία τοῦ Παπαγεωργακοπούλου τὸ Σάββατο στὶς 29 τοῦ Αὐγούστου. Τὸ βλέπεις λοιπὸν ὅτι λὲς ψέματα;

Ὁ Παπαδᾶτος ὅμως δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὸ βάλῃ κάτω.

— Δὲν θυμᾶμαι... Μπορεῖ... Ἴσως νὰ τὸ διάβασα καὶ ὅταν ἔφθασα στὴ Λάρισα τὴν ἄλλη μέρα. Ἐγὼ μιὰ φορὰ ξέρω ὅτι ἀπὸ τὴν ὁδὸ Κουμουνδούρου 18, ἀπὸ τὸ δωμάτιο μαθὲς τοῦ μακαρίτου τοῦ Παπαγεωργακοπούλου, ἔφυγα τὸ σούρουπο τῆς Πέμπτης, στὶς 27 τοῦ περασμένου. Καὶ τὸ ἄλλο πρωὶ τράβηξα καὶ πῆγα στὴ Λάρισα.

Μὲ τὸ ψέμα αὐτὸ πιάστηκε ἀμέσως ἐκείνη τὴ στιγμὴ καὶ μάλιστα ἀπὸ τὰ βιβλία τοῦ ξενοδοχείου-χανιοῦ τὰ «Μεσόγεια». Γιατὶ αὐτὰ ἔγραφαν ὅτι σ' αὐτὸ τὸ ξενοδοχεῖο εἶχε πάει ὁ Θανάσης Παπαδᾶτος καὶ εἶχε νοικιάσει δωμάτιο τὰ χαράματα τῆς Παρασκευῆς 28, πρὸς τὸ Σάββατο 29 τοῦ Αὐγούστου. Κοιμήθηκε καὶ τὸ ἄλλο βράδυ στὸ ξενοδοχεῖο, δηλαδὴ τὴ νύχτα τοῦ Σαββάτου πρὸς τὴν Κυριακή, καὶ ἔφυγε τὰ χαράματα τῆς Κυριακῆς γιὰ τὴ Λάρισα μὲ τὸ τραῖνο. Ἄρα ἦταν ὁλοφάνερο γιὰ τὸν ἀστυνόμο ὅτι ὁ Παπαδᾶτος ἀφοῦ ἔσφαξε τὸν δυστυχισμένο τὸν Παπαγεωργακόπουλο καὶ τὸν ἐλήστεψε,ἴσως κατὰ τὰ μεσάνυχτα τῆς Παρασκευῆς, ἢ λίγο πρὶν ἢ μετά, πῆγε στὸ ξενοδοχεῖο τὰ «Μεσόγεια» γιὰ νὰ κοιμηθῇ τὸν ὕπνο τοῦ δικαίου. Ἄλλο συντριπτικὸ ἐναντίον του στοιχεῖο ἦταν ὅτι μόλις ἐπῆγε στὴ Λάρισα τράβηξε γραμμὴ στὴν Τράπεζα γιὰ νὰ βγάλῃ νέο βιβλιάριο καταθέσεων, ἀφοῦ ἐμέτρησε στὸ ταμεῖο τοῦ Ταμιευτηρίου τὶς 25 χιλιάδες, ποὺ ἀσφαλῶς προήρχοντο ἀπὸ τὴ λῃστεία τοῦ μακαρίτου Παπαγεωργακοπούλου, τοῦ θύματός του.

(Συνεχίζεται)

ΣΕΛΙΔΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΙ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΚΑΤΟΧΗ

Ὑπὸ τοῦ τ. Ἀνθυπαστυνόμου κ. **ΓΕΩΡΓ. ΔΟΥΚΑΚΗ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ὅταν εἶδε ὁ φίλος μου πὼς δὲν ὑπῆρχε ἄλλος ἀπὸ τὸν ἀδελφό του στὸ κατάστημα ἄρχισε νὰ μὲ ρωτᾶ ἂν ξέρω καμμιὰ ὀργάνωσι νὰ ἐπικοινωνῆ μὲ τοὺς συμμάχους στὴ Μ. Ἀνατολή. Στὴν ἀρχὴ δυσκολεύθηκα νὰ τοῦ δώσω σαφῆ ἀπάντησι, παρ' ὅτι ἐγνώριζα μὲ ποιὸν ἄνθρωπο εἶχα νὰ κάνω. Δὲν ἤξερα ποὺ ἤθελε νὰ καταλήξη καὶ ἤμουν ἐπιφυλακτικός. Ὅταν ὅμως μοῦ ἐξηγήθηκε ὅτι κάτι τὸ σοβαρὸ ἔχει νὰ μοῦ ἀνακοινώση, εἶπα στὸ φίλο μου πὼς θὰ ἐνδιαφερθῶ νὰ μάθω. Αὐτὸ τὸ ἔκαμα γιὰ νὰ μὴ τοῦ δώσω νὰ καταλάβη ὅτι ἐγὼ ἐγνώριζα συνδέσμους τοῦ στρατηγείου Μ. Ἀνατολῆς.

Ὁ φίλος μου ἀντισυνταγματάρχης σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κάθισμά του καὶ ἀπὸ ἕνα ντουλάπι τοῦ τοίχου ἔβγαλε ἕνα σημείωμα ποὺ εἶχε κρυμμένο ἐκεῖ καὶ μοῦ τὸ ἔδωσε. Ἦταν γραμμένο στὴ γαλλικὴ κι' ἔγραφε δυὸ ὀνόματα καὶ μιὰ διεύθυνσι στὴν Ἀλεξάνδρεια. Τὸ ἕνα Καμένης καὶ τὸ ἄλλο Χριστάκης, ὁδὸς Μαλέκα Φαρίντα.

— Τί σημαίνουν τὰ ὀνόματα αὐτὰ καὶ ἡ διεύθυνσις; ρώτησα τὸ φίλο μου.

— Θὰ σοῦ ἐξηγήσω μοῦ εἶπε, ἀλλὰ πρέπει νὰ μοῦ ὑποσχεθῆς ὅτι ὅ,τι καὶ ἂν συμβῆ δὲν θὰ μαρτυρήσης ποτέ, πὼς περιῆλθε τὸ σημείωμα αὐτὸ στὰ χέρια σου.

— Μὰ εἶναι τόσο σοβαρό; τὸν ρώτησα.

— Ναί, μοῦ ἀπάντησε, ὁ ἀντισυνταγματάρχης. Εἶναι μάλιστα καὶ πολὺ ἐπικίνδυνο, νὰ προσέξης, καὶ συνέχισε. Προχθὲς ἔμαθα ὅτι ἔφυγε ἀπὸ τὸ Τουρκολίμανο τὸ βενζινόπλοιο «Βέλος» γιὰ τὴν Αἴγυπτο μὲ ἐπιβάτη κάποιον γερμανικῆς καταγωγῆς Ἕλληνα ὑπήκοο, τὸν Χάγερ. Εἶναι ἔμπειρος ἀπὸ στρατιωτικὰ ζητήματα καὶ ὅπως καταλαβαίνεις τὸν στέλνουν οἱ Γερμανοὶ γιὰ κατάσκοπο. Τὸ ὄνομα Καμένης ποὺ γράφει τὸ σημείωμα εἶναι τὸ ψευδώνυμο ποὺ ἔδωσαν στὸν Χάγερ καὶ τὸ ἄλλο εἶναι ἐκείνου στοὺ ὁποίου τὸ σπίτι θὰ παραμείνη ἕως ὅτου καταφέρη καὶ καταταγῆ στὸν ἑλληνικὸ στρατό.

Ὕστερα ἀπὸ τὶς σοβαρὲς αὐτὲς πληροφορίες ποὺ μοῦ ἔδωσεν ὁ φίλος μου ἀντισυνταγματάρχης τὸν χαιρέτησα καὶ ἔφυγα μὲ τὸ πολύτιμο σημείωμα κρυμμένο στὴν φόδρα τοῦ πηλικίου μου γιὰ νὰ συναντήσω τὸν ἀστυνόμο Τσενόγλου. Γιὰ νὰ μὴ πέσω σὲ καμμιὰ περιπέτεια πῆγα πρῶτα ἀπὸ τὴν ἀσφάλεια. Ὅταν εἶδα πὼς στὸ γραφεῖο τῆς ὁμάδος μου δὲν ὑπῆρχε ἄλλος ἀπὸ μένα, τράβηξα γρήγορα-γρήγορα ἕνα ντοσιὲ ἀπὸ τὸ ἀρχεῖο καὶ φύλαξα τὸ σημείωμα ποὺ εἶχα ἐπάνω μου. Ἐν τῷ μεταξὺ πῆρα στὸ τηλέφωνο τὸ γραφεῖο τοῦ ἀστυνόμου στὸ Ἀρχηγεῖο τῆς Ἀστυνομίας. Ρώτησα ἂν εἶναι ὁ ἴδιος στὸ ἀκουστικὸ καὶ ὅταν βεβαιώθηκα πὼς ἦταν τοῦ εἶπα πὼς πρέπει νὰ συναντηθοῦμε τὸ γρηγορώτερο.

— Νὰ μὲ περιμένης κι' ἔφθασα, ἦταν ἡ ἀπάντησις τοῦ ἀστυνόμου.

Σὲ λίγη ὥρα ἀπὸ τὸ τηλεφώνημα ὁ ἀστυνόμος ἦλθε στὴν ἀσφάλεια Πειραιῶς ποὺ τὸν περίμενα.

— Συμβαίνει τίποτε τὸ πολὺ σοβαρό; μὲ ρώτησε.

— Ἔχω νὰ σοῦ δώσω κάτι πληροφορίες κι' ἕνα σημείωμα, τοῦ εἶπα, κλείνοντας τὴν πόρτα τοῦ γραφείου. Ἔβγαλα τὸ σημείωμα ἀπὸ τὸ ντοσιὲ τοῦ ἀρχείου καὶ τοῦ τὸ ἔδωσα.

Ὁ ἀστυνόμος τὸ πῆρε, τὸ διάβασε καὶ ἐν τῷ μεταξὺ τοῦ ἐξήγησα τὴν ὑπόθεσι, τί ἐσήμαιναν δηλαδὴ τὰ δύο αὐτὰ ὀνόματα καὶ τὸ ρόλο ποὺ θὰ ἔπαιζε ὁ Χάγερ στὴν Αἴγυπτο.

Ἀπὸ τὴ χαρά του ὁ ἀστυνόμος μοῦ ἔσφιξε τὰ χέρια μὲ δύναμι.

— Δὲν περίμενα ποτέ μου, εἶπε, πὼς θὰ πέφταμε τόσο γρήγορα πάνω στοὺς πράκτορες τῆς γερμανικῆς κατασκοπείας «ΑΣΤ».

Ἐν τῶ μεταξὺ ὁ ἀστυνόμος δίπλωσε μὲ προσοχὴ τὸ σημείωμα ποὺ κρατοῦσε ἀκόμα στὰ χέρια του καὶ τὸ ἔκρυψε ἀνάμεσα στὴ φόδρα τοῦ σακκακιοῦ του. Ὕστερα σηκώθηκε καὶ σὰν σίφουνας χάθηκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο, χωρὶς νὰ τὸν πάρη κανένας εἴδησι.

Τὸ ἴδιο βράδυ, μὲ τὴν εὐκαιρία τοῦ βομβαρδισμοῦ ποὺ ἔκαμαν οἱ Ἄγγλοι στὸ Τατόϊ,ὁ ἀσύρματος τῆς ἀστυνομικῆς ὁμάδος «ΟΜ» μὲ ἀσυρματιστὴ τὸν Βαρδόπουλο ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Μάρας, ἀξιωματικὸ τοῦ Β.Ν., καλοῦσε συνεχῶς τὸ στρατηγεῖο τοῦ Ν. Ζέρβα, ὡς ποὺ κατώρθωσε νὰ μεταδώση τὸ μήνυμα γιὰ τὸν Χάγερ ποὺ ἀπ' ἐκεῖ μετεδόθη στὸ στρατηγεῖο Μ. Ἀνατολῆς. Τὴν ὥρα αὐτὴ οἱ ὑπαστυνόμοι Λουκάκης καὶ Ἀθανασιάδης περιπολοῦσαν στὴν ὁδὸ Δαμάρεως, ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ πατριώτου Παπαδημητρίου ποὺ στὸ ὑπόγειό του εἴχαμε κρυμένο τὸν ἀσύρματο. Τὴν ἄλλη μέρα δώσαμε τὸ ἴδιο μήνυμα στὸν ἀστυνόμο τότε Καλόθετο, γιὰ νὰ τὸ διαβιβάση καὶ ἐκεῖνος στὴν ὁμάδα του, ὥστε νὰ εἴμεθα σίγουροι πὼς τὸ στρατηγεῖο ἐνημερώθηκε καὶ ἀπὸ ἄλλη πηγὴ γιὰ τὸν Χάγερ.

Πέρασαν κάμποσες μέρες ἀπὸ τότε. Μὲ τὸν ἀστυνόμο Τσενόγλου συναντηθήκαμε ξανὰ στὸ γνωστὸ ὑπόγειο καφενεδάκι τοῦ Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως ὁ ἀστυνόμος δὲν ἦταν μόνος του. Τὸ συνώδευε ὁ ὑπαστυνόμος τότε Λουκάκης.

— Εἶναι δικός μας, μοῦ εἶπε, καὶ μάλιστα ἀντικαταστάτης μου σὲ ὥρα ἀνάγκης, γι' αὐτὸ τὸν ἔφερα μαζί μου γιὰ νὰ τὸν γνωρίσης.

— Τὸν γνωρίζω, εἶναι καὶ συμπατριώτης μου.

Ὕστερα ἀπὸ τὴν στιχομύθειά μας αὐτὴ ἔβγαλα μερικὲς σημειώσεις ποὺ εἶχα ἐπάνω μου καὶ τὶς ἔδωσα στὸν ἀστυνόμο. Σ' αὐτὲς εἶχα γραμμένα τὰ ὀνόματα καὶ τὸν ἀριθμὸ καραβιῶν τῆς νηοπομπῆς ποὺ θὰ ἔφευγε ἐκεῖνο τὸ βράδυ γιὰ τὴν Ἀφρική. Ὁ ἀστυνόμος πῆρε τὶς σημειώσεις καὶ μὲ ρώτησε ἂν ἔχουμε τίποτε τὸ νεώτερο ἀπὸ τὸν Περικλῆ.

— Ναί, τοῦ εἶπα, κάτι ἔμαθε γιὰ τοὺς προδότες ποὺ ἐκπαιδεύουν οἱ Γερμανοί. Σκέπτονται, ὅπως μοῦ εἶπε, νὰ τοὺς χρησιμοποιήσουν σὲ μονάδες καλύψεως ὀπισθοφυλακῆς.

— Αὐτὸ εἶναι σπουδαῖο καί, ἂν εἶναι σωστό, σημαίνει πὼς πολὺ γρήγορα θὰ φύγουν οἱ Γερμανοὶ ἀπὸ τὸν τόπο μας. Μήπως ὅμως τὸ κάνουν γιὰ νὰ μᾶς παραπλανήσουν, ἐφ' ὅσον βρίσκονται στὸ φόρτε τους;

Δὲν εἶχε ἄδικο γι' αὐτὸ ποὺ πονηρεύθηκε, γιατί, ὅπως ἀποδείχθηκε ἀργότερα, ἡ γερμανικὴ κατασκοπεία, ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ εἶχε ἐπιστρατεύσει, εἶχε στείλει ἀρκετὲς ἀποστολὲς πρακτόρων στὴν Αἴγυπτο.

Τὴ δουλειὰ αὐτὴ εἶχε ἀναλάβει ἕνα κλιμάκιο τῆς γερμανικῆς κατασκοπείας «ΑΣΤ» ὑπὸ τὰ στοιχεῖα «Ι.Μ» (Αἴντς Μαρίνε). Τὸ γραφεῖο αὐτὸ στὴν Ἑλλάδα τὸ ὠργάνωσε ὁ πλωτάρχης Φὸν Κάλλ ἢ Κέλλερμαν. Ὁ σατανικὸς αὐτὸς ἄνθρωπος ὅταν ἦλθε ἀπὸ τὴν Βιέννη τὸ 1941 στὴν Ἑλλάδα ἐγκαταστάθηκε στὸ μέγαρο Πεσμαζόγλου, στὸ Β' πάτωμα. Στὴν εἴσοδο τοῦ γραφείου τοποθέτησε μιὰ πινακίδα μὲ τὰ στοιχεῖα «Ι.Μ.» Τί ἐννοοῦσαν αὐτὰ τὰ δύο γράμματα κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ ξέρη, ὅπως καὶ κανένας δὲν μποροῦσε νὰ μάθη τοὺς σκοποὺς ποὺ ἐξυπηρετοῦσαν. Ὁ Φὸν Κάλλ διάλεξε γιὰ βοηθό του ἕνα αὐστριακὸ ὀδοντίατρο, τὸν Βάλτερ Φίρστ, ποὺ ἦταν ἐγκατεστημένος ἀπὸ πολλὰ χρόνια στὴν Ἑλλάδα. Τὸν γνώρισε στὴν Βιέννη ὅταν πῆγε νὰ καταταγῆ στὴ Βέρμαχτ μὲ τὴν κήρυξι τοῦ πολέμου. Γιὰ τὴ δουλειὰ ποὺ τὸν ἤθελε ἦταν κατάλληλος, γιατὶ ἐγνώριζε καλὰ τὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα καὶ θὰ μποροῦσε ἔτσι νὰ τὸν βοηθήση στὰ σχέδιά του. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη μὲ κάθε λογῆς πλω-

τὸ μέσο γίνονταν διαφυγὲς Ἑλλήνων ἀξιωματικῶν στὴν Αἴγυπτο. Ὁ Φὸν Κάλλ γιὰ νὰ ἐξουδετερώσῃ τὶς διαφυγὲς αὐτὲς ἐδημιούργησε μιὰ παγίδα καὶ τὴν ἀνέθεσε στὸν Βάλτερ Φίρστ. Τὸν ἐγκατέστησε δηλαδὴ στὴν ὁδὸν Ἐμμ. Μπενάκη ἀρ. 8 στὸν 5ον ὄροφο καὶ τοῦ διέθεσε τρία συνεχόμενα δωμάτια. Σ' ἕνα ἀπὸ αὐτὰ ὁ Βάλτερ ἐτοποθέτησε μιὰ παράξενη ἐπιγραφὴ ποὺ ἔγραφε: «Σύνδεσμος κυνηγῶν». Ἔτσι ἦταν καμουφλαρισμένο τὸ κλιμάκιο τῆς «I.M.» (Ἄϊντς Μαρίνε) τῆς ὁδοῦ Ἐμμ. Μπενάκη 8. Ἔπειτα ἀπὸ δύο χρόνια, τὸ 1943, ὁ Φὸν Κάλλ ἔφυγε ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν γενικὴ διεύθυνσι τῆς «I.M.» τῆς ὁδοῦ Πεσμαζόγλου, μαζὶ μὲ τὰ κλιμάκιά της, ἀνέλαβε κάποιος ὀνόματι Σμίτ. Ὁ Σμὶτ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν πλωτάρχη Λίντιχ, ἄλλοτε ναυτικὸν ἀκόλουθον τῆς γερμανικῆς πρεσβείας Ἀθηνῶν, ὁ ὁποῖος γνώριζε καλὰ πρόσωπα καὶ πράγματα τοῦ τόπου μας. Ὁ Λίντιχ, ὅπως καὶ ὁ προκάτοχός του Φὸν Κέλλερμαν, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν παρακολούθησι τῶν διαφυγῶν, εἶχεν ἀναλάβει καὶ τὴν ἀποστολὴ πρακτόρων τῆς γερμανικῆς κατασκοπείας στὴν Αἴγυπτο, Συρία Παλαιστίνη καὶ σ' ὅποια ἄλλη χώρα ἠλέγχετο ἀπὸ τοὺς συμμάχους.

Μέχρις ἑνὸς σημείου ἐπίστευαν πὼς τὰ κατάφερναν ἀπόλυτα, γιὰ τὸν ἀσφαλῆ προορισμὸ τῶν πρακτόρων μὲ τὸν ξύλινο στόλο ποὺ εἶχαν δημιουργήσει ἀπὸ βενζινόπλοια. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι πολλὲς ἀποστολὲς ἐπέτυχαν νὰ ἀποβιβασθοῦν στὶς παραλιακὲς ἀκτὲς τῆς Μ. Ἀνατολῆς, μὲ ὅλα τὰ ἀπαραίτητα ἐφόδια τοῦ κατασκόπου, ἤτοι χρήματα, ἀσυρμάτους, κώδικες καὶ ἄλλα. Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς πράκτορές τους αὐτοὺς ἔπεσαν στὰ χέρια τῶν συμμάχων, ὕστερα ἀπὸ τὰ μηνύματα ποὺ ἔπαιρνε τὸ στρατηγεῖο Μ. Ἀνατολῆς ἀπὸ τὶς διάφορες ὀργανώσεις ἐθνικῆς ἀντιστάσεως τῆς κατεχομένης Ἑλλάδος. Ἔτσι ἀποκαλύφθηκε καὶ ὁ Χάγερ στὴ χώρα τοῦ Νείλου τὸν Μάρτιο τοῦ 1943 ἀπὸ τὸ μήνυμα τῆς ἀστυνομικῆς ὁμάδος «ΟΜ» καὶ ὅπως μάθαμε ἀργότερα πιάστηκε ἀπὸ τοὺς Ἄγγλους καὶ ἐξετελέσθη.

Μετὰ ἀπὸ λίγο καιρό, ἕνα τυχαῖο περιστατικὸ μοῦ ἄνοιξε τὸ δρόμο γιὰ νὰ μάθω τὶ ρόλο ἔπαιζε ἡ «Ἄϊντς Μαρίνε» τῆς στοᾶς Πεσμαζόγλου καὶ τὸ παρακλάδι της στὴν ὁδὸν Ἐμμ. Μπενάκη 8, ποὺ ἦταν καμουφλαρισμένο ὡς «Σύνδεσμος Κυνηγῶν».

*
* *

Τώρα ἂς μοῦ ἐπιτραπῇ νὰ κάνω μιὰ μικρὴ ἀναδρομὴ τῶν γεγονότων καὶ νὰ ἐπανέλθω χρονολογικὰ στὴν δράσι τοῦ Ξάνθου καὶ τοῦ Μπέλου. Οἱ δύο αὐτοὶ πράκτορες τῆς γερμανικῆς κατασκοπείας, ὅπως ἔμαθα μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι ἀπὸ ἕνα φίλο μου, ἦσαν ἐκεῖνοι ποὺ συνέταξαν τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1943 τὴν κατάστασι ὁμήρων ποὺ ὁ Γερμανὸς φρούραχος Πειραιῶς λοχαγὸς Γκιστερμποῦγκεν εἶχε ζητήσει.

Ἦταν ἡ 3η Ἰανουαρίου 1943. Ἕλληνες πατριῶτες, ποὺ δὲν μάθαμε ποτὲ ποιοὶ ἦσαν, ἔκοψαν τὰ ἠλεκτρικὰ καλώδια τῶν προβολῶν ἑνὸς γερμανικοῦ ὀχυροῦ στὸν Πόρο. Ὁ Γερμανὸς φρούραρχος ἔγινε ἔξω φρενῶν γι' αὐτὸ τὸ σαμποτάζ καὶ διέταξε τὴν σύλληψι ὁμήρων στὸν Πειραιᾶ, ἀπὸ ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα. Ἐπιστήμονες, κληρικοί, ἔμποροι, βιομήχανοι καὶ ἀστυνομικοὶ ἀκόμη, συμπλήρωναν τὴν ὀνομαστικὴ κατάστασι ποὺ ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν τότε δήμαρχο Πειραιῶς. Δὲν ἔμαθα ποτὲ ποιὸς ἦταν ἐκεῖνος ποὺ ὑπέδειξε στὸ Μπέλο καὶ τὸν Ξάνθο νὰ συμπληρώσῃ τὴν κατάστασι μὲ ὀνόματα ἀστυνομικῶν, ἤτοι τοῦ διοικητοῦ ἀσφαλείας Πειραιῶς Θ. Τασίνη, τοῦ ἀστυνόμου τότε Π. Σκευούλη, τοῦ ἀρχιφύλακος Χ. Καραΐσκου καὶ τὸ δικό μου.

(Συνεχίζεται)

ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **ΧΑΡΑΛ. ΣΤΑΜΑΤΗ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ ὑπ' ἀριθ. 265 τεῦχος)

«Η Μαφία εἶναι καὶ πάλι ἡ ἀδιαφιλονίκητος δύναμις τοῦ ἀμερικανικοῦ ὑποκόσμου —εἶναι ὁ σκληρὸς ἀφέντης, ποὺ τὸν μισοῦν ὅλοι. Ἀλλ' ἀκόμη περισσότερον τὸν φοβοῦνται. Ἀκόμη καὶ οἱ μικροὶ κακοποιοί, ποὺ «δουλεύουν» ἀνεξάρτητα, εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ καταβάλλουν κεφαλικὸ φόρο. Οἱ μεγαλύτερες συμμορίες πρέπει νὰ συνεισφέρουν ἕνα ποσοστὸ ἀπὸ τὰ κέρδη τους· καὶ νὰ μὴ ἀσχολοῦνται μὲ δουλειὲς ποὺ ἐνδιαφέρουν τὴν Μαφία—δὲν ἀνέχεται τὸν ἀνταγωνισμό.

«Ἀλλ' ἴσως νὰ πλησιάζῃ ἡ ἡμέρα ποὺ καὶ οἱ Γκάλλο θὰ πάρουν τὴν ἐκδίκησί τους. Ἡ Ἔφ Μπὶ Ἄϊ ἔχει χάσει πολλὲς μάχες στὸν πόλεμο κατὰ τοῦ ὠργανωμένου ἐγκλήματος. Ποτέ της, ὅμως, δὲν συνθηκολόγησε. Ὁ Βαλάτσι, ἕνας ἀπὸ τοὺς «κάπο» τῆς Μαφίας, «ἐμίλησε». Καὶ τὸ Συνδικᾶτον τοῦ Ἐγκλήματος κινδυνεύει νὰ καταρρεύσῃ».

ΑΙ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ ΤΟΥ ΤΖΟΖΕΦ ΒΑΛΑΤΣΙ

Τὸ περίφημον τεῖχος τῆς «Omerta» κατερρίφθη ἐπισήμως τὴν 27ην Σεπτεμβρίου 1963, ὅτε ὁ ἀρχιγκάγκστερ Τζόζεφ Βαλάτσι προέβη εἰς τὴν πρώτην συνταρακτικήν του ἀποκάλυψιν περὶ τῆς σημερινῆς Μαφίας τῆς Ἀμερικῆς ἐνώπιον ὑποεπιτροπῆς τῆς Γερουσίας. Εἰς τὴν πραγματικότητα ὅμως ὁ Τζόζεφ Βαλάτσι ἤρχισεν νὰ «κελαηδῇ»—κατὰ τὴν ἀμερικανικὴν καὶ διεθνῆ ἀργκὸ τοῦ ὑποκόσμου—ἀπὸ τοῦ Ἰουλίου 1962 εἰς τοὺς ἀστυνομικούς ἢ μᾶλλον εἰς ἕνα μόνον ἀστυνομικόν. Ἀπὸ ἕνα «κάπου» δηλαδὴ τῶν Η.Π.Α., ἀπὸ ἕνα οἴκημα ἀπομεμακρυσμένον καὶ φρουρούμενον ὅπως ἕνα πραγματικὸν φρούριον, ἐπὶ δεκατέσσαρες μῆνες πρὸ τῆς καταθέσεως εἰς τὴν Γερουσίαν ἀπεκαλύπτοντο γεγονότα καὶ καταστάσεις τεραστίου ἐνδιαφέροντος εἰς ἕνα ἀνώτερον στέλεχος τῆς Ἔφ Μπὶ Ἄϊ, τὸ ὁποῖον καὶ ἀνεμετέδιδε πιστὰ εἰς τὰς προϊσταμένας του ἀρχὰς κάθε λέξιν ποὺ ἐξήρχετο ἀπὸ τὸν «λαλοῦντα» Τζόζεφ Βαλάτσι.

Διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Μαφίας ἕνα ἀνώτερον στέλεχος παρέβη τὸν κώδικα σιωπῆς τοῦ συνδικάτου. Ἦτο ἐπόμενον λοιπὸν νὰ τεθῇ ἀμέσως εἰς λειτουργίαν ὁ «τιμωρὸς νόμος» τῆς ὀργανώσεως καὶ νὰ ἐπιζητηθῇ ἡ πάση θυσία ἐξουδετέρωσις τοῦ «ἀσεβήσαντος εἰς ἀρχὰς καὶ παραδόσεις» πλέον τῆς ἑκατονταετίας. Ἡ κεφαλὴ τοῦ Βαλάτσι ἐξετιμήθη ἀντὶ 100.000 δολλαρίων, ποὺ κατετέθησαν εἰς τράπεζαν τῆς Ἑλβετίας ἢ τοῦ Χὸγκ Κὸγκ καὶ προορίζονται διὰ τὸν ἐκτελεστήν, ἀπεγνωσμένοι δὲ προσπάθειαι ἤρχισαν καταβαλλόμεναι ἀπὸ τοὺς ἀπανταχοῦ mafiosi νὰ εὑρεθῇ τρόπος δολοφονίας τοῦ «προδότου ἀδελφοῦ» καὶ εἰς πεῖσμα ὅλων ἐκείνων τῶν δρακοντείων μέτρων ποὺ ἔλαβεν καὶ λαμβάνει ἡ Ἔφ Μπὶ Ἄϊ διὰ τὴν περιφρούρησιν τῆς ζωῆς του.

Αἱ ἀφηγήσεις τοῦ Τζόζεφ Βαλάτσι ἀποτελοῦν τὰς πλέον ἐνδιαφερούσας καὶ συνταρακτικὰς ἀποκαλύψεις ποὺ ἔγιναν ποτὲ εἰς τὴν ἀμερικανικὴν Κυβέρνησιν διὰ τὴν ὕπαρξιν καὶ λειτουργίαν τοῦ συνδικάτου τοῦ ἐγκλήματος εἰς Η.Π.Α. Ἐπέτρεψαν εἰς τὴν Ἔφ Μπὶ Ἄϊ νὰ καταστρώσῃ ἕνα πλήρη «γενεαλογικὸν πίνακα» τοῦ ἀδιστάκτου αὐτοῦ ὑποκόσμου, νὰ γνωρίσῃ τὰς σημερινὰς μεθόδους δράσεως, τὴν ὅλην διάρθρωσιν τοῦ ἐγκληματικοῦ ὀργανισμοῦ καὶ ἐπὶ πλέον νὰ καταστρώσῃ σχέδιον ὁριστικῆς πλέον ἐξαλείψεως τοῦ καρκινώματος ποὺ ἐπέφερεν ἀπροσδιορίστου βαθμοῦ δεινὰ εἰς ὅλην τὴν κοινωνικὴν ζωὴν τῆς Ἀμερικῆς. Ἂς ἴδωμεν ὅμως ποῖος ὁ Τζόζεφ Βαλάτσι, ποῖοι οἱ λόγοι ποὺ τὸν ὤθησαν εἰς τὸ νὰ παραβῇ πρῶτος αὐτὸς τὴν omerta, καὶ εἰς τὴν συνέχειαν ποῖαι αἱ ἀποκαλύψεις του.

***

Ο Τζόζεφ Βαλάτσι, ἡλικίας 61 ἐτῶν σήμερον, ἐγεννήθη εἰς Νέαν Ὑόρκην ἀπὸ γονεῖς μετανάστας ἐξ Ἰταλίας. Τὴν ἐγκληματικήν του δρᾶσιν ἤρχισεν τὸ ἔτος 1918, ἀναδειχθεὶς λίαν συντόμως εἰς ἕνα «ἄσσον» τῶν ληστειῶν, ἐκβιασμῶν, διαρρήξεων, φόνων καὶ λαθρεμπορίου ναρκωτικῶν. Τὸ 1929 ἐγένετο μέλος τῆς Μαφίας ὡς «μαθητευόμενος δολοφόνος», ἐξελίσσεται δὲ ἔκτοτε ὄχι εἰς τὴν ἐπίζηλον θέσιν τοῦ «Δὸν» ἢ τοῦ «κάπο» (ἀρχηγοῦ), διὰ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸ συνέδριον τοῦ Ἀπαλάτσιν, ἀλλὰ ὁπωσδήποτε εἰς μίαν ἀρκετὰ σημαίνουσαν προσωπικότητα τοῦ ἀμερικανικοῦ ὑποκόσμου, μὲ «εἰδίκευσιν» πλέον εἰς τὸ λαθρεμπόριον ναρκωτικῶν καὶ τὰς δολοφονίας. Χαρακτηριστικὰ σημεῖα ἀπὸ τὴν «πολυκύμαντον σταδιοδρομίαν» τοῦ Βαλάτσι εἶναι τὸ πλῆθος τῶν δολοφονιῶν ἀσημάντων καὶ μὴ παραγόντων τοῦ ἀμερικανικοῦ ὑποκόσμου, τὸ πλῆθος ἐκβιασμῶν, διαρρήξεων, κλοπῶν κ.λ. μέχρι τῆς εἰσόδου του εἰς τὴν Μαφίαν. Τὴν θέσιν τοῦ μαφιόζο πλέον χαρακτηρίζουν πολλὰ συγκλονιστικὰ γεγονότα, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ δολοφονία τοῦ Τζόζεφ Κατάνια τὸ 1930, ἑνὸς ἀξιωματούχου τοῦ Μασσέρια ὅταν ὁ Βαλάτσι «εἰργάζετο» διὰ λογαριασμὸν τῆς συμμορίας τοῦ Μαραντσάνο, ἀρχηγοῦ τῶν Σικελῶν. Παραλείποντες πλεῖστα ἄλλα, μέρος τῶν ὁποίων θὰ ἴδωμεν εἰς τὰς ἀφηγήσεις του, φθάνομεν εἰς τὸ ἔτος 1959, ὅτε κατηγγέλθη ἀπὸ τὴν Ἀστυνομίαν διὰ τὸ λαθρεμπόριον ναρκωτικῶν καὶ κατεδικάσθη εἰς 20ετῆ φυλάκισιν. Εἰς τὰς φυλακὰς ὁ Βαλάτσι ἐφόνευσεν ἕνα συγκρατούμενόν του, περὶ τοῦ ὁποίου εἶχε τὴν γνώμην ὅτι εὑρίσκετο ἐκεῖ διὰ νὰ τὸν δολοφονήσῃ κατόπιν ἐντολῆς τῆς Μαφίας. Ὁ φόνος ἐκεῖνος καὶ ἡ γενικὴ κατακραυγὴ ποὺ ἐπηκολούθησεν ἔκαμαν τὸν Βαλάτσι νὰ ζητήσῃ νὰ ἴδῃ ἕνα πράκτορα τῆς Ἔφ Μπὶ Ἄϊ καὶ νὰ ἀρχίσῃ νὰ ὁμιλῇ.

Κατὰ τὰς ἀποκαλύψεις τοῦ Τζόζεφ Βαλάτσι εἰς τοὺς πράκτορας τῆς ἀμερικανικῆς ἀσφαλείας, ἡ σημερινὴ Μαφία τῆς Ἀμερικῆς ἔχει τὸν τίτλον «Λὰ Κόζα Νόστρα», ποὺ σημαίνει «Ἡ ὑπόθεσίς μας». Ἐπὶ κεφαλῆς ὁλοκλήρου τοῦ ἐγκληματικοῦ αὐτοῦ συνδικάτου εὑρίσκεται ὁ ἰταλικῆς καταγωγῆς Βίτο Τζενοβέζε, 66 ἐτῶν, συγκρατούμενος τοῦ Βαλάτσι κατὰ τὸν φόνον ἐκεῖνον τοῦ ἄλλου συγκρατουμένου, ποὺ ἐγένετο αἰτία νὰ ὁμιλήσῃ, ἤδη δὲ κρατούμενος εἰς τὰς φυλακὰς τῆς Ἀτλάντα ὅπου ἐκτίει ποινὴν 15 ἐτῶν διὰ λαθρεμπόριον ναρκωτικῶν. Ὁ Βίτο Τζενοβέζε εἶναι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος προητοίμασε τὸ 1957 τὸν φόνον τοῦ ἐπιφανοῦς στελέχους τῆς Μαφίας Ἄλμπερτ Ἀναστάζια (Μπούμ-Μπούμ), ὁ ἀποπειραθεὶς τὴν δολοφονίαν τοῦ σκληροτραχήλου καὶ δυναμικοῦ Φράνκ Κοστέλλο καὶ ὁ μοχλὸς συγκλήσεως τοῦ περιφήμου «Μεγάλου Συνεδρίου» τοῦ Ἀπαλάτσιν κατὰ Νοέμβριον τοῦ 1957.

Ὑπὸ τὸν καταχθόνιον Βίτο Τζενοβέζε τελεῖ μία ἐπιτροπὴ ἀπὸ δώδεκα «πάτρωνας» ἢ ἀρχηγοὺς διαφόρων κλάδων τῆς ὀργανώσεως, ποὺ ὀνομάζονται «οἰκογένειαι» καὶ ἔχουν κατανείμει μεταξύ των πλέον τῶν 15 μεγαλοπόλεων. Κατὰ τρόπον «ἄρτιον» ἐργάζονται αἱ «οἰκογένειαι» τῆς Νέας Ὑόρκης, τῆς Βοστώνης, τοῦ Σικάγου, τῆς Φιλαδελφείας, τῆς Νέας Ὀρλεάνης, τοῦ Λὸς Ἄντζελες καὶ τοῦ Σὰν Φραντζί-

σκο. Τὰ ὀνόματα τῶν ἀρχηγῶν τῶν τοπικῶν αὐτῶν συμμοριῶν καὶ πλεῖστα ἄλλα ἐπιφανῶν παραγόντων ἑκάστης «οἰκογενείας» ἐδόθησαν ὑπὸ τοῦ Βαλάτσι εἰς τὴν Ἀστυνομίαν, ἡ ὁποία ἐπεβεβαίωσε πολλὰς πληροφορίας ποὺ εἶχε λάβει ἐξ ἄλλων πηγῶν καὶ διεξάγει ἤδη τὰς ἀνακρίσεις. Σωρεία λεπτομερειῶν δι' ὡρισμένα ἐγκλήματα μὴ ἐξιχνιασθέντα, ὡς καὶ διὰ μέγαν ἀριθμὸν μυστηριωδῶν ἐξαφανίσεων καὶ ἄλλα πολλά, ἐδόθησαν ὑπὸ τοῦ Βαλάτσι εἰς ὄγκον πρωτοφανῆ διὰ τὰ παγκόσμια ἀστυνομικὰ χρονικὰ καὶ προεκάλεσαν τὴν γενικὴν κατάπληξιν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἔκφρασιν εὐγνωμοσύνης τῆς ἀμερικανικῆς κυβερνήσεως διὰ στόματος τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης κ. Ρόμπερτ Κέννεντυ, ἀδελφοῦ τοῦ δολοφονηθέντος προέδρου τῶν Η.Π.Α.

Ὁ Βαλάτσι ἀπεκάλυψεν ἀκόμη ὅτι μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς «Κόζα Νόστρα» ἐπικρατεῖ ἀπόλυτος τρομοκρατία. Οἱ πάντες ὑπογράφουν τὸν ὅρκον των μὲ αἷμα, ἡ παραμικρὰ ὑποψία δὲ ὁδηγεῖ εἰς ἄμεσον καὶ ὁμαδικὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἀνεπιθυμήτου. Οὕτω ἐξοντώθη, πλὴν τόσων ἄλλων, ὁ «γενικὸς ἀρχηγὸς» τοῦ ὑποκόσμου Νέας Ὑόρκης, Πῆτερ Μορέλο, τὴν 15ην Αὐγούστου 1930. Καὶ οὕτω ἐξοντώθη τὸ 1962 ὁ ὑπ' ἀριθ. 2 ἡγέτης τοῦ συνδικάτου τοῦ ἐγκλήματος, ὁ Ἄντονυ Στρόλλο. Ὅπως ἀπεκαλύφθη, τὸ πτῶμα τοῦ Στρόλλο ἐτοποθετήθη εἰς ἕνα παλαιὸν αὐτοκίνητον, ποὺ μετετράπη εἰς ὄγκον μετάλλου αὐθημερὸν ἀπὸ τὰ ὑδραυλικὰ πιεστήρια ἑνὸς «κοιμητηρίου αὐτοκινήτων», διευθυνομένου ἀπὸ τὴν Μαφίαν.

Ἐνδιαφέρον ἐξ ἄλλου παρουσιάζουν αἱ ἀποκαλύψεις τοῦ Τζόζεφ Βαλάτσι διὰ τὴν κοινωνικὴν ζωὴν τῶν μελῶν τῆς «Κόζα Νόστρα». Ἕνα αὐστηρὸν πρωτόκολλον ὁρίζει ὅτι οἱ γάμοι συμφωνοῦνται ἐκ τῶν προτέρων, πρέπει δὲ νὰ γίνωνται ἀπαραιτήτως μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς ὀργανώσεως καὶ ἰδίως μεταξὺ οἰκογενειῶν ποὺ ἀνήκουν εἰς τὴν αὐτὴν βαθμίδα ἱεραρχίας. Ἐπὶ πλέον, ἡ σύναψις γάμου ὑπαγορεύεται ἀπὸ τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν συμμοριῶν εἰς τὰ στελέχη καὶ ἁπλᾶ μέλη καὶ σύμφωνα πάντοτε μὲ τὰ συμφέροντα τῆς ὅλης ὀργανώσεως. Ὁ ἴδιος ὁ Βαλάτσι λ.χ. ὑπεχρεώθη ἀπὸ τὸν Βίτο Τζενοβέζε νὰ νυμφευθῇ τὴν Μίλτρεντ Ρέϊνα, ἕνα ἀπὸ τὰ ἐννέα τέκνα τοῦ Γκαετάνο Ρέϊνα, ἀρχηγοῦ μιᾶς ὁμάδος τοῦ Μαραντσάνο, πρὸς σύμπηξιν ἐνδοσυμμοριακῶν οἰκογενειῶν. Τὸ αὐτὸ ἴσχυσε καὶ διὰ τὴν Μίλτρεντ Ρέϊνα, ἡ ὁποία ὑπανδρεύθη τὸν Βαλάτσι κατόπιν πιέσεων τοῦ Τζενοβέζε. Πέραν αὐτῶν, ἡ κοινωνικὴ ζωὴ τῶν μελῶν τῆς Κόζα Νόστρα εἶναι αὐστηρῶς ρυθμισμένη πρὸς πᾶσαν γενικῶς ἐκδήλωσιν. Παρὰ τὸ ὅτι λ.χ. σπανίως εἶναι πιστοὶ σύζυγοι οἱ mafiosi, οὐδέποτε σχεδὸν καταφεύγουν εἰς τὸ διαζύγιον καὶ ἐκ τῶν ὑπαρχόντων χρημάτων δαπανοῦν ἀφειδῶς διὰ τὴν νόμιμον σύζυγον. Εἶναι στοιχειῶδες καθῆκον τοῦ μέλους τῆς ὀργανώσεως νὰ εὐπορῇ ἡ οἰκογένειά του, νὰ πραγματοποιῇ ταξίδια ἀναψυχῆς εἰς τὰ μεγάλα κοσμοπολιτικὰ κέντρα, νὰ φυλάττῃ ἀρκετὰ χρήματα εἰς τὴν κατοικίαν τῆς οἰκογενείας του, ἀλλὰ οὔτε ἡ σύζυγος οὔτε τὰ τέκνα νὰ γνωρίζουν τὴν ἀμαρτωλὴν προέλευσιν τῶν ἐσόδων. Τὰ πολυτελῆ ξενοδοχεῖα, ἑστιατόρια, νυκτερινὰ κέντρα κ.λ. ὅπου οἱ mafiosi συχνάζουν, αἱ ἐπιδόσεις εἰς τὰ ἀθλητικὰ ἀγωνίσματα κ.λ. κ.λ. ἀποτελοῦν μερικὰ ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ προπετάσματα ποὺ ἕνας καλὸς μαφιόζος πρέπει νὰ μὴ ἀγνοῇ ὅτι εἶναι ἀπαραίτητα διὰ τὴν προβολήν του ὡς ἑνὸς «ἀξιοπρεποῦς» καὶ «ἐντίμου» μέλους τῆς κοινωνίας. Καὶ ἄλλα, καὶ ἄλλα πολλά.

(Συνεχίζεται)

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΦ·ΜΠΙ·ΑΪ

Ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως **Ντὸν Χουάιτχὲντ** «Ἡ Ἱστορία τοῦ F.B.I.», κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ἀστυφύλακος κ. **ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΒΟΓΙΑΤΖΗ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ ὑπ' ἀριθ. 265 τεῦχος)

Ὁ Ἄντερσον συνέχισε νὰ ἀρνῆται τὴν ἐνοχή του καὶ τελικὰ ἐζητήθη ἀπὸ τὸ F.B.I. νὰ ἐξετάσῃ τὸ πλαστογραφεμένο τσέκ. Οἱ εἰδικοὶ ὑπάλληλοι τοῦ F.B.I. διεπίστωσαν ὅτι τὸ τσὲκ δὲν εἶχε ὑπογραφῆ ἀπὸ τὸν Ἄντερσον, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν Τζὼρτζ Λέστεβ Μπέλεβ, ἕνα καλλιτέχνη πλαστογράφο, τοῦ ὁποίου ὁ γραφικὸς χαρακτῆρας βρισκόταν στὸν ἀτομικό του φάκελο τοῦ ἀρχείου τοῦ ἐργαστηρίου (1). Εἰδοποιήθηκαν ἀμέσως οἱ ἀρχὲς τῆς Μινεσότα περὶ τῆς διαπιστώσεως αὐτῆς τοῦ F.B.I. καὶ ἔτσι τὴν 1 Ἰουλίου 1953 τὸ ἀναθεωρητικὸ δικαστήριο τῆς Μινεσότα ἀπήλλαξε τὸν Ἄντερσον.

Σπανίως θὰ διέλθῃ ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ ἐργαστήριο τοῦ F.B.I. δὲν θὰ ἀναφέρῃ: «Τὸ βλῆμα Α' δὲν ἐπυροβολήθη ἀπὸ τὸ ὅπλο Β'», πρᾶγμα ποὺ σημαίνει ὅτι κάποιος, κάπου, ἀπαλλάσσεται πλέον τῆς ἐνοχῆς, ἐφ' ὅσον ἡ ἐξέτασις εἶναι ἀρνητική, ἐξασφαλίζοντάς του τὴν ἀθωότητα.

Μερικὲς φορὲς τὰ μαρτυρικὰ στοιχεῖα εἶναι τέτοια ποὺ μποροῦν νὰ ὁδηγήσουν σὲ λανθασμένη διαπίστωσι. Τὴν νύκτα τῆς 13ης Φεβρουαρίου 1950, ἡ κυρία Ρόμπερτ Πὰρκς πετάχθηκε ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι της—στὴ Λούρεϋ τῆς Βιρτζίνια—καὶ κτύπησε τὴν πόρτα ἑνὸς γειτόνου της. Βρισκόταν σὲ ὑστερικὴ κατάστασι καὶ ἦταν ἕτοιμη νὰ πέσῃ κάτω. Ζήτησε τὴ συνδρομὴ τοῦ γειτόνου της γιὰ νὰ παράσχῃ βοήθεια στὸν σύζυγό της ποὺ εἶχε κτυπηθῆ μὲ ὅπλο. Ἐκάλεσαν τότε τὴν Ἀστυνομία, ἡ ὁποία ἔφθασε μέσα σὲ λίγα λεπτά. Βρῆκαν τὸν Πάρκς, τέως λοχαγὸ τοῦ πεζικοῦ, νεκρὸ μέσα στὴν κρεβατοκάμαρα τῆς ὁποίας ἡ εἴσοδος ἦταν πρὸς τὴν τραπεζαρία. Μιὰ σφαῖρα εἶχε τρυπήσει τὸ δεξί του χέρι, εἶχε εἰσχωρήσει στὸ θώρακα, ὅπου διέτρυσε τὴν καρδιά, καὶ παρέμεινε μέσα στὸ ἀριστερὸ τμῆμα τοῦ θώρακος. Ἀπέναντι ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς κρεβατοκάμαρας, μέσα στὴν τραπεζαρία, καὶ κοντὰ στὸν τοῖχο, βρισκόταν ἕνα αὐτόματο πιστόλι μὲ ἕνα κάλυκα σφηνωμένο στὴν κάννη του. Στὰ τραύματα δὲν ὑπῆρχαν καψαλισμοὶ ἀπὸ τὴν πυρίτιδα, πρᾶγμα ποὺ μαρτυροῦσε ὅτι ἀπὸ τὴν κατεύθυνσι ποὺ προήρχετο τὸ βλῆμα, ἦταν ἀδύνατο νὰ κρατοῦσε τὸ ὅπλο τὸ ἴδιο τὸ θῦμα.

Ὅταν ἡ κυρία Πὰρκς συνῆλθε κάπως καὶ μπόρεσε νὰ μιλήσῃ, οἱ ἀστυνομικοὶ τὴν ἐξέτασαν.

— Βρισκόμουν στὴν κουζίνα ὅταν ἄκουσα τὸν πυροβολισμό. Ἔτρεξα στὴν κρεβατοκάμαρα, ὅπου βρισκόταν ὁ Μπόμπ. Μὲ κοίταξε καὶ εἶπε: «Χόνυ, τὸ ὅπλο ἐκπυρσοκρότησε», καὶ μετὰ ἔπεσε, εἶπε ἡ κυρία Πάρκς.

Ἡ ἀστυνομία πληροφορήθηκε ὅτι τὸ ζεῦγος Πὰρκς μάλωνε πολλὲς φορές. Οἱ μάρτυρες ἔλεγαν ὅτι πρὶν δυὸ-τρεῖς ἑβδομάδες, ἡ κυρία Πὰρκς εἶχε τηλεφωνήσει στὸν Ἅγιο Φραγκῖσκο καὶ τὴν ἄκουσαν νὰ ζητῆ ἀπὸ κάποιον νὰ τῆς στείλῃ τὸ εἰσιτήριο γιὰ νὰ πάρῃ τὸ λεωφορεῖο νὰ πάῃ στὸν Ἅγιο Φραγκῖσκο. Τὰ στοιχεῖα ἦσαν

(1) Ὁ Τζὼρτζ Λέστερ Μπελὲβ θεωρήθηκε ἀργότερα ὡς ἕνας ἀπὸ τοὺς δέκα ὑπ' ἀριθ. 1 καταζητουμένους τοῦ F.B.I. Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1947, ὁ τύπος ἄρχισε νὰ δημοσιεύῃ χαρακτηριστικὲς ἱστορίες κατὰ περιόδους γιὰ «τοὺς σπουδαιοτέρους» ἐγκληματίες ποὺ κατεζητοῦντο ἀπὸ τὸ F.B.I. Τὸ 1950, ἡ Διεθνὴς Δημοσιογραφικὴ Ὑπηρεσία ἐνεκαινίασε τὸ πρόγραμμα αὐτὸ ὡς «Οἱ ὑπ' ἀριθ. 1 καταζητούμενοι» καὶ τὸ F.B.I. ἄρχισε νὰ ἐκδίδῃ συνεχῶς ἕνα πίνακα πρὸς δημοσίευσι στὶς ἐφημερίδες, στὰ περιοδικά, τὸ ραδιόφωνο καὶ τὴν τηλεόρασι. Μόλις συνελαμβάνετο ἕνας ἐγκληματίας, ποὺ τὸ ὄνομά του ὑπῆρχε στὸν πίνακα, ἀνεγράφετο ἀμέσως ἄλλος. Ἀπὸ τοὺς 98 ἐγκληματίες τοῦ πίνακος τούτου, οἱ 88 ἔχουν συλληφθῆ.

ὅλα κατὰ τῆς Πάρκς, ἡ ὁποία καὶ συνελήφθηκε μὲ τὴν κατηγορία διαπράξεως ἀνθρωποκτονίας.

Ἡ ἔρευνα ὅμως συνεχίσθηκε. Τὴν τρίτη ἡμέρα ἕνας ἀστυνομικὸς ἀντιλήφθηκε ἕνα σημάδι πάνω σὲ μιὰ μεταλλικὴ γρίλλια, πάνω ἀπὸ τὸν ἀνεμιστῆρα τοῦ διαδρόμου μεταξὺ κρεβατοκάμαρας καὶ τραπεζαρίας. Ἡ γρίλλια ἦταν ἐλαφρῶς βαθουλωμένη. Τὸ χρῶμα εἶχε ἀποξεσθῆ στὸ σημεῖο ἐκεῖνο. Οἱ ἀστυνομικοὶ ἄρχισαν νὰ μελετοῦν ἐὰν τὸ σημάδι εἶχε προκληθῆ ἀπὸ τὸ ὅπλο ποὺ εἶχε βρεθῆ κάτω στὸ πάτωμα. Πράγματι στὴ λαβὴ τοῦ ὅπλου ὑπῆρχε λίγο χρῶμα τῆς γρίλλιας. Τότε ἀποφάσισαν νὰ στείλουν τὴ γρίλλια, τὸ ὅπλο, τὸ βλῆμα καὶ τὸν κάλυκα στὸ ἐργαστήριο τοῦ F.B.I.

Ἀπὸ τὴν ἐξέτασι τοῦ βλήματος, ποὺ εἶχε ἀφαιρεθῆ ἀπὸ τὸ πτῶμα τοῦ Πάρκς, ἀποδείχθηκε ὅτι τὸ φονικὸ ὅργανο ἦταν τὸ ὅπλο ποὺ βρέθηκε στὴν τραπεζαρία. Τὸ σκοῦρο χρῶμα πάνω στὴ λαβὴ τοῦ ὅπλου ἦταν τὸ ἴδιο μὲ τὸ χρῶμα τῆς γρίλλιας. Οἱ εἰδικοὶ κατέληξαν στὸ συμπέρασμα ὅτι τὸ ὅπλο ἐκπυρσοκτόρησε ὅταν προσέκρουσε ἡ λαβὴ καὶ ὁ ἐπικρουστήρ του πάνω στὴ γρίλλια. Τὰ σημάδια τῆς γρίλλιας ἀντιστοιχοῦσαν μὲ τὰ σημεῖα τῆς λαβῆς καὶ τοῦ ἐπικρουστῆρος τοῦ ὅπλου ποὺ ἔφεραν τὸ σκοῦρο χρῶμα τῆς γρίλλιας. Καὶ ἡ κατεύθυνσις τῆς κάννης τοῦ ὅπλου κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐκπυρσοκροτήσεως ἦτο ἐστραμμένη πρὸς τὴν κρεβατοκάμαρα μέσα στὴν ὁποία στεκόταν ὁ Πάρκς.

Τὰ στοιχεῖα ποὺ προέκυπταν ἀπὸ τὴ συνεργασία τῆς Ἀστυνομίας τῆς Λούρεϋ καὶ τοῦ F.B.I., κατεδείκνυαν τὴν μεγάλην πιθανότητα ὅτι ὁ Πὰρκς εἶχε σκοτωθῆ μόνος του ἐκ τυχαίας συμπτώσεως. Κατέληξαν στὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ Πὰρκς, εὑρισκόμενος σὲ νευρικὴ κατάστασι, πέταξε τὸ ὅπλο ἔξω ἀπὸ τὴν κρεβατοκάμαρα. Τὸ ὅπλο τότε προσέκρουσε πάνω στὴ γρίλλια καὶ ἐκπυρσοκρότησε πέφτοντας κάτω στὸ πάτωμα. Ἡ κυρία Πὰρκς ἀπηλλάγη τῆς κατηγορίας.

Ἕνας ἐπιστήμων τοῦ F.B.I. δηλώνει: «Δὲν μπορεῖς ποτὲ νὰ ξέρης τί θὰ προκύψη ὕστερα ἀπὸ κάθε ἔρευνα. Καὶ αὐτὸ εἶναι ἕνας λόγος ποὺ μὲ κάνει νὰ παραμένω στὴν ὑπηρεσία. Κάθε μέρα ὑπάρχει καὶ ἕνα νέο προκλητικὸ πρόβλημα».

Ἡ Ἐθνικὴ Ἀκαδημία τοῦ F.B.I.

Ὁ Χοῦβερ ὀνειρευόταν πάντοτε τὴν ἵδρυσι ἑνὸς τεραστίου ὁμοσπονδιακοῦ ἀστυνομικοῦ θεσμοῦ γιὰ τὴν ἐπιβολὴ τοῦ νόμου, ποὺ ἡ δικαιοδοσία του νὰ ἐπεκτείνεται ἀπὸ τὶς μεγαλοπόλεις μέχρι καὶ τὰ μικρότερα χωριά. Τὸ ὄνειρο αὐτὸ ἄρχισε νὰ γίνεται πραγματικότης κατὰ τὶς ἀρχὲς τῆς δεκαετίας 1930-1940.

Ἡ περίοδος αὐτὴ ἦταν πολὺ ἐφιαλτικὴ ἀπὸ ἐγκληματικῆς πλευρᾶς. Ἦταν μιὰ περίοδος κατὰ τὴν ὁποία δροῦσε μιὰ ὁλόκληρη στρατιὰ ἐγκληματιῶν, ποὺ διέθετε σύγχρονο ὁπλισμό, ταχύτατα αὐτοκίνητα, εἶχε ἐκτεταμένο πεδίο δράσεως καί, τὸ σπουδαιότερο, ἐπηρέαζε τοὺς πολιτικούς, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἀχρηστεύη τὴν Ἀστυνομία, ἡ ὁποία δὲν μποροῦσε νὰ ἀντιμετωπίση τοὺς κακοποιούς.

Ἡ κατάστασις αὐτὴ δὲν ἦταν καθόλου εὐχάριστη καὶ τὸ κοινὸ ἀπαιτοῦσε τὴν σύστασι ἐθνικῆς Ἀστυνομίας, ἡ ὁποία νὰ ἀντικαταστήση τὴν τοπικὴ Ἀστυνομία. Ὑποβλήθηκαν διάφορες προτάσεις ποὺ ὑπεδείκνυαν τὴν συγχώνευσι τῶν τοπικῶν Ἀστυνομιῶν, τῶν ὁμοσπονδιακῶν Ἀστυνομιῶν, τῶν ἀνακριτικῶν ὑπηρεσιῶν καὶ τῶν ὑπηρεσιῶν πληροφοριῶν τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ ναυτικοῦ, εἰς τρόπον ὥστε νὰ δημιουργηθῆ ἕνα ἐνιαῖο ἀστυνομικὸ σῶμα, ποὺ νὰ διοικῆται ἀπὸ ἕνα ἀρχηγό. Ἄλλοι πάλι ζητοῦσαν νὰ κινητοποιηθῆ ὁ στρατὸς κατὰ τῶν ἐγκληματιῶν, νομίζοντας ὅτι καὶ οἱ κακοποιοὶ θὰ ὠργανοῦντο σὲ τάγματα καὶ μεραρχίες γιὰ νὰ δώσουν ἀνοικτὴ μάχη.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Χοῦβερ ἀγωνιζόταν ὑπὲρ τῶν ἀπόψεών του, δηλαδὴ ὅτι

γιὰ τὴν ἐπιβολὴ τοῦ νόμου σὲ μιὰ δημοκρατικὴ χώρα, πρωταρχικὰ ὑπεύθυνη εἶναι ἡ τοπικὴ Ἀστυνομία καὶ ὄχι ἡ ὁμοσπονδιακὴ κυβέρνησις. Ἐπίστευεν ὁ Χοῦβερ ὅτι τὸ ἔγκλημα θὰ ἐπατάσσετο, ἐὰν ἡ Ἀστυνομία ἐτίθετο μακρὰν τῆς πολιτικῆς ἀφ' ἑνός, καὶ ἀφ' ἑτέρου ἐὰν ὅλοι οἱ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι ἐξεπαιδεύοντο ἐπαγγελματικὰ καὶ ἐπιστημονικά.

Κατὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη οἱ περισσότεροι ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι δὲν ὑφίσταντο καμμιὰ ἀπολύτως ἐκπαίδευσι. Τοὺς ἐδίδετο ἁπλῶς ἡ στολή, τὰ διακριτικὰ καὶ ἕνα ὅπλο καὶ τοὺς ἀνετίθετο ἀμέσως ὑπηρεσία. Σὲ μερικὲς Πολιτεῖες ὑπῆρχε κάποια ὑποτυπώδης ἐκπαίδευσις, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἐθεωρεῖτο γενικῶς περιττή.

Ἡ νοοτροπία τῆς ἐποχῆς αὐτῆς, ἐν σχέσει μὲ τὴν ἐπιστημονικὴ ἐκπαίδευσι τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων, χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὸ «πιστεύω» ἑνὸς ἀστυνόμου, προϊσταμένου ἀστυνομικῆς δυνάμεως 100 ἀνδρῶν, ὁ ὁποῖος ἔλεγε : «...ἂν οἱ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι ξέρουν καλὰ τὶς δέκα ἐντολές, δὲν χρειάζεται τίποτε ἄλλο νὰ ξέρουν !». Ἐξ ἄλλου, ὁ δήμαρχος μιᾶς μεγάλης πόλεως εἶχε διαφορετικὴ ἀντίληψι γιὰ τὰ προσόντα ποὺ πρέπει νὰ ἔχῃ ὁ διοικητὴς μιᾶς Ἀστυνομίας : «...Ὁ διοικητὴς τῆς Ἀστυνομίας στὴν πόλι μου θὰ ἔχῃ μεγάλη ἐξέλιξι. Τὸν ξέρω καλὰ γιατὶ πρὶν τοῦ ἀναθέσω ἀστυνομικὰ καθήκοντα ἦταν ράπτης μου ἐπὶ 20 χρόνια. Γιὰ νὰ ράβῃ καλά, θὰ πῆ ὅτι θὰ διοικήσῃ καὶ τὴν Ἀστυνομία καλά».

Ὁ Χοῦβερ τόνιζε πάντοτε στὶς ἐπιστολὲς καὶ στὰ ὑπομνήματά του, ὅτι βασικῶς, ἁρμοδία γιὰ τὴν τήρησι τῆς τάξεως καὶ ἀσφαλείας σὲ μιὰ δημοκρατικὴ χώρα, εἶναι ἡ τοπικὴ Ἀστυνομία. Σὲ μιὰ ἐπιστολή του πρὸς τὴν ἐφημερίδα «Νταίηλυ Κάπιταλ» τῆς Τοπέκα τοῦ Τέξας, ἔγραφε τὸ 1936 :

«Τὸ Ὁμοσπονδιακὸν Γραφεῖον Ἐρευνῶν πιστεύει ὅτι τὸ μυστικὸ γιὰ τὴν ἐκρίζωσι τῆς ἐγκληματικότητος δὲν ἔγκειται στὴν ἵδρυσι μιᾶς ἐθνικῆς Ἀστυνομίας, ἀλλὰ στὸν συντονισμὸ καὶ στὶς συνδυασμένες ἐνέργειες ὅλων τῶν ἁρμοδίων κρατικῶν ὑπηρεσιῶν. Πιστεύει στὴν στενὴ συνεργασία ὅλων τῶν ὑπηρεσιῶν—καὶ ὄχι στὴν συγχώνευσί του—γιατὶ κάθε ὑπηρεσία ἔχει ἀποκτήσει πεῖρα καὶ εἰδικότητα στὸ χειρισμὸ ὡρισμένων θεμάτων. Ὅλες δὲ οἱ ὑπηρεσίες μαζί, σὰν ἕνα σύνολο, θὰ πρέπει νὰ κινητοποιοῦν τὶς δυνάμεις τους κατὰ τῶν ἐγκληματικῶν στοιχείων».

Σὲ ἄλλη ἐπιστολὴ ἔγραφε :

«Τὸ ὄνειρό μου εἶναι νὰ ἰδῶ τὴν ὑπηρεσία τοῦ Ὁμοσπονδιακοῦ Γραφείου Ἐρευνῶν νὰ γίνεται ἕνα ἐπάγγελμα μὲ σταδιοδρομία, ποὺ νὰ προσελκύῃ τίμιους, ἀξιοπρεπεῖς καὶ φιλότιμους νέους, οἱ ὁποῖοι, κατατασσόμενοι στὴν ὑπηρεσία, νὰ ἔχουν τὴν δυνατότητα νὰ ἐξελιχθοῦν καὶ νὰ γίνουν χρήσιμοι στὸν ἑαυτό τους καὶ στὴν κοινωνία. Νὰ παύσῃ δὲ ἡ ἐξάρτησις τῶν ὑπαλλήλων ἀπὸ τοὺς διαφόρους πολιτικούς, οἱ ὁποῖοι τοὺς χρησιμοποιοῦν γιὰ τὴν ἐπίτευξι τῶν κομματικῶν σκοπῶν τους».

Ὁ Χοῦβερ ἀνέπτυξε τὶς ἀπόψεις του αὐτὲς στὸν ὑπουργὸ Δικαιοσύνης Κάμμιγκ, καὶ ὑπέβαλε μία πρότασι στὸ Γενικὸ Συμβούλιο Ἐγκληματολογίας τοῦ ὑπουργείου Δικαιοσύνης, περὶ ἱδρύσεως σχολῆς πρὸς ἐκπαίδευσιν ὅλων τῶν ἀστυνομικῶν. Τὸ Συμβούλιο συνῆλθε τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1934. Στὴν πρότασί του, μεταξὺ ἄλλων, ὁ Χοῦβερ ἔλεγε :

«Ἡ σχολὴ ἐκπαιδεύσεως ποὺ διατηρεῖ τὸ Γραφεῖον Ἐρευνῶν ἀποδεικνύει πόσο μεγάλη ἀξία ἔχει ἡ καλὴ ἐκπαίδευσις ὅλων γενικῶς τῶν ἀστυνομικῶν... Μὲ μιὰ μικρὴ ἀναπροσαρμογὴ τοῦ ἤδη ἐν χρήσει ἐκπαιδευτικοῦ συστήματος τῆς σχολῆς μας, εἶναι δυνατὸν τοῦτο νὰ ἐφαρμοσθῇ πρὸς ἐκπαίδευσιν ὅλων τῶν ὑπαλλήλων τῶν τοπικῶν ἀστυνομιῶν».

(Συνεχίζεται)

* ΣΧΟΛΗ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΜΥΝΗΣ - ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΕΣ ΣΧΟΛΕΣ
* ΣΥΝΕΣΤΙΑΣΙΣ ΜΕΛΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ (Ε.Ε.Δ.Σ.) ΚΑΙ ΕΚΠΡΟΣΩΠΩΝ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
* Η ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ ΣΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ - ΕΠΙΔΕΙΞΙΣ ΜΗΧΑΝΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΕΦΑΡΜΟΓΩΝ
* Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΤΗΣ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α΄ κ. **Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

ΣΧΟΛΗ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΜΥΝΗΣ - ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΕΣ ΣΧΟΛΕΣ

Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ μᾶς δίδεται ἡ εὐκαιρία νὰ γράψουμε γιὰ τὴν ἀξία ποὺ ἔχουν οἱ ὁποιεσδήποτε ἐκδηλώσεις τῶν διαφόρων ἀστυνομικῶν ὑπηρεσιῶν, ποὺ τὸν τελευταῖο καιρὸ ὅλο καὶ κερδίζουν περισσότερο ἔδαφος. Πιστεύουμε ἀκράδαντα ὅτι σήμερα, ποὺ τὰ πάντα βρίσκονται σὲ μιὰ διαρκῆ ἀνέλιξι, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη ἐποχή, πρέπει ἐμεῖς οἱ ἀστυνομικοὶ νὰ διευρύνουμε, κατὰ βάθος καὶ κατὰ πλάτος, τὶς κοινωνικές μας σχέσεις, τὶς «δημόσιες σχέσεις», ὅπως ἐπεκράτησε νὰ λέγωνται. Σήμερα, ἔχουμε, σὰν πολύτιμο συμπαραστάτη, τὴν πεῖρα σαράντα καὶ πλέον χρόνων, γιὰ νὰ ἐπιτύχουμε σὲ τομεῖς ποὺ παλαιότερα ἐπιστεύετο ὅτι βρίσκονταν ἔξω τῆς ἁρμοδιότητός μας.

Μιλώντας ἰδιαίτερα γιὰ τὶς «δημόσιες σχέσεις» μας μὲ τὶς Ἔνοπλες Δυνάμεις τῆς χώρας, αἰσθανόμαστε μιὰ ξεχωριστὴ ὑπερηφάνεια, διαπιστώνοντας καθημερινὰ τὸ ζηλευτὸ ἐπίπεδο στὸ ὁποῖο βρίσκονται αὐτές. Οἱ Ἀστυνομικὲς Σχολὲς εἰδικώτερα βρίσκονται σὲ μιὰ ἀξιοσήμαντη συνεργασία μὲ τὶς παραγωγικὲς Σχολὲς τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων τῆς χώρας καὶ τῆς Χωροφυλακῆς καὶ συχνὰ παριστάμεθα μάρτυρες ἰδιαιτέρως ἐπιτυχῶν ἐκδηλώσεων, κατὰ τὶς ὁποῖες προάγεται τὸ πνεῦμα τῆς συνεργασίας καὶ τοῦ ψυχικοῦ δεσμοῦ μεταξὺ τῶν στελεχῶν τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων καὶ τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας.

Ἀφορμὴ γιὰ τὰ πιὸ πάνω μᾶς ἔδωσε κι' ἐφέτος ἡ διάλεξις ποὺ ἔδωσε τὴν 19 Μαΐου 1964 στοὺς σπουδαστὰς τῆς Σχολῆς Ἐθνικῆς Ἀμύνης ὁ Διοικητὴς τῶν Ἀστυνομικῶν Σχολῶν, Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Α΄ κ. Ἐμμανουὴλ Ἀρχοντουλάκης, καθὼς καὶ ἡ δεξίωσις τῶν σπουδαστῶν τῆς Σχολῆς, τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ προσωπικοῦ καὶ τοῦ Διοικητοῦ αὐτῆς, ὑπὸ τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς, ποὺ ἔγινε τὸ μεσημέρι τῆς 19-5-1964 στὶς αἴθουσες τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς.

Προσωπικὰ δὲν θὰ ἀσχοληθοῦμε μὲ τὶς κρίσεις καὶ τὰ εὐμενῆ σχόλια ποὺ ἀκούσαμε καὶ γιὰ τὶς δύο ὡς ἄνω ἐκδηλώσεις, ἀλλὰ θὰ παραθέσουμε ἐδῶ τὸ κείμενο τοῦ εὐχαριστηρίου ἐγγράφου ποὺ ἀπέστειλεν ὁ Διοικητὴς τῆς Σχολῆς Ἐθνικῆς Ἀμύνης, Ὑποστράτηγος κ. Δημήτριος Γεωργιάδης, στὴν Ἀστυνομικὴ Σχολή, καὶ τὸ ὁποῖον κοινοποιήθηκε καὶ στὸ Ἀρχηγεῖο τῆς Ἀστυνομίας.

«1. Ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ διαβιβάσωμεν τὰς θερμὰς εὐχαριστίας τοῦ Διοικητοῦ, Ἐκπαιδευτῶν καὶ Σπουδαστῶν τῆς Σχολῆς τόσον διὰ τὴν ὁμιλίαν τοῦ Διοικητοῦ τῆς Σχολῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Α΄ κ. Ε. Ἀρχοντουλάκη, τὴν γενομένην τὴν 19 Μαΐου 1964, ὅσον καὶ διὰ τὰς γενομένας τιμὰς καὶ λοιπὰς ἐπιδαψιλεύσεις.

2. Ἡ γενομένη ἐν ἀρχῇ ἐνημέρωσις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς καὶ τοῦ ἔργου τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, ἐξεπλήρωσεν ἀπολύτως τοὺς ἐπιδιωκομένους ὑπὸ τῆς Σ.ΕΘ.Α. σκοπούς. Τὸ ἐνδιαφέρον τῶν Σπουδαστῶν, ὡς διεπιστώθη καὶ ἀπὸ τὰς ὑποβληθείσας ἐρωτήσεις, ἦτο ὑψηλὸν καὶ δικαιολογημένον, αἱ δὲ δοθεῖσαι ἀπαντήσεις ἱκανοποίησαν πλήρως.

3. Ἡ Σχολὴ Ἐθνικῆς Ἀμύνης, περιλαμβάνουσα εἰς τοὺς κόλπους της ἀνώ-

τερα στελέχη τῶν 'Ενόπλων Δυνάμεων καὶ τῶν Πολιτικῶν 'Υπουργείων, ἐπιθυμεῖ νὰ διαβεβαιώσῃ ὑμᾶς ὅτι αἱ δοθεῖσαι τιμαὶ καὶ περιποιήσεις κατὰ τὴν ἐν συνεχείᾳ ἐπίσκεψίν μας εἰς τὴν Σχολὴν 'Αστυνομίας Πόλεων, γίνονται ἀπὸ ὅλους ἡμᾶς ἀποδεκταί, μὲ τὴν συναίσθησιν ὅτι ἀντανακλοῦν τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα τοῦ συνόλου τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος πρὸς τὰς 'Ενόπλους Δυνάμεις καὶ τὰς Πολιτικὰς 'Υπηρεσίας, ὡς μᾶς ἐδόθη ἡ εὐκαιρία προσωπικῶς νὰ διαπιστώσωμεν.

'Ο Διοικητής, οἱ ἐκπαιδευταὶ καὶ οἱ σπουδασταὶ τῆς Σχολῆς 'Εθνικῆς 'Αμύνης, φωτογραφούμενοι, κατὰ τὴν ἐπίσκεψίν των εἰς τὴν 'Αστυνομικὴν Σχολήν, μετὰ τοῦ κ. 'Αρχοντουλάκη.

4. Παρακαλῶ, ὁμοῦ μὲ τὰς θερμὰς εὐχαριστίας, ὅπως δεχθῆτε ἀπὸ ὅλους μας εἰλικρινῆ αἰσθήματα ἀγάπης καὶ ἐκτιμήσεως πρὸς τοὺς συναδέλφους, 'Εκπαιδευτὰς καὶ Σπουδαστάς, τῆς ὑμετέρας Σχολῆς».

'Ο κ. 'Αρχηγὸς τῆς 'Αστυνομίας, ἐπιβραβεύοντας τὶς ὡραῖες ἐκδηλώσεις τῆς 'Αστυνομικῆς Σχολῆς, ἐξέφρασε πρὸς αὐτὴν τὴν ἀπόλυτη ἱκανοποίησί του. Τὰ «'Αστυνομικὰ Χρονικὰ» εὔχονται ὁλόψυχα ὅπως παρόμοιες ἐκδηλώσεις γίνονται συχνά, καὶ τοῦτο γιὰ τὴν ἔτι περαιτέρω σύσφιξι τῶν σχέσεών μας μὲ τὶς 'Ενόπλες Δυνάμεις καὶ τὸ Κοινόν.

ΣΥΝΕΣΤΙΑΣΙΣ ΜΕΛΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ (Ε.Ε.Δ.Σ.) ΚΑΙ ΕΚΠΡΟΣΩΠΩΝ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ.

Σὰν συνέχεια τῶν ὅσων πιὸ πάνω ἀναφέραμε γιὰ τὶς κοινωνικὲς μας σχέσεις, ἡ καινούργια αὐτὴ ἐκδήλωσις τῆς Ε.Ε.Δ.Σ. ὑπὲρ τῆς 'Αστυνομίας, μᾶς δίνει τὴν εὐκαιρία νὰ τονίσουμε ξανὰ τὴν ἀνάγκη διευρύνσεως τῶν «δημοσίων σχέσεων» τῆς 'Αστυνομίας. Τὸ κοινόν, ὅσο κι' ἂν κάποτε μᾶς ἐπιτίθεται ἀδικαιολόγητα, ξέρει πάντοτε νὰ ἐκτιμᾶ ἀναλόγως κάθε μας καλὴ ἐκδήλωσι καὶ νὰ ἐκδηλώνῃ μὲ κάθε τρόπο τὴν ἀγάπη του καὶ τὴν συμπαράστασί του. 'Εμεῖς, ἀξιολογώντας κατάλληλα αὐτὲς τὶς ἐκδηλώσεις, θὰ πρέπει νὰ φροντίζουμε ἀκόμη περισσότερο γιὰ τὴν παρουσίασι κάτι καλλιτέρου. Μόνον ἔτσι μποροῦμε νὰ ἐλπίζουμε ὅτι καὶ ἐμεῖς διαρκῶς

θὰ βελτιωνόμαστε, ἀλλὰ καὶ τὸ Κοινὸν δὲν θὰ παύσῃ ποτὲ νὰ βραβεύῃ ἀνάλογα κάθε μας ζηλευτὴ προσπάθεια.

Ἡ Ε.Ε.Δ.Σ. περιλαμβάνει στοὺς κόλπους της πρόσωπα τὰ ὁποῖα προΐστανται τῶν γραφείων Δημοσίων Σχέσεων διαφόρων ὀργανισμῶν καὶ ἐπιχειρήσεων καὶ τὰ ὁποῖα, ὡς ἐκ τῆς ἐπικοινωνίας των μὲ τὸ εὐρύτερο κοινόν, εἶναι σὲ θέσι νὰ γνωρίζουν τὶς διάφορες ἀντιδράσεις ποὺ παρατηροῦνται στὸ κοινωνικὸ σύνολο σὲ κάθε ἐκδήλωσι ὁμάδος ἀτόμων καὶ εἰδικώτερα τῆς Ἀστυνομίας. Οἱ σύμβουλοι Δημοσίων Σχέσεων εἶναι οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι πού, τὰ τελευταῖα ἰδίως χρόνια, προσφέρουν πολύτιμες ὑπηρεσίες στὴν ἀνέλιξι, γενικῶς, τῆς κοινωνίας. Ἀποτελοῦν τοὺς ἀφανεῖς ἥρωες τῶν διαφόρων ὀργανισμῶν καὶ ἐπιχειρήσεων, καὶ ἔχουν ἀναλάβει τὸν ζωτικώτερο, ἀλλὰ καὶ δύσκολο τομέα, τὸν τομέα τῆς ἐπικοινωνίας τοῦ κοινοῦ μὲ τὸν ὀργανισμὸν ἢ τὴν ἐπιχείρησι ποὺ ἐκπροσωποῦν.

Ὁ θεσμὸς τῶν Δημοσίων Σχέσεων, δὲν εἶναι κάτι τὸ καινούργιο, οὐσιαστικά, στὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων. Ξεκινάει ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ οἱ ἄνθρωποι ἄρχισαν νὰ ζοῦν ὁμαδικά. Ἡ κυριωτέρα ἔκφρασις τοῦ θεσμοῦ αὐτοῦ ἁπαντᾶ σὲ κάθε τι ποὺ ὀνομάζουμε «κοινωνικὲς σχέσεις». Κάθε ἐκδήλωσίς μας στὸ γύρω περιβάλλον (ἐπίσκεψις, συζήτησις κ.λ.π. μὲ τοὺς συνανθρώπους), ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὴν δημιουργία καλλιτέρων σχέσεων.

Σχετικὰ μὲ τὸν ὁρισμὸ τῶν Δημοσίων Σχέσεων, ἔχουν διατυπωθῆ πολλὲς ἀπόψεις. Τὸ Βρεταννικὸ Ἰνστιτοῦτο Δημοσίων Σχέσεων δίδει τὸν ἑξῆς ὁρισμό: «Δημόσιες Σχέσεις εἶναι ἡ προμελετημένη, ἡ προδιαγεγραμμένη καὶ συστηματικῶς καταβαλλομένη προσπάθεια διὰ τὴν δημιουργίαν καὶ τὴν διατήρησιν ἀμοιβαίας κατανοήσεως, μεταξὺ ἑνὸς ὀργανισμοῦ καὶ τοῦ κοινοῦ».

Ἡ Ε.Ε.Δ.Σ., θέλοντας, λοιπόν, νὰ δώσῃ μιὰ πανηγυρικὴ ἀναγνώρισι τοῦ ἐπιμόχθου ἔργου τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων καὶ τῆς συμβολῆς αὐτῆς εἰδικώτερα στὸν τομέα τῶν «Δημοσίων Σχέσεων», διωργάνωσε, τὸ βράδυ τῆς 12-6-1964, στὸ ξενοδοχεῖο «Βασιλέων Μέλαθρον», συνεστίασι τῶν μελῶν της μὲ ἐκπροσώπους τῶν διαφόρων ἀστυνομικῶν ὑπηρεσιῶν τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, στὴν ὁποία πῆραν μέρος οἱ ἀστυνομικοὶ συντάκτες καὶ ἄλλοι δημοσιογράφοι. Ἡ ἐκδήλωσις αὐτὴ τιμᾶ ἰδιαίτερα τὴν Ἀστυνομία Πόλεων, γιατὶ προέρχεται ἀπὸ ὁμάδα ἀνθρώπων πού, ὅπως πιὸ πάνω ἀναφέραμε, ἔχει βαρύτητα ἡ κρίσις των. Ἀνεξάρτητα τῶν εὐχαριστιῶν τῆς ἡγεσίας τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος πρὸς τὰ μέλη τῆς Ε.Ε.Δ.Σ., τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» θεωροῦν ἐπιτακτικὴ τὴν ὑποχρέωσι νὰ εὐχαριστήσουν ὁλόθερμα τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιο καὶ τὰ μέλη τῆς Ε.Ε.Δ.Σ. γιὰ τὴν προσγενομένη τιμή, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια ποὺ εἶπαν γιὰ τὸ Ἀστυνομικὸ Σῶμα, τόσον ὁ Πρόεδρος κ. Ἀλεξᾶτος, ὅσον καὶ ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς κ. Μῖλτος Λιδωρίκης. Ὅλως ἰδιαίτερα θέλουμε νὰ συγχαροῦμε καὶ νὰ εὐχαριστήσουμε θερμὰ τὸν κυρίως ὁμιλητὴ τῆς συνεστιάσεως κ. Δημήτριον Κακαβελάκην, Διευθυντὴν τοῦ γραφείου Δημοσίων Σχέσεων τοῦ δημοσιογραφικοῦ συγκροτήματος Λαμπράκη, γιὰ τὴν τόσο ἐμπεριστατωμένη ὁμιλία καὶ τὶς ὑποδεικνυόμενες προτάσεις του, οἱ ὁποῖες καὶ ἐλήφθησαν σοβαρῶς ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων τῆς Ἀστυνομίας.

Κρίνουμε σκόπιμο, πρὶν ἀναφερθοῦμε στὸ πρόγραμμα τῆς συνεστιάσεως, νὰ σημειώσουμε ἐδῶ τὰ ὀνόματα τῶν παρευρεθέντων: Οἱ Ὑπουργοὶ κ.κ. Ἔξαρχος καὶ Βαρδινογιάννης, ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς τοῦ Ὑπουργείου Προεδρίας κ. Βουρνᾶς, ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας κ. Καραμπέτσος, ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν κ. Κανελλάκης, ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας Πειραιῶς κ. Βασιλάκος, ὁ Διοικητὴς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν κ. Ὑφαντῆς, ὁ Διοικητὴς Τροχαίας Ἀθηνῶν κ. Χατζηελευθερίου, ὁ Διοικητὴς τοῦ Κέντρου Ἀλλοδαπῶν Ἀθηνῶν κ. Σταθόπουλος, ὁ Προϊστάμενος τῆς Α' Ἀστυνομικῆς Ὑποδιευθύνσεως κ. Διαβάτης, ὁ Ὑποδιοικητὴς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν κ. Κρίντας, ὁ Προϊστάμενος τῆς Β' Ἀστυνομικῆς Ὑπο-

διευθύνσεως κ. Ἀναγνωστόπουλος, ὁ Προϊστάμενος τοῦ Κοινοῦ Ἐγκλήματος τῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν κ. Θᾶνος, οἱ Ἀστυνόμοι Α' κ.κ. Τσατούχας, Πολίτης, Κάκος, Μπουντᾶς, Παπαλεξόπουλος, οἱ Ἀστυνόμοι Β' κ.κ. Βασιλάκης, Κοκκινάκης, Καραγιαννόπουλος, Μπεκρῆς, Ντόντος, Ἀγγελόπουλος, οἱ Ὑπαστυνόμοι Α' κ.κ. Πέππας Σηφάκης, Μπακογιάννης, Λαγουβάρδος καὶ Μπάμπαλης, οἱ ἀστυνομικοὶ συντάκτες - δημοσιογράφοι κ.κ. Λεωτσάκος, Πασαλάρης, μετὰ τῆς συζύγου του, Μαράκης, Μηλιάδης, Μαθιουδάκης, Ἀρνέλλος, Μαρούδας, Βούρβουλης, Χιόνης, Ξυπολιτίδης καὶ τὰ μέλη τῆς Ε.Ε.Δ.Σ. κ.κ. Ἀλεξᾶτος, Παυλίδης, Λιδωρίκης, Παπαμιχαλάκης, Πρεβελάκης, Κακαβελάκης, Ἀντωνέλλος, Καλογερόπουλος, Φαρουτζιᾶ, Μεσσηνέζης, Πάγκαλος, Κυριτσόγλου, Σαφαρίκας, Κονταράτος, Ἀγγελάκης, Πομώνης, Παπαγιαννόπουλος, Λιαναντωνάκης, Ἰσαακίδης, Γιαννακόπουλος, Ἀλλατσῆς, Μαντᾶς, Φραγκόπουλος, Λορεντζιάδης, Βασιλόπουλος, Ράλλης, Βουρνᾶς καὶ ἡ κυρία Λιαροπούλου.

Ὁ ἔφορος προγραμματισμοῦ τῆς Ε.Ε.Δ.Σ. κ. Δ. Κακαβελάκης ὁμιλῶν

Ὁ εἰσηγητὴς τῆς βραδυᾶς, Γενικὸς Γραμματεὺς τῆς Ε.Ε.Δ.Σ. κ. Λιδωρίκης, ἀφοῦ ἀπηύθυνε σύντομο χαιρετισμό, παρουσίασε τὸν Πρόεδρο τῆς Ε.Ε.Δ.Σ. κ. Ἀλεξᾶτο, ὁ ὁποῖος καὶ ἀνεφέρθη μὲ λίγα λόγια στὸ σκοπὸ τῆς συνεστιάσεως. Μετά, τὸν λόγο ἔλαβε ὁ κυρίως ὁμιλητὴς κ. Κακαβελάκης, εἰπὼν τὰ ἑξῆς:

«Ἀξιότιμοι κύριοι Ὑπουργοί, κυρίαι καὶ κύριοι,

Ἡ ἑλληνικὴ Ἀστυνομία Πόλεων, εἶναι μία Ἀστυνομία μὲ ὑψηλὴν παράδοσιν καὶ κοινωνικὴν εὐθύνην, ὡς πρὸς τὴν ἀποστολήν της.

Πολλαὶ Ἀστυνομίαι, πολλῶν προηγμένων κρατῶν, πρέπει νὰ ζηλεύουν τὴν ὀργάνωσιν καὶ τὴν ἀποτελεσματικότητά της. Περισσότερον ὅμως θὰ πρέπει νὰ ζηλεύουν τὴν ποιότητα τοῦ ἐμψύχου ὑλικοῦ της, κυρίως εἰς τὰ κλιμάκια τῶν βαθμο-

φόρων, γεγονὸς ποὺ δίδει τὴν δυνατότητα εἰς τὴν Ἀστυνομίαν μας νὰ μὴ εἶναι διεφθαρμένη, νὰ μὴ συναλλάσσεται καὶ νὰ ἐξαγοράζεται, ὅπως π.χ. συμβαίνει μὲ Ἀστυνομίας διαφόρων, ἀκόμη καὶ περισσότερον ἡμῶν, προηγμένων χωρῶν. Τὸ σημεῖον τοῦτο ὅμως, ἀκριβῶς, δημιουργεῖ τὰ θεμέλια διὰ τὴν a priori ἐμπιστοσύνην τοῦ κοινοῦ, ἰδιαιτέρως τῆς περιοχῆς Πρωτευούσης πρὸς τὸ Ἀστυνομικὸν Σῶμα.

Πιστεύει τὸ κοινόν, ὁ ἁπλοῦς πολίτης, ὅτι ἡ Ἀστυνομία ἐπιτελεῖ ἕνα ἐπίμοχθον ἔργον, ὅτι ὁ ἀστυνομικὸς γενικῶς, ὡς ἄτομον, ἔχει μίαν εὐρυτέραν εὐθύνην εἰς τὴν κάθε στιγμὴν τῆς ὑπηρεσίας του, διὰ τὴν τήρησιν τῆς τάξεως καὶ τὴν ἀσφάλειαν τῶν πολιτῶν. Ἡ εὐθύνη αὐτή, μάλιστα, πιστεύομεν, ὅτι καθίσταται διαρκῶς βαρυτέρα καὶ δυσκολωτέρα εἰς τὴν ἀντιμετώπισιν της, ὅσον ἡ πολυδαίδαλος καὶ χαώδης ἤδη Πρωτεύουσά μας διευρύνει μὲ βουλιμίαν τὸν ζωτικόν της χῶρον καὶ συνεπῶς πολλαπλασιάζει τὸν πληθυσμὸν καὶ τὰ προβλήματα της.

Πέραν τῆς δικαίας ὅμως αὐτῆς ἀναγνωρίσεως, ὑπάρχει ἕνα ψυχικὸν χάσμα εἰς τὰς σχέσεις πολιτῶν καὶ Ἀστυνομίας, δεδομένης μιᾶς σκληρότητος καὶ ἀκαμψίας κατὰ τὴν ἄσκησιν τῶν καθηκόντων τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων, ἡ ὁποία, ἐξ ἀντικειμενικῶν γεγονότων, ἐπεβλήθη εἰς κρισίμους ἐθνικὰς περιόδους καὶ παρέμεινεν ὡς αἰωρουμένη νοοτροπία καὶ μετέπειτα. Ἡ πραγματικότης αὐτὴ ἐδημιούργησεν ἀνταγωνιστικῶς ἕνα κλῖμα ἐπιφυλακτικότητος διὰ μίαν ὁμαλὴν ἐπικοινωνίαν μεταξὺ πολιτῶν καὶ ἀστυνομικῶν, μὲ ἔκδηλον τὴν φοβίαν εἰς κάθε συνάφειαν μετὰ τῆς ἀστυνομικῆς ἀρχῆς.

Τοὺς εὐρυτέρους κινδύνους ἀπὸ μίαν συνεχιζομένην, τοιουτοτρόπως, ἐμπλοκὴν σχέσεων, ἐπεσήμαναν τὰ τελευταῖα ἔτη οἱ ἰθύνοντες τῆς Ἀστυνομίας καὶ ἀντεμετώπισαν μετὰ τῆς δεούσης προσοχῆς τὸ θέμα. Ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν ἡ ἀλλαγὴ κατευθύνσεων ὡς πρὸς τὸν τομέα ἀναπτύξεως σχέσεων μετὰ τοῦ Κοινοῦ καὶ ἱδρύθη μάλιστα ὑπηρεσία Δημοσίων Σχέσεων, ἡ ὁποία, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ φιλτάτου Ἀστυνόμου κ. Ντόντου, ἐπέδειξεν ἀξιόλογον δραστηριότητα. Ἡ ἐνδιαφέρουσα ὅμως προσπάθεια τοποθετεῖται εἰς τὴν περίοδον τῆς θητείας ὡς Διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν τοῦ νῦν Ἀρχηγοῦ τοῦ Σώματος κ. Καραμπέτσου.

Ὁ ἀξιότιμος κ. Ἀρχηγός, φύσις γλυκυτάτη καὶ καλοπροαίρετος ἐκ διαθέσεως, ἠγωνίσθη διὰ τὴν καλλιέργειαν σχέσεων συνεργασίας καὶ κατανοήσεως, τόσον μετὰ τῶν ἀστυνομικῶν, ὅσον καὶ μετὰ τῶν πολιτῶν. Ἀπὸ τὴν προσπάθειαν αὐτὴν τοῦ κ. Καραμπέτσου, πιστεύω, ὅτι ὑπῆρξαν καλὰ ἀποτελέσματα καὶ ἀδιαμφισβητήτως ἤρχισε νὰ δημιουργῆται μία νέα αἴσθησις εἰς τὴν κοινὴν γνώμην. Τὴν οὐσιώδη αὐτὴν προσφορὰν τοῦ κ. Καραμπέτσου — μὲ τὸ δεδομένον ἀξίωμα τῆς ζωῆς, ὅτι τὰ πάντα πρέπει νὰ ἐξελίσσωνται καὶ ὄχι νὰ μένουν στατικὰ — ἦλθε νὰ ἐπεκτείνῃ ὁ σημερινὸς Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν κ. Κανελλάκης. Ἅμα τῇ ἀναλήψει τῶν καθηκόντων του ἀπηύθυνε Ἡμερησίαν Διαταγήν, ἡ ὁποία, κατὰ τὴν προσωπικήν μας πεποίθησιν, διαποτισμένη ἀπὸ πνεῦμα Δημοσίων Σχέσεων, ἀποτελεῖ ἕνα σταθμόν, ἕνα ὁρόσημον διὰ τὴν περαιτέρω, σύμφωνα μὲ τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς, ἀνάπτυξιν σχέσεων Ἀστυνομίας καὶ Κοινοῦ.

Ἀξιότιμοι, κυρίαι καὶ κύριοι,

Ὁ κάθε πολίτης εἰς κάθε Δημοκρατικὴν χώραν ἔχει ηὐξημένας κοινωνικὰς εὐθύνας εἰς τὴν ἐποχήν μας ἔναντι τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου. Περισσοτέρας ὅμως εὐθύνας ἐξ ἀντικειμένου ἐπωμίζεται ὁ λειτουργὸς τῆς τάξεως, εἰς στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ διασφάλισις αὐτῆς διαδραματίζει σπουδαῖον ρόλον καὶ ἐπηρεάζει εὐνοϊκῶς ἢ ἀντιστρόφως καὶ αὐτὴν ταύτην τὴν οἰκονομικὴν ἀνάπτυξιν μιᾶς χώρας. Ὑποθετικὸν παράδειγμα : Λόγω κακῆς ὀργανώσεως τῆς Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν, καὶ συνεπῶς μειωμένου ζήλου τῶν ἀνδρῶν της, δημιουργοῦνται ἀλλεπάλληλα ἐπεισόδια ἐκμεταλλεύσεως καὶ κακοποιήσεως ξένων τουριστῶν. Τὰ ἐπεισόδια αὐτὰ ἢ καὶ

ἄλλα ἐσωτερικῆς μορφῆς, ἐκμεταλλευόμενα καταλλήλως ἀπὸ τὰς ἀνταγωνιζομένας χώρας τὸν τουρισμόν μας, δημιουργοῦν εἰς τὸ ἐξωτερικὸν τὴν εἰκόνα ὅτι ἡ Ἀθήνα, καὶ κατ' ἀντάκλασιν ἡ Ἑλλάς, εἶναι τόπος ἀνασφαλὴς καὶ ἐπικίνδυνος διὰ κάθε ξένον. Μία τοιαύτη ὅμως κατάστασις δὲν θὰ ζημιώσῃ εἰς μεγάλον βαθμὸν τὴν τουριστικήν μας κίνησιν καὶ συνεπῶς τὴν οἰκονομίαν μας, ἡ ὁποία στηρίζεται καὶ εἰς τὴν αὔξησιν τοῦ τουριστικοῦ μας συναλλάγματος;

Ἀλλὰ ἀπεμακρύνθημεν ὀλίγον ἀπὸ τὴν ἡμερησίαν διαταγὴν Κανελλάκη, τῆς ὁποίας τὸ περιεχόμενον καὶ τὴν εὐνοϊκὴν ἀπήχησιν εἰς τὴν κοινὴν γνώμην ὅλοι γνωρίζετε καὶ ποὺ θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ σταματήσω τὴν ὁμιλίαν μου ἀναγινώσκων αὐτήν, μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι διὰ τῆς ἀνωτέρω διαταγῆς ἐξαντλοῦνται τὰ δεοντολογικὰ πλαίσια μιᾶς σταυροφορίας διὰ τὴν ἔτι περαιτέρω προώθησιν τοῦ νέου πνεύματος εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἀστυνομίας.

Ὅμως, πέραν τῶν θεωρητικῶν σημείων ποὺ δημιουργοῦν τὸ πνεῦμα ἐπὶ τοῦ ὁποίου στηρίζεται ἡ κάθε προσπάθεια ἀλλαγῆς, ὑπάρχει πάντοτε τὸ κρίσιμον σημεῖον, ποὺ εἶναι ἡ πρᾶξις, ἡ ἐφαρμογή, τὸ οὐσιῶδες ἔργον. Αὐτὰ εἰς τελευταίαν ἀνάλυσιν, ἐπιβάλλουν καταστάσεις καὶ θεμελιώνουν νέας πραγματικότητας.

Ἐὰν αὐτὰ δὲν ὀργανωθοῦν καλῶς καὶ σημειωθοῦν κακαὶ ἐφαρμογαί, τότε ἡ ὅλη ὑπόθεσις καταγράφεται ὡς ἕνας ἀποτυχημένος πειραματισμός, ποὺ ἐπὶ μακρὸν θεωρεῖται παράδειγμα πρὸς ἀποφυγήν, τὸ δὲ πνεῦμα τῶν Δημοσίων Σχέσεων, ποὺ ὡς φιλοσοφίαν καὶ ἐπιδίωξιν ἔχει τὴν δημιουργίαν κλίματος συνεννοήσεως μεταξὺ ἀτόμων καὶ ὁμάδων — διὰ μίαν ἀποτελεσματικὴν κοινωνικὴν συνεργασίαν, καταστρέφεται. Ὑπ' αὐτὴν τὴν ἔννοιαν πιστεύομεν ὅτι, ὡς ἀσχολούμενοι ἐπαγγελματικῶς μὲ τὸν ζωτικὸν τομέα τῶν ἀνθρωπίνων ἐπικοινωνιῶν, θὰ μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ διατυπώσωμεν ὡρισμένας ἀπόψεις, ὅσον ἀφορᾶ τὴν ὠργανωμένην ἐφαρμογὴν ἀναπτύξεως ἐσωτερικῶν καὶ ἐξωτερικῶν σχέσεων.

Βασικῶς, ὡς αἱ Δημόσιαι Σχέσεις πιστεύουν, κάθε προσπάθεια ἀναπτύξεως κυκλώματος σχέσεων, ἀποτελεῖ λειτουργίαν τῆς Διοικήσεως, ἐκπορεύεται δὲ καὶ ἐμπνέεται, ὡς πνεῦμα, ἀπὸ αὐτήν. Ἐὰν ἡ Διοίκησις δὲν πιστεύῃ καὶ δὲν ἀντιλαμβάνεται τὴν ἀναγκαιότητα καὶ τὴν σοβαρότητα τῆς λειτουργίας αὐτῆς, τότε δὲν ὑπάρχει περίπτωσις νὰ εὐδοκιμήσουν εὐκολα. Ἡ ἔναρξις, λοιπόν, διὰ τὴν ἐφαρμογὴν πολιτικῆς ἀναπτύξεως σχέσεων μιᾶς ὑπηρεσίας, ἑνὸς ὀργανισμοῦ, μιᾶς ἐπιχειρήσεως, μιᾶς ὁμάδος, ἀνήκει εἰς τὴν Διοίκησιν, ἡ ὁποία καὶ ἀπευθύνει τὸν πρῶτον λόγον εἰς τὸ προσωπικόν της. Ἀπὸ ἐκεῖ ἀρχίζει ἡ προσπάθεια, διότι ἐὰν δὲν ὑπάρχουν καλαὶ ἐσωτερικαὶ σχέσεις, μεταξὺ ὅλων τῶν ἀτόμων τὰ ὁποῖα ἐκφράζουν μίαν κατάστασιν, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ στηριχθῇ κανενὸς εἴδους πολιτικὴ ἐξωτερικῶν σχέσεων. Καὶ τοῦτο διότι ἡ ὁποιαδήποτε Διοίκησις, ἐὰν δὲν ἔχῃ μελετήσει τοὺς τρόπους καὶ δὲν ἔχῃ ἐφαρμόσει τὰς μεθόδους διὰ νὰ εὑρίσκεται εἰς ἁρμονίαν σχέσεων καὶ μὲ τὸν τελευταῖον συνεργάτην ἀπὸ τὸ προσωπικόν της, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ δημιουργήσῃ κλῖμα ἐμπνεύσεως πρὸς τὴν κατεύθυνσιν μιᾶς συγκεκριμένης πορείας. Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν θὰ καταβάλλωνται προσπάθειαι δι' ἀνάπτυξιν ἐξωτερικῶν σχέσεων καὶ δημιουργίας συμπαθείας ἀπὸ πλευρᾶς κοινοῦ πρὸς τὸν ὀργανισμόν, ἐνῶ εἰς κάθε στιγμήν, πρόσωπα τὰ ὁποῖα εὑρίσκονται εἰς ψυχικὴν διάστασιν μὲ τὴν Διοίκησίν τους, εἶναι δυνατὸν νὰ βλάψουν ἀνεπανορθώτως τὸ ἐπιδιωκόμενον γόητρον δι' ἀνευθύνων πράξεών τους, ἐκφράζοντες οὕτως εὐσυνειδήτως ἢ ἀσυνειδήτως μίαν συσσωρευομένην πικρίαν ἢ ἀντίδρασιν. Διὰ νὰ κατορθώσωμεν ὅμως νὰ δημιουργήσωμεν τὸ κατάλληλον κλῖμα ἐσωτερικῆς ἐπικοινωνίας διὰ τὴν ἀνάπτυξιν ἀποτελεσματικῶν ἐσωτερικῶν σχέσεων, δὲν εἶναι εὔκολον. Χρειαζόμεθα χρόνον καὶ μεγάλας προσπαθείας. Δὲν εἶναι εὔκολον, ὅπως ὅλοι μας γνωρίζωμεν, νὰ κερδίζωμεν τὴν οὐσιώδη ψυχικὴν συμπαράστασιν τῶν συνεργατῶν μας. Οἱ ἄνθρωποι ἀντιδροῦν περι-

έργως καὶ διὰ τοῦτο θὰ πρέπει νὰ πεισθοῦν διὰ τὰς εἰλικρινεῖς μας προθέσεις, δοκιμάζοντες καὶ κρίνοντες ἐπὶ μακρόν.

Εἴμεθα, λοιπόν, ὑποχρεωμένοι, ἐν προκειμένω, νὰ θεμελιώσωμεν μίαν ὁλόκληρον στρατηγικήν, ἐπὶ τῶν δεδομένων τῆς συγχρόνου διοικητικῆς ἐπιστήμης, τὴν ὁποίαν θὰ πρέπει νὰ ἀκολουθήσωμεν μὲ συνέπειαν καὶ συνέχειαν, διὰ νὰ φθάσωμεν εἰς ἀποδοτικὰ ἀποτελέσματα. Διαδικαστικῶς ἐφαρμόζομεν τὸ σύστημα «πυραμίδα», ποὺ μᾶς παρέχει τὴν δυνατότητα νὰ ἀρχίζωμεν ἀπὸ τὴν κορυφὴν τῆς Διοικήσεως καὶ κλιμακωτὰ νὰ φθάνωμεν, διεισδυτικῶς, εἰς ὅλην τὴν ἔκτασιν τῆς βάσεως τῆς «πυραμίδος». Συγκεκριμένως τὸν βασικὸν ρόλον θὰ παίξῃ τὸ Ἐπιτελεῖον, τὸ ὁποῖον θὰ ἀποτυπώσῃ εἰς ὅλας τὰς λεπτομερείας, γενικὰς καὶ εἰδικάς, γραμμὰς τῆς πορείας, ἐν συνεχείᾳ θὰ παραλάβουν τὰ μηνύματα τὰ στελέχη — οἱ ἀξιωματικοὶ — οἱ ὁποῖοι θὰ τὰ κατευθύνουν πρὸς τοὺς ὑπαξιωματικοὺς καὶ ἐν συνεργασίᾳ μὲ αὐτοὺς εἰς τοὺς ὑπαλλήλους. Ἔτσι ὁλόκληρος ὁ ἔμψυχος μηχανισμός, μὲ τὴν Διοίκησιν ἐπικεφαλῆς, τοὺς ἐπιτελεῖς, τὰ στελέχη, τὰ ὑποστελέχη καὶ τὸ προσωπικόν, συντονιζόμενος ὑπὸ μίαν ἐνιαίαν ἔκφρασιν πορείας, προχωρεῖ πρὸς τὴν ἐπίτευξιν τοῦ τεθέντος σκοποῦ.

Διὰ νὰ καταστῇ πραγματοποιήσιμος ὅμως ἡ ἀνάπτυξις ἑνὸς προγράμματος ἐσωτερικῶν σχέσεων, εἶναι ἀναγκαῖον ὅπως μελετηθοῦν εἰς βάθος τὰ ἐντὸς τοῦ ὀργανισμοῦ ἢ τῆς ὑπηρεσίας προβλήματα τοῦ προσωπικοῦ, διερευνηθοῦν αἱ σκέψεις, αἱ τάσεις, αἱ ροπαὶ καὶ αἱ ψυχικαὶ ἀντιδράσεις του, διὰ νὰ χαραχθοῦν ἀναλόγως αἱ γραμμαὶ πλεύσεως, νὰ καθορισθοῦν οἱ τρόποι, νὰ μελετηθοῦν τὰ κίνητρα καὶ νὰ χρησιμοποιηθοῦν τὰ κατάλληλα μέσα διὰ τὴν προσέγγισιν του. Π.χ. εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ προσωπικοῦ τῆς Ἀστυνομίας, θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἐπισημάνωμεν ὡρισμένας ἐνδείξεις, τὰς ἑξῆς :

1) Λανθάνουσα ἀντίληψις ὅτι ὁ ρόλος τοῦ ἀστυνομικοῦ εἶναι, ἐξ ἀντικειμένου, ρόλος σκληρότητος. Ἡ ἀντίληψις αὐτὴ ψυχαναλυτικῶς δυνατὸν νὰ ἑρμηνευθῇ ὡς μορφὴ ἀναδυομένου παιδικοῦ φόβου ὡς πρὸς τὸ πρόσωπον κάθε ἀστυνομικοῦ ὀργάνου, ἀπὸ τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ σκληρότερον μέσον ἐκφοβισμοῦ, ἀπὸ τοὺς οἰκείους ἑνὸς παιδιοῦ, ἀποτελεῖ τὸ ὄργανον τάξεως.

2) Καταπιέσεις οἰκονομικαὶ — κοινωνικαί, εὑρίσκουν διέξοδον καὶ ἱκανοποίησιν διὰ τῆς στολῆς τοῦ ἀστυνομικοῦ ὀργάνου, τὸ ὁποῖον νοεῖται ὡς φορεὺς ἐκφράσεως σκληρότητος καὶ βλοσυρότητος.

3) Πικρία διὰ κοινωνικὴν ἀποτυχίαν, ἐφ' ὅσον δὲν κατέστη δυνατὴ ἡ ἀπασχόλησις εἰς ἄλλο καλλίτερον ἐπάγγελμα.

4) Δυνατότης δι' ἐλευθερωτέραν ζωήν, ἡ ὁποία ὅμως ἐμποδίζεται ἀπὸ οἰκονομικὴν ἀνεπάρκειαν, μὲ συνέπειαν τὴν ψυχικὴν ἀντίδρασιν πρὸς τὸν οἰκονομικῶς εὐημεροῦντα περίγυρον.

5) Ἀμβλυσις τῶν ψυχικῶν καὶ ἠθικῶν αἰσθητηρίων, ἀπὸ τὴν διαρκῆ ἐπαφὴν μὲ τὴν κακὴν κοινωνικὴν πραγματικότητα κ.λ.π.

Βάσει τῶν ἀνωτέρω, ἐντελῶς προχείρων ἐνδείξεων, πιστεύομεν ὅτι, παρὰ τὴν καταβαλλομένην προσπάθειαν τῶν ὑπευθύνων τῆς Ἀστυνομίας, θὰ ὑπάρξουν ἀντικειμενικαὶ δυσκολίαι διὰ τὴν ὁλοκλήρωσιν ἐφαρμογῆς τοῦ πνεύματος τῶν Δημοσίων Σχέσεων. Διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν δυσκολιῶν φρονοῦμεν ὅτι τὸ προσωπικὸν (πρῶτα τὸ ἀνώτερον καὶ ἐν συνεχείᾳ τὸ κατώτερον) ἔχει ἀνάγκην:

α) Ἀπὸ εἰδικὴν συνεχῆ ἐκπαίδευσιν, ὅπου θὰ ἀναλυθοῦν εἰς βάθος καὶ ἔκτασιν αἱ γενικαὶ γραμμαὶ τῶν Δημοσίων Σχέσεων, αἱ αἰτίαι ποὺ τὰς ὑπαγορεύουν, αἱ ἐπιτεύξεις, αἱ παραλείψεις.

Ἐπίσης θὰ ἀναλυθοῦν αἱ εὐνοϊκαὶ ἐπιπτώσεις αὐτῆς τῆς προσπαθείας, καθὼς καὶ τὰ ἠθικὰ ὠφελήματα, τόσον διὰ τὸ Σῶμα, ὅσον καὶ δι' ἕνα ἕκαστον ἄνδρα. Θὰ δοθοῦν ἐξ ἄλλου τεχνικαὶ ὁδηγίαι, μέθοδοι συμπεριφορᾶς, ἀντιμετωπίσεως δυσκόλων περιπτώσεων κ.λ.π.

β) Σοβαρῶς καὶ ἐπειγόντως πρέπει νὰ ἀντιμετωπισθῆ τὸ θέμα τῆς ἐμπνεύσεως τοῦ προσωπικοῦ, δι' ἀπόκτησιν ἐμπιστοσύνης εἰς τὸ ἔργον καὶ τὴν ἀποστολήν του.

γ) Ἀπαραίτητος ἡ δημιουργία ἠθικῶν καὶ ὑλικῶν κινήτρων, διὰ τὴν παρακίνησιν πρὸς εὐγενῆ ἁμιλλαν, μὲ ἀντικειμενικὸν σκοπὸν τὴν καλλιτέραν ἐφαρμογὴν τοῦ ἐπιδιωκομένου σκοποῦ. Ἐπὶ τοῦ τελευταίου τούτου σημείου ἐνδεικτικῶς προτείνομεν:

Τὴν κατὰ μῆνα ἠθικὴν ἐπιβράβευσιν τοῦ καλλιτέρου ἀστυφύλακος Ἀστυνομικοῦ Τμήματος ἢ ἀνεξαρτήτου Ὑπηρεσίας (ἐπιτροπή: Διοικητής, ἀξιωματικός, ὑπαξιωματικός, ἀστυφύλαξ τῆς προηγουμένης βραβεύσεως.)

Ἡ τελετὴ βραβεύσεως τῶν διακρινομένων τοῦ μηνὸς θὰ λαμβάνῃ χώραν εἰς γενικὴν συγκέντρωσιν βαθμοφόρων, μὲ συμμετοχὴν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ, τὰ δὲ ἔπαθλα θὰ εἶναι εὔφημος μνεία καὶ ὑλικὴ ἀμοιβή.

Αὐτὴ θὰ εἶναι ἡ μία φάσις.

Ἡ δευτέρα θὰ περιλαμβάνῃ βράβευσιν, ἀπὸ ἀντιπροσωπευτικὴν ἐπιτροπήν, ἑνὸς ἀνδρὸς μεταξὺ 12 βραβευθέντων κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους ἀπὸ κάθε Ὑπηρεσίαν καὶ Τμῆμα. Ἡ βράβευσις θὰ γίνεται βάσει φακέλλων καὶ αὐστηρῶν κριτηρίων, μὲ μεγάλην ἐπισημότητα ἐνώπιον κοινοῦ, τὰ δὲ ἔπαθλα θὰ εἶναι εἰδικὸν μετάλλιον καὶ σοβαρὰ ὑλικὴ ἀμοιβή.

δ) Πέραν τῶν ἀνωτέρω θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ κατευθυνθοῦν τὰ ἐνδιαφέροντα τῶν ἀνδρῶν τῆς Ἀστυνομίας πρὸς μορφωτικὰς πλευράς, διὰ νὰ μὴν χάνουν τὸν ἐλεύθερον χρόνον τους, ἐν συνδυασμῷ μὲ ταυτόχρονον πνευματικὴν καὶ ψυχικὴν καλλιέργειαν.

Ἐ ν δ ε ι κ τ ι κ α ὶ π ρ ο τ ά σ ε ι ς.

1) Εἰδικὰ βραβεῖα διὰ τοὺς ἀποφοιτοῦντας ἀπὸ Ἀνωτάτας Σχολάς.

2) Ὀργάνωσις σταυροφορίας διὰ τὴν ἐκμάθησιν μιᾶς ξένης γλώσσης.

3) Καθιέρωσις ἐτησίου πνευματικοῦ, ἐπιστημονικοῦ διαγωνισμοῦ μεταξὺ ἀνδρῶν τῆς Ἀστυνομίας, ἐπὶ καθοριζομένων θεμάτων. Αἱ 3 καλλίτεραι μελέται θὰ βραβεύωνται καὶ θὰ ἐκτυπώνωνται εἰς εἰδικὸν τόμον, ὁ ὁποῖος θὰ διανέμεται μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν τῆς Ἀστυνομίας.

ε) Ὀργάνωσις προνοίας: Ἡ πλευρὰ αὐτὴ θὰ πρέπῃ νὰ λάβῃ μίαν σύγχρονον μορφήν, χωρὶς νὰ τοποθετῆται εἰς τὰ γνωστὰ πλαίσια τῆς τυπικῆς προνοίας.

Π ρ ό τ α σ ι ς : Νὰ συσταθῆ εἰδικὴ ὑπηρεσία προνοίας, μὲ ἐκτελεστικὸν προσωπικὸν καὶ εἰδικευμένας κοινωνικὰς λειτουργούς, διὰ νὰ καταστῆ δυνατὴ ἡ ἐφαρμογὴ συγχρονισμένης προνοίας καὶ νὰ ὑπάρξῃ ἕνα ἀληθὲς κλῖμα στοργῆς, ψυχικῆς καὶ ὑλικῆς συμπαραστάσεως, πρὸς τὰς οἰκογενείας τῶν ἀστυνομικῶν, ὑπὸ εὐρεῖαν ἔννοιαν καὶ ἀντίληψιν. Π.χ. κατευθύνσεις διὰ παιδιὰ ἀστυνομικῶν, ἐξεύρεσις ἐργασίας, ὀργάνωσις ψυχαγωγικῶν ἐκδηλώσεων, ὀργάνωσις παραθεριστικῆς περιοχῆς, μαθήματα ἀγωγῆς εἰς συζύγους ἀστυνομικῶν, παιδιῶν κ.λ.π.

στ) Ἀναπτυξις ἐπικοινωνίας : Τὸ σημεῖον τοῦτο εἶναι ἐξαιρετικὰ εὐαίσθητον καὶ οὐσιῶδες εἰς τὴν προσπάθειαν ὁλοκληρώσεως προγραμμάτων ἀναπτύξεως ἐσωτερικῶν σχέσεων. Δυστυχῶς εἰς τὴν ἑλληνικὴν πραγματικότητα ἐπικρατεῖ νοοτροπία ἀπομονώσεως καὶ ἀδιαφορίας. Ὅμως, ἡ θερμὴ ἐπικοινωνία μεταξὺ τῆς Διοικήσεως, τῶν στελεχῶν καὶ τοῦ προσωπικοῦ ἑνὸς συγχρόνου ὀργανισμοῦ, εἶναι ἐκείνη ποὺ βοηθεῖ ἀποτελεσματικῶς διὰ τὴν ἀνάπτυξιν ἀλληλογνωριμίας, οἰκειότητος, ἀληθινῆς συναδελφώσεως, δημιουργεῖ δὲ τὴν πραγματικὴν ἀνταπόκρισιν τῶν ἀτόμων πρὸς τοὺς ὑγιεῖς ἐπιδιωκομένους σκοποὺς τῆς Διοικήσεως. Συγκεκριμένως θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ὀργανωθῆ ἀποτελεσματική, διὰ διαφόρων μέσων, ἐπικοινωνία. Τὸ σημεῖον ὅμως ὅπου θὰ ἔπρεπε νὰ δοθῆ μεγαλυτέρα βαρύτης εἶναι, κατὰ τὴν γνώμην μας, ἡ προσωπικὴ ἐπικοινωνία, διὰ τῆς καταλλήλου ὀργανώσεως:

α) Εἰδικῶν συναντήσεων ἀνταλλαγῆς ἀπόψεων ἐπὶ συγκεκριμένων θεμάτων

β) Κοινωνικῶν συγκεντρώσεων μεταξὺ τμημάτων καὶ τῶν οἰκογενειῶν τους

γ) Οὐσιαστικωτέρα σύσφιξις σχέσεων μεταξὺ τοῦ ἀνωτέρου καὶ κατωτέρου προσωπικοῦ κάθε ἀστυνομικῆς μονάδος, ὡς καὶ τῶν κεντρικῶν Ὑπηρεσιῶν, διὰ νὰ μὴ αἰσθάνεται ὁ ἀξιωματικὸς ἢ ὁ ἀστυφύλαξ ὅτι εἶναι ἀπομονωμένος καὶ ξένος πρὸς τὴν Ὑπηρεσίαν καὶ τὴν Κοινωνίαν.

Βεβαίως, μία τοιαύτη προσπάθεια ψυχικῆς προσεγγίσεως ἐπιβάλλει κόπους καὶ ἀπαιτεῖ διαθέσιμον χρόνον διὰ κάθε διοικητήν, διὰ κάθε ἀξιωματικὸν καὶ ὑπαξιωματικόν. Ὅμως ἀποτελεῖ μίαν ἀνάγκην, ἡ ὁποία πρέπει νὰ καλυφθῇ. Διότι μόνον ὅταν ἀκολουθηθοῦν μέθοδοι ἀνθρωπισμοῦ καὶ γενικῶς ἐφαρμοσθοῦν σύγχρονοι τεχνικαὶ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν σχέσεων τῶν Διοικήσεων μὲ τὸ προσωπικόν τους, τότε μόνον εἶναι δυνατὸν νὰ εὐελπιστοῦμεν ὅτι θὰ ἔχωμεν ἕνα ὑψηλῆς ποιότητος προσωπικόν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου καὶ θὰ στηριχθῶμεν, διὰ νὰ ἐφαρμόσωμεν προγράμματα ἀναπτύξεως σχέσεων μὲ τὸ Κοινόν, μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι εἰς κάθε περίπτωσιν τὸ προσωπικόν μας θὰ ἐκφράζῃ εἰς ὑψηλὸν βαθμόν, τὴν ἀκολουθουμένην πορείαν.

ΣΧΕΣΕΙΣ ΜΕ ΤΟ ΚΟΙΝΟΝ

Τώρα, ὅσον ἀφορᾶ τὴν καθαυτὸ ἀνάπτυξιν σχέσεων μὲ τὸ Κοινόν, πιστεύομεν ὅτι, ἐὰν ἐφαρμοσθοῦν αἱ ἤδη διατυπωθεῖσαι ἀρχαὶ μὲ συνέπειαν καὶ κατανόησιν, θὰ ὑπάρξῃ μία περαιτέρω ἀνάπτυξις σχέσεων καὶ συνεργασίας. Ἐὰν ὅμως κατὰ τὴν χρονικὴν ἐξέλιξιν ἀτονίσῃ τὸ πνεῦμα καὶ ὑπάρξουν ὀλιγωρίαι ἐκ μέρους τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων, τότε θὰ σημειωθοῦν ἐμπλοκαὶ καὶ θὰ δημιουργηθοῦν συσσωρευτικαὶ ἀντιδράσεις εἰς βάρος τοῦ Σώματος.

Γνώμη μας εἶναι ὅτι ἡ συντελουμένη αὐτὴ προσπάθεια ἀποτελεῖ μίαν ἐξαιρετικὴν εὐκαιρίαν διὰ τὴν Ἀστυνομίαν νὰ κερδίσῃ τὴν ψυχὴν τοῦ Κοινοῦ καὶ νὰ ἀποτελέσῃ ἕνα πρωτοποριακὸν παράδειγμα δι' ὁλόκληρον τὸν κόσμον.

Εἰς τὴν ἐποχήν μας, κυρίαι καὶ κύριοι, κάθε Ὀργανισμός, ἢ Ὑπηρεσία, Ἐπιχείρησις, κοινωνικὴ ὁμὰς ἢ ἄτομον, διὰ νὰ προχωρήσουν εἰς ἐπιτυχίας καὶ νὰ καταξιώσουν τὸ ἔργον τους, ἔχουν ἀνάγκην τῆς συμπαραστάσεως καὶ τῆς ἐκτιμήσεως τῆς κοινῆς γνώμης. Ἐὰν αὐτὴ δὲν ὑπάρχῃ, τοῦτο θὰ σημαίνῃ ὅτι κάτι δὲν θὰ πηγαίνῃ καλὰ εἰς τὸ . . . «Βασίλειον τῆς Δανίας». Διὰ νὰ κερδηθῇ ὅμως ἡ ψυχικὴ συμπαράστασις καὶ ὁ σεβασμὸς τῆς κοινῆς γνώμης, αὐτοῦ τοῦ τρομεροῦ παιδιοῦ τοῦ αἰῶνος μας, τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὴν διαταγὴν Κανελλάκη στοιχεῖα, ὅπως ἡ καλωσύνη, ἡ κατανόησις, ἡ ἀντικειμενικότης, ἡ καλὴ μεταχείρισις καὶ ἡ θερμὴ ὑποδοχὴ καθενὸς ὁ ὁποῖος ἔρχεται εἰς ἐπαφὴν μὲ τὸν κύκλον δραστηριότητός μας, ἡ ἀποφυγὴ βίας καὶ καταπιέσεων, ἡ πειθώ, ἡ συμβουλή, ἡ ἡμερότης, ἡ ὑπόδειξις, ἡ πρόθυμος ἐξυπηρέτησις καὶ ἄλλα τινά, ἀποτελοῦν τὰς πλέον βασικὰς καὶ ἀπαραιτήτους προϋποθέσεις. Καὶ τοῦτο, διότι ὅλα αὐτὰ δὲν εἶναι διὰ τὴν ἐποχήν μας παραχωρήσεις, ἀλλὰ ἀνάγκη καὶ χρέος, τὰ ὁποῖα ἐπιβάλλονται εἰς κάθε ἄνθρωπον, ἐλεύθερον ἐπαγγελματίαν ἢ κρατικὸν λειτουργόν, ὁ ὁποῖος αἰσθάνεται τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἀποδώσῃ ἡ ἐργασία του.

Ἀλλὰ πέραν αὐτῶν τῶν βασικῶν καὶ ἀπαραιτήτων προϋποθέσεων, διὰ νὰ ἀποκτηθῇ μεγάλη ἀπήχησις εἰς τὴν κοινὴν γνώμην, θεωρεῖται ἀναγκαῖον ὅπως ἡ κάθε Διοίκησις Ὑπηρεσίας, Ὀργανισμοῦ, ἢ Ἐπιχειρήσεως, ἀναλαμβάνῃ, πέραν τῶν καθαυτὸ ἐπαγγελματικῶν της ὑποχρεώσεων, πρωτοβουλίας εὐρυτέρας κοινωνικῆς σημασίας καὶ χρησιμότητος. Διότι σήμερον, δὲν εἶναι ἀρκετὸν νὰ εἶσαι καλὸς μόνον εἰς τὴν αὐστηρῶς συγκεκριμένην ἐργασίαν σου, ἀλλὰ πρέπει νὰ δονῆσαι καὶ νὰ συμμετέχῃς εἰς προσπαθείας διὰ τὸ καλὸν τοῦ συνόλου, ἀξιοποιῶν πρὸς τοῦτο τὰς ἐπαγγελματικάς σου δυνατότητας. Εἰς τὴν συγκεκριμένην περίπτωσιν τῆς Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν, θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἀναληφθοῦν ἀπὸ κάθε Ἀστυνομικὸν Τμῆμα πρωτοβουλίαι κοινωνικῆς χρησιμότητος, μὲ τὸν ἀντικειμενικὸν σκοπὸν νὰ δημιουργηθῇ ἕνα κλῖμα μεγαλυτέρας οἰκειώσεως τῶν κατοίκων πρὸς τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα.

Παράδειγμα:

Ἡ περιοχὴ Κυψέλης — Φωκίωνος Νέγρη, κατὰ ἀστυνομικὰς διαπιστώσεις, ἀποτελεῖ μεγάλην ἑστίαν διαφθορᾶς.

Ἀποτέλεσμα τῆς ἐπικρατούσης εἰς τὴν περιοχὴν καταστάσεως, εἶναι αἱ εἰς ὑψηλὸν βαθμὸν ἠθικαὶ ἀταξίαι καὶ παρεκκλίσεις τῶν νέων ὁλοκλήρου τῆς περιοχῆς. Ἡ πραγματικότης αὐτὴ ἔχει δημιουργήσει ἕνα κλῖμα ἄγχους δι' ὡρισμένους γονεῖς τῆς Κυψέλης, οἱ ὁποῖοι δὲν ξέρουν πῶς ν' ἀντιμετωπίσουν τὸ μεγάλο αὐτὸ πρόβλημα. Ἄλλοι γονεῖς ὅμως ἀγνοοῦν τὸ θέμα καὶ ἄλλοι δὲν ἀποδίδουν τόσον μεγάλην σημασίαν.

Ἐν προκειμένῳ θὰ ἦτο δυνατόν, τῇ πρωτοβουλίᾳ τοῦ Διοικητοῦ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Τμήματος Κυψέλης, νὰ μελετηθῇ τὸ ὅλον θέμα τῶν κινδύνων διὰ τοὺς νέους τῆς περιοχῆς, νὰ γίνῃ διαπίστωσις τῶν αἰτίων καὶ νὰ μελετηθοῦν λήψεις μέτρων, ἐν συνεχείᾳ δὲ νὰ κληθῇ ἀντιπροσωπευτικὴ ὁμὰς γονέων εἰς τὸ Ἀστυνομικὸν Τμῆμα, ὅπου, τῇ εἰσηγήσει τοῦ Διοικητοῦ, θὰ ἐγίνετο ἀνάλυσις καὶ συζήτησις ἐπὶ τῆς καταστάσεως, τῶν κινδύνων καὶ τῶν τρόπων ἀντιμετωπίσεως αὐτῶν. Ἀκόμη θὰ ἦτο δυνατὸν τὰ συμπεράσματα αὐτὰ νὰ τυπωθοῦν εἰς εἰδικὸν δελτίον καὶ νὰ διανεμηθοῦν εἰς τὰς οἰκογενείας, διὰ νὰ ἐνημερωθῇ τὸ Κοινὸν καὶ νὰ καταστῇ δυνατὸν νὰ συμπαρασταθῇ εἰς τυχὸν προσπάθειαν τῆς Ἀστυνομίας.

Ἐάν, λοιπόν, αὐτὸ ἐπραγματοποιεῖτο, φαντάζεσθε τὴν ἀπήχησιν καὶ τὸ κλῖμα συμπαθείας τὸ ὁποῖον θὰ ἐδημιουργεῖτο; Καὶ φαντάζεσθε ἐπίσης τὴν γενικωτέραν συμπάθειαν ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῶν διαφόρων συνοικιῶν, ἐὰν τὸ κάθε Ἀστυνομικὸν Τμῆμα ἐδημιούργει μίαν ζωντανὴν ἐπαφὴν μὲ τοὺς κατοίκους του, μέσω διαφόρων πρωτοβουλιῶν καὶ ἐκδηλώσεων αὐτῆς τῆς μορφῆς;

Ἀλλὰ ἐπὶ τοῦ ἐνδιαφέροντος σημείου προσφορᾶς ἔργου εὐρυτέρας κοινωνικῆς σημασίας, θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ καταρτισθῇ, καὶ ἀπὸ πλευρᾶς τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως, ἕνα γενικώτερον πρόγραμμα, τὸ ὁποῖον θὰ περιελάμβανε 2-3 μεγάλας ἐκδηλώσεις κατ' ἔτος. Αὐταὶ αἱ ἐκδηλώσεις θὰ ἐπραγματοποιοῦντο μὲ τὴν πρωτοβουλίαν τῆς Ἀστυνομίας, ἐν συνεργασίᾳ μὲ διαφόρους ὀργανισμοὺς καὶ σωματεῖα, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν συμπαράστασιν τοῦ Κοινοῦ.

Μία ἐνδεικτικὴ καὶ πάλιν πρότασις.:

Εἶναι διαπιστωμένον ἰατρικῶς ὅτι ὁ θόρυβος ἀποτελεῖ ἀφορμὴν πολλῶν δεινῶν διὰ τὸν σύγχρονον ἄνθρωπον. Βλάπτει βασικῶς τὴν ψυχικὴν καὶ σωματικήν του ὑγείαν, ἀτονεῖ τὴν παραγωγικότητά του καὶ τὸν κάνει δύσθυμον καὶ εὐερέθιστον. Ἡ Ἀθήνα ὅμως εἶναι μία ἀρκετὰ θορυβώδης πόλις, ἐγὼ θὰ ἔλεγα σωστὴ κόλασις θορύβου. Ἡ κατάστασις αὐτή, μάλιστα, ἐπιτείνεται κατὰ τὴν θερινὴν περίοδον, ὅπου αἱ μηχαναὶ τῶν αὐτοκινήτων, τῶν μοτοποδηλάτων, τῶν ραδιοπομπῶν κ.λ.π. λυσσομανοῦν εἰς μίαν καταστροφικὴν συναυλίαν τοῦ νευρικοῦ συστήματος τῶν Ἀθηναίων.

Θὰ ἦτο δυνατὸν ἡ ἀπαράδεκτος αὐτὴ κατάστασις νὰ ἀντιμετωπισθῇ μὲ μίαν εἰς βάθος καὶ ἔκτασιν σταυροφορίαν τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως, ὅπου, δι' ὅλων τῶν μέσων ἐπικοινωνίας, θὰ ἐκαλοῦντο οἱ κάτοικοι νὰ βοηθήσουν διὰ τὴν διασφάλισιν τῆς ἰδίας ὑγείας, ὅσον καὶ τοῦ πλησίον, δεδομένου ὅτι ἡ ἀνελέητος ἐξάπλωσις τῆς νοοτροπίας τοῦ θορύβου λαμβάνει μορφὴν κοινωνικῆς ἀπειλῆς. Βεβαίως, ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ, κατὰ καιροὺς ἔχουν γίνει διάφοροι ἐκδηλώσεις, ἀλλὰ τὸ θέμα δὲν ἀντεμετωπίσθη ὠργανωμένα καὶ ἀποφασιστικά.

Ἐννοοῦμεν λοιπὸν ὅτι θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ γίνῃ μία ὠργανωμένη προσπάθεια κάτω ἀπὸ τὸν ἐνδεικτικὸν τίτλον: «Ἀθήνα ἡ πιὸ ἥσυχη πόλις τοῦ κόσμου». Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν θὰ ἐκαλοῦντο νὰ βοηθήσουν αἱ ἐφημερίδες, τὸ ραδιόφωνον, ἡ ἐκκλησία, αἱ ὀργανώσεις, αἱ ἐπιχειρήσεις, αἱ ἐπαγγελματικαὶ τάξεις καὶ γενικῶς ὁλόκληρος ὁ ἀθηναϊκὸς λαός. Ἡμεῖς, τὰ μέλη τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρίας Δημοσίων Σχέσεων, ὡς εἰδικοὶ τῶν ἐπικοινωνιῶν, θὰ εἴμεθα εὐτυχεῖς νὰ βοηθήσωμεν εἰς μίαν τοιαύτην σημασίας ἐκδήλωσιν.

Ἀξιότιμοι κυρίαι καὶ κύριοι,

Ἡ προσπάθεια διὰ τὴν δημιουργίαν ὑψηλοῦ γοήτρου ὑπὲρ τοῦ σκοποῦ τὸν ὁποῖον ὁ καθεὶς ὑπηρετεῖ, ἀπαιτεῖ πολλοὺς καὶ μεγάλους κόπους καὶ κυρίως ἔργα, τὰ ὁποῖα νὰ μᾶς καταξιώνουν καθημερινῶς εἰς τὴν κοινὴν συνείδησιν. Βάσει αὐτῶν τῶν ἀντιλήψεων καὶ ἀρχῶν, αἱ ὁποῖαι ἐκκινοῦν ἀπὸ τὴν ἠθικότητα τῶν ἀτόμων, διὰ νὰ ὁλοκληρωθοῦν μὲ τὴν ἠθικότητα τῶν πράξεων διὰ τὴν δημιουργίαν κλίματος συνεργασίας καὶ κατανοήσεως, ἀντιλαμβάνονται τὴν ἀποστολήν τους αἱ Δημόσιαι Σχέσεις εἰς τὸν περίπλοκον κόσμον τῆς σήμερον.

Ἡμεῖς, οἱ σύμβουλοι Δημοσίων Σχέσεων τῆς Ἑλλάδος, διακατεχόμεθα ὑπὸ μίαν ἀγωνίαν διὰ τὴν ὀρθὴν προώθησιν τῶν ὑγιῶν ἀρχῶν τῆς συγχρόνου ἐπικοινωνίας εἰς τὴν χώραν μας καὶ δι' αὐτὸ διαρκῶς προβληματιζόμεθα ἐπὶ τῶν θεμάτων μας. Ὑπ' αὐτὴν τὴν ἔννοιαν κάθε εὐκαιρία ἡ ὁποία μᾶς δίδεται διὰ νὰ ἔλθωμεν εἰς ἐπαφὴν μὲ ἐφαρμογὰς Δημοσίων Σχέσεων, μᾶς συγκινεῖ ὅλως ἰδιαιτέρως, διότι μᾶς παρέχει τὰς δυνατότητας νὰ διδαχθῶμεν καὶ νὰ ἐκφράσωμεν καὶ ἡμεῖς τὰς σκέψεις καὶ τοὺς ἐνθουσιασμούς μας. Δι' αὐτό, αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην νὰ εὐχαριστήσω τοὺς κ.κ. Ὑπουργούς, τὸν Ἀρχηγὸν καὶ τὴν ἡγεσίαν τῆς Ἀστυνομίας, ὡς καὶ τοὺς ἀξιοτίμους ἐκπροσώπους τοῦ τύπου, διὰ τὴν καλωσύνην ποὺ εἶχαν νὰ παρευρεθοῦν εἰς τὴν ἀποψινήν μας συνεστίασιν καὶ νὰ μὲ ὑποστοῦν εἰς τοὺς συλλογισμούς μου αὐτὸ τὸ ἡμίωρον».

Μετὰ τὸν λόγο τοῦ κ. Κακαβελάκη καὶ τὸ δεῖπνο, τὸν λόγο ἔλαβε ὁ κ. Κανελλάκης, εἰπών, μεταξὺ ἄλλων, τὰ ἑξῆς :

«Κύριοι Ὑπουργοί, Κυρίαι καὶ Κύριοι

Εὐχαριστῶ ἐκ βάθους καρδίας τὴν Ἑλληνικὴν Ἑταιρίαν Δημοσίων Σχέσεων, τὸν ἐντιμώτατον Πρόεδρον καὶ τὰ ἀξιότιμα μέλη αὐτῆς, διὰ τὴν ἐξαιρετικὴν τιμὴν τὴν ὁποίαν ἐπεφύλαξαν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν καὶ ἐμέ, κατὰ τὴν ὡραίαν καὶ σεμνὴν αὐτὴν συγκέντρωσιν. Ὁμοίως εὐχαριστῶ τὸν προλαλήσαντα, δι' ὅσα, ὑπὲρ ἐμοῦ καὶ τοῦ ἔργου μου, ἀνέφερεν.

Εὐχαριστῶ τοὺς Κυρίους Ὑπουργοὺς καὶ πάντας Ὑμᾶς, Κυρίαι καὶ Κύριοι, διότι, διὰ τῆς παρουσίας σας, ἐλαμπρύνατε τὴν ἀποψινήν μας ὁμήγυριν.

Ὁ κ. Κακαβελάκης, εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ ἐξάρῃ, ἰδιαιτέρως, τὸ νέον πνεῦμα, ποὺ ἐπιδιώκω νὰ ἐπικρατήσῃ εἰς τὰς σχέσεις Ἀστυνομίας καὶ πολιτῶν....

....Εἶναι γνωστὸν ὅτι καὶ οἱ πλέον μορφωμένοι ἄνθρωποι, ἐπηρεάζονται, ὁ καθένας, ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ καθήκοντός των, ἀπὸ τὸν καλὸν ἢ κακὸν χαρακτῆρα των. Ἄλλοι εἶναι παράδειγμα πρὸς μίμησιν καὶ ἄλλοι παράδειγμα πρὸς ἀποφυγήν. Οὐδεὶς βεβαίως ἀναμάρτητος.

Κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας, τὰ ἐλαττώματα καὶ αἱ ἀδυναμίαι πρέπει νὰ περιστέλλωνται ἢ νὰ ἐξαφανίζωνται. Διότι κάμνουν ζημίαν καὶ εἰς τὸ ἄτομον ποὺ τὰ ἔχει καὶ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του καὶ εἰς τοὺς πολίτας καὶ εἰς τοὺς ὑφισταμένους του.

Ἐξεχώριζα, πάντοτε, καὶ ἐμελετοῦσα τὰ καλὰ παραδείγματα, τὰ ὁποῖα καὶ ἐκρατοῦσα πρὸς μίμησιν. Περισσότερον ὅμως ἐξεχώριζα τὰ κακὰ παραδείγματα, διὰ νὰ τὰ ἀποφεύγω. Πολλοὶ προϊστάμενοί μου ὑπῆρξαν παράδειγμα πρὸς μίμησιν ἢ ἀποφυγήν. Ὁ παρακαθήμενος Ἀρχηγὸς τοῦ Σώματος κ. Εὐάγγελος Καραμπέτσος, ὡς καὶ ἄλλοτε εἶχον τὴν εὐκαιρίαν νὰ τοῦ ἀναφέρω, ὑπῆρξε δι' ἐμέ, κατὰ τὰ πρῶτα βήματα τῆς ζωῆς μου ἐν τῇ Ἀστυνομίᾳ, δημιουργικὸν παράδειγμα, λόγω τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς του πρὸς τοὺς ὑφισταμένους του. Τοῦ εἶμαι εὐγνώμων δι' ὅσα ἐδανείσθην παρ' αὐτοῦ.

Παρετήρουν πόσον ὡραῖα ἐπερνούσαμε, οἱ κατώτεροι, μὲ τοὺς καλοτρόπους

βαθμοφόρους καὶ πόσον μᾶς ἐκούραζαν οἱ κακότροποι. Ἡ ἐργασία μας, μὲ τοὺς πρώτους, ἦτο καλλιτέρας ποιότητος καὶ δὲν ἐκουραζόμεθα προκαταβολικῶς, ὅπως συνέβαινε μὲ τοὺς ἄλλους. Ἐφιλοτιμούμεθα πάντες καὶ ἐκτελούσαμε εἰς τὸ ἀκέραιον καὶ κατὰ τὸν καλλίτερον τρόπον τὸ καθῆκον μας. Τὸ ἀντίθετον συνέβαινε μὲ τοὺς ἄλλους καὶ εἶναι προφανὲς ὅτι ἡ Ὑπηρεσία, εἶχε κέρδος ἢ ζημίαν, ἀναλόγως τῆς περιπτώσεως....

....Ἡ Ἀστυνομία, πρέπει νὰ ἐκτελῇ τὸ καθῆκον της κατὰ τρόπον μὴ προκαλοῦντα ἐντόνους ἀντιδράσεις καὶ δυσαρεσκείας. Διότι, τότε, συσσωρεύεται μῖσος εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ πολίτου καί, εἰς πρώτην εὐκαιρίαν, ἐκχύνεται μὲ ὁρμήν, μὲ τὰ γνωστὰ δυσάρεστα ἀποτελέσματα.

Ἀστυνομία καὶ λαός, εὑρέθησαν συχνὰ ἀντιμέτωποι καὶ συνεκρούσθησαν αἱματηρῶς, κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, ἐξ αἰτίας ἑνὸς ἐθνικοῦ θέματος, τοῦ Κυπριακοῦ, παρ' ὅλον ὅτι οὐδεμία ὑπῆρξε διχογνωμία, ἐπ' αὐτοῦ. Ἔτσι, ἐδίδετο ἡ σφαλερὰ ἐντύπωσις ὅτι, ἡ ψυχὴ καὶ ἡ στάσις τῆς Ἀστυνομίας ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, ἦτο ἐχθρική. Ἤδη ἔχει ἐπέλθει, νομίζω, τελεία ἐκτόνωσις ἑκατέρωθεν . . . »

Ἐν συνεχείᾳ ὁ Ἀστυνόμος Β' κ. Ντόντος, προϊστάμενος τοῦ Γραφείου Δημοσίων Σχέσεων τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Ἀθηνῶν, ἀφοῦ ηὐχαρίστησε τὰ μέλη τῆς Ἑταιρίας γιὰ τὴν συμπαράστασι ποὺ ἐπιδεικνύουν στὸ ἔργο του, ἀνεφέρθη ἐν ὀλίγοις στὴν ἱστορία τῆς ἱδρύσεως γραφείων Δημοσίων Σχέσεων στὴν Ἀστυνομία. Τέλος, ὁ κ. Ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας ἀπευθύνοντας θερμὸ χαιρετισμό, εἶπε τὰ ἑξῆς :

«Κύριοι Ὑπουργοί, Κύριε Γενικὲ Γραμματεῦ τοῦ Ὑπουργείου Προεδρίας Κυβερνήσεως, Κύριε Πρόεδρε τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρίας Δημοσίων Σχέσεων, Κυρίαι καὶ Κύριοι,

Ὑπὸ τὸ κράτος ζωηρᾶς συγκινήσεως διατελῶν, συνεπεία τῆς σεμνῆς τελετῆς τῆς ἑσπέρας ταύτης, ἐπιθυμῶ νὰ εὐχαριστήσω θερμότατα τὴν Ἑλληνικὴν Ἑταιρίαν Δημοσίων Σχέσεων, διὰ τὴν ἐξόχως τιμητικὴν ἐκδήλωσιν τὴν ὁποίαν ἐπεφύλαξεν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν Πόλεων.

Ἡ ἐκδήλωσις αὕτη, ἀποκτᾷ, ἰδιαιτέρως, σοβαρὰς καὶ κολακευτικὰς διὰ τὴν Ἀστυνομίαν διαστάσεις, χάρις εἰς τὸ γεγονός, ὅτι ὀφείλεται εἰς τὴν πρωτοβουλίαν μιᾶς τάξεως πνευματικῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἐπαξίως κατέχουν νευραλγικὰς καὶ ἀποφασιστικῆς σημασίας θέσεις εἰς τὴν ὅλην διάρθρωσιν τῆς οἰκονομικῆς, κοινωνικῆς, ἀλλὰ καὶ διοικητικῆς τοῦ τόπου ζωῆς.

Θερμάς, ἐπίσης, εὐχαριστίας ἐπιθυμῶ νὰ ἐκφράσω πρὸς τοὺς κ.κ. Ἀλεξᾶτον, Κακαβελάκην καὶ Λιδωρίκην, διὰ τοὺς φιλόφρονας λόγους τοὺς ὁποίους ἐχρησιμοποίησαν, ὁμιλοῦντες δι' ἐμέ.

Μετὰ ἰδιαιτέρας εὐχαριστήσεως ἐσημείωσα τὴν ὑπὸ τῶν ὁμιλητῶν τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρίας Δημοσίων Σχέσεων ἔξαρσιν τῶν προσπαθειῶν, αἱ ὁποῖαι κατεβλήθησαν καὶ καταβάλλονται ὑπὸ τῆς Ἀστυνομίας, εἰς τὸν τομέα τῆς ἀναπτύξεως Σχέσεων μετὰ τοῦ Κοινοῦ.

Ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, δὲν θὰ ἐτόλμων νὰ σᾶς κουράσω, ἀφοῦ, μάλιστα, ἐπαρκῶς ἀνεφέρθησαν ἐπ' αὐτοῦ οἱ ἐκ τῆς ἀστυνομικῆς οἰκογενείας ὁμιληταί, τοὺς ὁποίους εὐχαριστῶ καὶ συγχαίρω.

Ἂς μοῦ ἐπιτραπῇ, ἐπ' εὐκαιρίᾳ, νὰ συγχαρῶ, ἰδιαιτέρως, τὸν Διευθυντὴν Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν κ. Κανελλάκην, διὰ τὴν ὀρθότητα τῆς γραμῆς, τὴν ὁποίαν ἀκολουθεῖ εἰς τὸν τομέα τῆς προσπαθείας πρὸς ἔτι περαιτέρω σύσφιξιν τῶν σχέσεων Ἀστυνομίας καὶ Κοινοῦ. Τοῦ ὑπόσχομαι, μάλιστα, ἀμέριστον τὴν ἠθικήν μου συμπαράστασιν καὶ τὴν οὐσιαστικὴν συνδρομήν μου, πρὸς εὐόδωσιν τῆς ἐπαινετῆς προσπαθείας του.

Θὰ ἦτο ἄδικον, ἂν παρέλειπα νὰ εὐχαριστήσω τοὺς παρισταμένους ἀγαπη-

τούς μου ἀστυνομικούς Συντάκτας καὶ λοιπούς Δημοσιογράφους καί, δι' αὐτῶν, ὁλόκληρον τὸν Τύπον, διὰ τὴν πολύτιμον, πράγματι, συνδρομὴν τὴν ὁποίαν προσφέρουν πρὸς τὴν 'Αστυνομίαν, διὰ τῆς καλοπίστου καὶ δημιουργικῆς κριτικῆς, τὴν ὁποίαν ἀσκοῦν ἐπὶ τῶν πράξεων καὶ παραλείψεών της.

Τέλος, ἀπευθυνόμενος καὶ πάλιν πρὸς τὰ μέλη τῆς 'Ελληνικῆς 'Εταιρίας Δημοσίων Σχέσεων καὶ δὴ τοὺς ὁμιλητὰς τῆς ἐσπέρας ταύτης, αἰσθάνομαι τὸν πειρασμὸν νὰ τονίσω, ὅτι ἔλαβον, ἰδιαιτέρως, ὑπ' ὄψιν τὴν προσφορὰν καὶ τὰς ὑποσχέσεις των, τὰς ἀναφερομένας εἰς τὴν προθυμίαν των πρὸς μελλοντικὴν συνεργασίαν των μεθ' ἡμῶν, εἰς μίαν εὐρυτέραν προσπάθειαν ἀναπτύξεως σχέσεων καὶ ἀσκήσεως Κοινωνικῆς Προνοίας, ἐν τῷ μέτρῳ τοῦ ἐφικτοῦ.

Εἰς ἐπίμετρον, τοὺς βεβαιῶ ὅτι, διὰ τῆς εὐγενοῦς προσφορᾶς των, ἐνέγραψαν ὑποθήκην ἐπὶ τῶν ὑπηρεσιακῶν συνειδήσεων ἡμῶν τῶν ἀστυνομικῶν, διὰ μίαν, ἔτι πλέον, πολιτισμένην καὶ κοινωφελῆ ἄσκησιν τῶν καθηκόντων ἡμῶν, τὴν ὁποίαν καὶ τοὺς ὑπόσχομαι, διὰ λογαριασμὸν καὶ ἐξ ὀνόματος ὁλοκλήρου τοῦ Σώματος, τοῦ ὁποίου ἔχω τὴν ὑψηλὴν τιμὴν καὶ τὴν τύχην νὰ προΐσταμαι».

Τὴν ὅλη πανηγυρικὴ ἐκδήλωσι ἔκλεισεν ὁ Ὑφυπουργὸς τῶν 'Εσωτερικῶν κ. Ἔξαρχος, ὁ ὁποῖος εὐχαρίστησε τὰ μέλη τῆς Ε.Ε.Δ.Ε., γιὰ τὴν ὡραία ὑπὲρ τῆς 'Αστυνομίας ἐκδήλωσί των καὶ εὐχήθη σ' αὐτοὺς κάθε προκοπὴ καὶ εὐόδωσι στὴν ἀποστολή των.

Η ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ ΣΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ — ΕΠΙΔΕΙΞΙΣ ΜΗΧΑΝΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΕΦΑΡΜΟΓΩΝ

Πολλὲς φορὲς μᾶς δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ τονίσουμε τὴν ἀνάγκη ἐφοδιασμοῦ τῆς 'Αστυνομίας μὲ σύγχρονα τεχνικὰ μέσα, ποὺ ἀπὸ χρόνια πρὶν χρησιμοποιοῦν, μὲ ἄριστα ἀποτελέσματα ὅλες, σχεδόν, οἱ 'Αστυνομίες τῶν προηγμένων χωρῶν. Κοινὴ διαπίστωσις εἶναι ὅτι, χωρὶς νὰ θέλουμε νὰ περιαυτολογήσουμε, ἡ 'Αστυνομία μας βρίσκεται σὲ ἀρκετὰ εὐχάριστο ἐπίπεδο, ἀπὸ ἀπόψεως ἐμψύχου ὑλικοῦ. Οἱ Ἕλληνες ἀστυνομικοὶ καὶ εὐφυεῖς καὶ ἐργατικοὶ καὶ πρὸ παντὸς ἠθικοὶ καὶ τίμιοι εἶναι. Συνεπεῖς πάντα στὸν ὅρκο ποὺ ἔδωσαν, κι' ὅταν ἀκόμη ὅλα γύρω των εἶναι ἐναντίον των, κι' ὅταν δὲν βρίσκουν τὴν ἀπαραίτητη συμπαράστασι ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἔχουν τὴν ἁρμοδιότητα γιὰ διάφορα θέματα, προσφέρουν τὶς ὑπηρεσίες των ἀγόγγυστα, χειμώνα - καλοκαίρι, μὲ κρύο καὶ μὲ ζέστη.

Χρόνια τώρα οἱ ἡγήτορες τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος φωνάζουν : «Ἔχουμε ἀνάγκη τεχνικῶν συγχρόνων μέσων. Βοηθῆστε μας, γιὰ νὰ μποροῦμε νὰ σᾶς ὑπηρετοῦμε ἄνετα καὶ ἀποτελεσματικά». 'Ομολογοῦμε ὅτι στὶς ἐπίμονες ἐπικλήσεις μας βρήκαμε μερικὲς φορὲς κατανόησι, συμπαράστασι. Ὅμως, χωρὶς νὰ θέλουμε νὰ ὑπερβάλλουμε τὰ γεγονότα, δὲν βρήκαμε ἐκεῖνο ποὺ ἐμεῖς ζητούσαμε ἀκέραιο. 'Αλήθεια, ἂν ἐγνώριζαν οἱ διάφοροι ἁρμόδιοι τὸ τί θαύματα μποροῦμε νὰ κάνουμε ἔχοντας στὴ διάθεσί μας βασικὰ τεχνικὰ σύγχρονα μέσα, ἀσφαλῶς θὰ μᾶς ἔδιναν μεγαλύτερη προσοχή. Κι' ὅμως δὲν ζητᾶμε τίποτε τὸ παράλογο. Μέσα ζητᾶμε γιὰ νὰ μποροῦμε νὰ πολεμήσουμε μεθοδικὰ καὶ σύγχρονα τὸ ἐπιστημονικὸ ἔγκλημα τῆς σήμερον καὶ τῆς αὔριον.

Αὐτὲς τὶς σκέψεις κάναμε τὸ ἀπόγευμα τῆς 17-6-64 σὰν βρεθήκαμε στὴ Μηχανογραφικὴ Ὑπηρεσία τῆς Κ.Υ.Π. (Γαλάτσι), ὅπου τὸ Τμῆμα Μελετῶν τοῦ 'Αρχηγείου 'Αστυνομίας Πόλεων, τοῦ ὁποίου προΐσταται ὁ 'Αστυνόμος Β' κ. Χρῖστος Πατσούρης, μὲ τὴν συμπαράστασι τῶν ἁρμοδίων τεχνικῶν της τῆς ἄνω ὑπηρεσίας, προέβη σὲ μιὰ ἐπίδειξι μηχανογραφικῶν ἐφαρμογῶν, ποὺ μποροῦν νὰ γίνουν σὲ διάφορα θέματα τῶν Ὑπηρεσιῶν μας. Θὰ πρέπει νὰ τονισθῆ ἐξ ἀρχῆς ὅτι ἡ Μηχανογράφησις ὡς σύστημα, ἔχει ἐφαρμοσθῆ σ' ὅλες τὶς 'Αστυνομίες τῶν ἀνεπτυγμένων χωρῶν καὶ στὶς περισσότερες ἰδιωτικὲς ἐπιχειρήσεις.

Πηγαίνοντας, λοιπόν, στὸ Γαλάτσι, γύρω στὶς 18.30′ περίπου, μᾶς ἐπεδείχθη, ὕστερα ἀπὸ εἰσηγητικὲς ὁμιλίες τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀστυνομίας, τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Μηχανογραφικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Κ.Υ.Π. κ. Ἰωάννου Βιδάλη καὶ τοῦ κ. Πατσούρη, ἕνας ἠλεκτρονικὸς ἐρευνητὴς (ἐγκέφαλος) τύπου IBM 1401. Πρόκειται γιὰ ἕνα συγκρότημα μηχανῶν, ποὺ ἀποτελεῖται : α) ἀπὸ τὸ μηχάνημα εἰσαγωγῆς στοιχείων «γεγραμμένων» σὲ διάτρητα δελτία, β) ἀπὸ τὸ μηχάνημα ὑπολογισμῶν καὶ ἀναζητήσεων στοιχείων, γ) ἀπὸ τὸ μηχάνημα στὸ ὁποῖο ἐναποθηκεύονται τὰ στοιχεῖα πάνω σὲ μαγνητικὲς ταινίες καὶ δ) ἀπὸ τὸ μηχάνημα ἐξόδου (ἐκτυπώσεως). Σὲ κάθε μαγνητικὴ ταινία μποροῦν νὰ ἐγγραφοῦν 150.000 θέματα. Ἡ ἀπάντησις τοῦ ἐρευνητοῦ σὲ κάθε ἀναζήτησι, γίνεται μὲ ταχύτητα 40.000 στίχων τὴν ὥρα.

Τὸ συγκρότημα τοῦ ἠλεκτρονικοῦ ἐρευνητοῦ βοηθεῖ κατὰ πολὺ τὸ ἔργο τῆς Ἀστυνομίας, διασφαλίζοντας, σὲ καταπληκτικὸ βαθμό, ταχεία καὶ ἀποτελεσματικὴ

Ὁ Ἀστυνόμος Β′ κ. Χρῖστος Πατσούρης ἐπεξηγεῖ εἰς τοὺς παρισταμένους τὴν λειτουργίαν τοῦ ἠλεκτρικοῦ ἐρευνητοῦ.

ἀξιολόγησι τοῦ συνόλου τῶν στοιχείων τῶν ἀρχείων τῶν ἀστυνομικῶν ὑπηρεσιῶν, οὐσιαστικὴ ἐπίσπευσι ἀρκετῶν ἀστυνομικῶν διαδικασιῶν καὶ ἐφαρμογὴ συγχρόνων συστημάτων ἀστυνομεύσεως σὲ θέματα Ἀσφαλείας καὶ Τροχαίας, ὅσο καὶ σὲ διοικητικά. Γιὰ τοὺς λόγους αὐτοὺς ἡ συγκρότησις Μηχανογραφικῆς Ὑπηρεσίας Ἀστυνομίας Πόλεων κρίνεται ὄχι μόνον λίαν ὠφέλιμος ἀλλὰ καὶ ἀναγκαία.

Στὴν πρώτη ἡμέρα τῆς ἐπιδείξεως (γιατὶ ἡ ἐπίδειξις ἐπανελήφθη τὴν ἑπομένη) παρέστησαν : ὁ Διευθυντὴς τῆς Κ.Υ.Π. ἀντιστράτηγος κ. Ἀγόρος, ὁ Ὑποδιευθυντὴς αὐτῆς, ὑποστράτηγος κ. Δούκας, ὁ Καθηγητὴς τῆς Ἐγκληματολογίας στὸ Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν καὶ Ἐπιστημονικὸς Διευθυντὴς τῶν Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν τῆς Χώρας κ. Γαρδίκας, ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας κ. Καραμπέτσος, οἱ Ἀστυνομικοὶ Διευθυνταὶ Α′ κ.κ. Ἀδαμόπουλος, Ἀρχοντουλάκης, Ἀναστασίου, Βερελῆς, Κανελλάκης, Χαλοῦλος, Βασιλάκος, Τασιγεώργος, Κοτσιᾶς καὶ Ὑφαντῆς, ὁ Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Β′ κ. Χατζηελευθερίου, οἱ ἀστυνομικοὶ συντάκτες κ.κ. Λεωτσάκος, Μαράκης καὶ Καρατζαφέρης καὶ οἱ Ἀστυνόμοι κ.κ. Ντόντος καὶ Ἀ-

θανασούλης. Τὴν δευτέρα ἡμέρα παρέστησαν 22 'Αστυνομικοὶ Διευθυνταὶ Β', 24 'Αστυνόμοι Α' καὶ 21 'Αστυνόμοι Β'.

'Επειδὴ ἐλάχιστοι εἶχαν τὴν εὐκαιρία νὰ ἀκούσουν τὶς σχετικὲς ὁμιλίες ποὺ ἐδόθησαν καὶ νὰ ἰδοῦν ἀπὸ κοντὰ τὸν ἠλεκτρικὸ ἐρευνητή, θεωροῦμε σκόπιμο, ἀλλὰ καὶ ἀναγκαῖο, νὰ παραθέσουμε ἐδῶ ἀποσπάσματα τῶν ὁμιλιῶν ποὺ ἔγιναν, πιστεύοντας ὅτι ἔτσι θὰ μπορέσουμε νὰ δώσουμε στοὺς φίλους ἀναγνῶστες μιὰ μικρὴ εἰκόνα τοῦ ἠλεκτρικοῦ ἐρευνητοῦ καὶ τῶν ἐπιτευγμάτων του. Καὶ ἀρχίζουμε μὲ τὴν ὁμιλία τοῦ κ. 'Αρχηγοῦ τῆς 'Αστυνομίας, μὲ θέμα : Διαπιστώσεις, προοπτικαὶ εἰς τὴν 'Αστυνομίαν Πόλεων.

« . . . 'Εκ τῆς παρακολουθήσεως τῶν τεχνολογικῶν ἐφαρμογῶν εἰς τοὺς διαφόρους τομεῖς τῆς Δημοσίας καὶ 'Ιδιωτικῆς Διοικήσεως, τόσον ἐν 'Ελλάδι, ὅσον καὶ ἀλλαχοῦ, προέκυψεν ἡ διαπίστωσις ὅτι ἡ 'Αστυνομία Πόλεων θὰ ὑποβοηθηθῇ σοβαρῶς ἐξ αὐτῶν εἰς τὸ δυσχερὲς ἔργον της.

Καὶ ἡ ἀρχὴ ἐπραγματοποιήθη διὰ τῆς συγκροτήσεως τοῦ Κέντρου Τηλεπικοινωνιῶν τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων καὶ τῆς ὁλοκληρώσεως τοῦ Τηλεφωνικοῦ 'Αστυνομικοῦ δικτύου, ὥστε ὁ πολίτης νὰ δύναται εὐχερῶς νὰ ἐπικοινωνήσῃ μὲ τὴν 'Αστυνομίαν, ἐξ οἱουδήποτε τόπου καὶ ἀνὰ πᾶσαν στιγμήν. 'Εκ παραλλήλου, ὁ ἐφοδιασμὸς τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων δι' εἰδικῶν ραδιοχημάτων, δίδει τὴν δυνατότητα ἀμέσου ἀποστολῆς ἀστυνομικοῦ εἰς τὸν τόπον ἔνθα ὁ πολίτης ἔχει ἀνάγκην ἀστυνομικῆς προστασίας καὶ ἐξυπηρετήσεως, καὶ ἐπιτυγχάνεται οὕτω ἡ ἄμεσος παρουσία τῆς 'Αστυνομίας.

'Η σημασία τῶν τεχνικῶν αὐτῶν μέσων τηλεπικοινωνίας καὶ κινήσεως καταφαίνεται ἐκ τῆς ἐμπιστοσύνης μεθ' ἧς τὸ κοινὸν περιέβαλεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὴν ἀποκληθεῖσαν 'Υπηρεσίαν 'Αμέσου Δράσεως καὶ τὰ εὐμενέστατα σχόλια τὰ ὁποῖα πανταχόθεν διατυποῦνται διὰ τὴν ἀστυνομικὴν αὐτὴν ὑπηρεσίαν.

'Επόμενον βῆμα τὸ ὁποῖον ἤδη ἐπιχειροῦμεν, εἶναι ἡ ἐφαρμογὴ τῶν διαμορφωθεισῶν μηχανογραφικῶν μεθόδων εἰς θέματα ζωτικῆς σημασίας διὰ τὰς ἀστυνομικὰς ὑπηρεσίας, καὶ μέσῳ αὐτῶν διὰ τὸν πολίτην καὶ τὸ κοινωνικὸν σύνολον γενικώτερον. Τὴν ἔναρξιν τῆς προσπαθείας αὐτῆς παρεκλήθητε νὰ παρακολουθήσητε σήμερον. . . .».

Συνεχίζουμε μὲ τὴν ὁμιλία τοῦ κ. Βιδάλη μὲ θέμα : 'Ηλεκτρονικὸς λογισμός.

« . . . 'Η γνώμη τὴν ὁποίαν ἔχει σχηματίσει ἐκ τῶν δημοσιευμάτων εἰς τὸν ἡμερήσιον καὶ περιοδικὸν τύπον ὁ μὴ εἰδικός, σχετικῶς πρὸς τὸν ἠλεκτρονικὸν λογισμὸν ἢ μᾶλλον εἰς ὅ,τι ἀφορᾶ ἕναν ἠλεκτρονικὸν ἐγκέφαλον (κατὰ τὴν συνήθως χρησιμοποιουμένην ἔκφρασιν), εἶναι ὅτι πρόκειται περὶ μιᾶς ἐκδηλώσεως κάπως ὑπερφυσικῆς μὲ μαγικάς, θὰ ἔλεγα, ἰδιότητας, ἡ ὁποία ἐκφεύγει τῶν δυνατοτήτων τῶν μικρῶν ἢ τῶν ἐν ἀναπτύξει εὑρισκομένων κρατῶν. Τὸ πολύπλοκον τῶν ὑπολογισμῶν, αἱ ταχύτηται μὲ τὰς ὁποίας οἱ ὑπολογισμοὶ αὐτοὶ ἐκτελοῦνται, ἡ ἀκρίβεια, αἱ μεγάλαι ταχύτηται ἐκτυπώσεως κτλ., δημιουργοῦν τὴν ἔννοιαν τοῦ μὴ εὐκόλως ἀντιληπτοῦ. Πράγματι ὁ ἠλεκτρονικὸς λογισμὸς ἀποτελεῖ μίαν ἀπὸ τὰς ὡραίας ἐκδηλώσεις τῆς ἀνθρωπίνης δράσεως. Μίαν ἐκδήλωσιν, τὴν ὁποίαν θὰ ἠδυνάμεθα νὰ ὀνομάσωμεν ἀνθρωπιστικήν. Εἶναι ἡ ἀπελευθέρωσις τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸ βάρος τῆς μακρᾶς καὶ ἐξαντλητικῆς ὑπολογιστικῆς ἐργασίας, ὥστε οὗτος νὰ δύναται νὰ ἀφιερωθῇ εἰς ὑψηλοτέρας ἐπιδιώξεις. 'Ο ἠλεκτρονικὸς λογισμὸς τείνει νὰ τοῦ προπαρασκευάσῃ ὅλα ἐκεῖνα τὰ στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα θὰ ἐπιτρέψουν εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ λάβῃ τὴν σωστὴν ἀπόφασιν, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀπαραιτήτων στοιχείων.

. . . 'Εκ μιᾶς γενικωτάτης ἱστορικῆς ἀναδρομῆς βλέπομεν ὅτι ὁ μηχανικὸς λογισμός, ὁ ὁποῖος ἀπετέλεσεν πρόδρομον τοῦ ἠλεκτρονικοῦ λογισμοῦ, χάνεται εἰς τὰ βάθη τῶν αἰώνων. 'Η πραγματικὴ ὅμως ἱστορία του ἀρχίζει τὴν ἐποχὴν τοῦ Pascal (1623 - 1662), μὲ μίαν πρωτόγονον ἀριθμητικὴν μηχανήν. Μέχρι τῶν ἀρχῶν

τοῦ 2ου παγκοσμίου πολέμου παρατηροῦμεν μίαν, σχετικῶς, βραδεῖαν ἀνάπτυξιν τῶν μηχανῶν.

Πρὸ τοῦ πολέμου ἀναφέρομεν χαρακτηριστικῶς ἕνα ἠλεκτρομηχανικὸν ὑπολογιστὴν κατασκευασθέντα ἀπὸ τὴν ἑταιρίαν Bell ἐπὶ τῇ βάσει σχεδίων τοῦ καθηγητοῦ Aiken. Ἐκεῖνος ὅμως ὁ ὁποῖος ἔδωσεν πραγματικὴν ὤθησιν εἰς τὸν τομέα τοῦ ἠλεκτρονικοῦ ὑπολογισμοῦ, ἦτο ὁ 2ος Παγκόσμιος Πόλεμος.

... Ἡ ἐξέλιξις τῆς ἠλεκτρονικῆς ἦλθε νὰ προσθέσῃ τὰ τεράστια πλεονεκτήματά της εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ λογισμοῦ. Οἱ χρόνοι ἔγιναν ἀπείρως μικροί. Μία βασικὴ πρᾶξις ἡ ὁποία εἰς τοὺς ἠλεκτρομηχανικοὺς ὑπολογιστὰς ἀπήτει χρόνον ἑνὸς δευτερολέπτου, καὶ εἰς τοὺς ἠλεκτρομαγνητικοὺς ἓν πέμπτον τοῦ δευτερολέπτου, σήμερον μετρᾶται εἰς μικροδευτερόλεπτα, δηλ. ἑκατομμυριοστὰ τοῦ δευτερολέπτου.

Θεωροῦμεν σκόπιμον νὰ ἀναφέρωμεν περιοχὰς στρατιωτικῶν ἐφαρμογῶν τοῦ ἠλεκτρονικοῦ λογισμοῦ, χωρὶς τοῦτο νὰ σημαίνῃ ὅτι ὁ ἡμέτερος ἠλεκτρονικὸς διερευνητὴς εἶναι εἰς θέσιν νὰ δώσῃ λύσιν εἰς ὅλα τὰ ἀναφερόμενα προβλήματα. Κατ' ἀρχὴν θέματα διοικήσεως, προϋπολογισμοῦ καὶ διοικητικῆς μερίμνης, δύνανται νὰ εὕρουν ἄμεσον ἀντιμετώπισιν διὰ τοῦ ἠλεκτρονικοῦ λογισμοῦ. Εἰς τὴν περιοχὴν αὐτὴν ὁ ἡμέτερος ἠλεκτρονικὸς διερευνητής, δύναται πράγματι νὰ προσφέρῃ ὑπηρεσίας εἰς ὅ,τι ἀφορᾶ τὰς μεταθέσεις τῶν ἐν ἐνεργείᾳ ἢ ἐφεδρείᾳ στρατιωτικῶν, τὴν ἐπιστράτευσιν, τὴν ἰατρικὴν στατιστικὴν κτλ. Ἐπίσης εἰς τὴν λογιστικὴν τῶν ἀποθεμάτων, τὴν διανομήν, τὰς προμηθείας, τὴν ἀνανέωσιν τοῦ ὑλικοῦ, τὴν συντήρησιν κτλ. Τέλος εἰς τὸν προϋπολογισμόν, τὸν ἔλεγχον τῶν δαπανῶν καὶ τὰ προγράμματα δαπανῶν. . .

... Εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Ἀστυνομίας ἡ μηχανογραφία εὑρίσκει πολλὰς ἐφαρμογάς. Εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡ ἡμετέρα Ὑπηρεσία βοηθεῖ τὴν Ἀστυνομίαν Πόλεων εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῶν νέων αὐτῶν μεθόδων. . .

... Δὲν ἀρκεῖ, δυστυχῶς, μόνον ἡ ὕπαρξις τοῦ ἠλεκτρονικοῦ διερευνητοῦ. Τὸ βασικώτερον εἶναι ἡ διαμόρφωσις νοοτροπίας καὶ τρόπου σκέπεσθαι. . .».

Τέλος ὁ κ. Πατσούρης, μὲ θέμα : ὁ ἠλεκτρονικὸς λογισμὸς εἰς τὴν Ἀστυνομίαν Πόλεων, εἶπε τὰ ἑξῆς :

« . . . Ἡ ἀνάπτυξις τῶν μέσων μεταφορᾶς διησφάλισε τὴν ταχυτάτην μετακίνησιν τῶν πολιτῶν, τόσον εἰς τὸν ἐθνικόν, ὅσον καὶ εἰς τὸν διεθνῆ χῶρον. Ἐπὶ πλέον δὲ ἡ ἁπλοποίησις ἢ ἡ κατάργησις τῶν ἄλλοτε ἰσχυουσῶν διατυπώσεων διηυκόλυνε κατὰ πολὺ τὴν μετακίνησιν αὐτήν.

Ἡ αὐξανομένη συγκέντρωσις τοῦ πληθυσμοῦ εἰς τὰ ἀστικὰ κέντρα, μεθ' ὅλων τῶν κοινωνικῶν, οἰκονομικῶν καὶ πολιτικῶν συνεπειῶν, μετέβαλον τὴν κοινότητα εἰς κοινωνίαν.

Ἡ εὐρυτάτη χρησιμοποίησις τῶν μέσων τηλεπικοινωνίας κατέστησεν εὔκολον καὶ ἀσφαλῆ τὴν ἐπικοινωνίαν μεταξὺ ἀνθρώπων, ἀνεξαρτήτως τῆς ἀποστάσεως εἰς τὴν ὁποίαν οὗτοι εὑρίσκονται.

Πλὴν ὅμως τὰ τεχνικὰ μέσα, τὰ ὁποῖα ὁσημέραι τελειοποιοῦνται καὶ τὰ ὁποῖα καθιστοῦν τὸ «ζῆν» «εὖ ζῆν», χρησιμοποιοῦνται καὶ ὑπὸ ἀνθρώπων, δολίως ἢ μή, κατὰ τρόπον ἐπικίνδυνον διὰ τοὺς συνανθρώπους των.

Ἡ διὰ τοῦ τόσον εὐρέως διαδιδομένου τηλεφώνου διαπίστωσις τῆς παρουσίας τῶν ἐνοίκων μίας οἰκίας πρὸ τῆς διαρρήξεως, ἡ διὰ τοῦ αὐτοκινήτου, σιδηροδρόμου ἢ ἀεροπλάνου ταχεῖα μετακίνησις τῶν κακοποιῶν πρὸ ἢ μετὰ τὸ ἔγκλημα, ἡ ἐγκληματικὴ χρησιμοποίησις τῆς τεχνικῆς ἐπαγγελματικῆς καταρτίσεως καὶ τῶν προσιτῶν τεχνικῶν μέσων, δίδει — γενικὴν μὲν ἀλλὰ — σαφῆ εἰκόνα τῆς διαφορᾶς τοῦ ἐγκλήματος εἰς τὴν χώραν μας κατὰ τὰ τελευταῖα 30 ἔτη.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν ὁδικῶν τροχαίων ἀτυχημάτων, ἀνεξαρτήτως τῶν κατὰ σύμπτωσιν συνεπειῶν αὐτῶν εἰς ἀνθρώπινα θύματα ἢ περιουσιακὰς ζημίας, βα-

ρείας ἢ ἐλαφράς, ἡ σωρεία τῶν διὰ τοῦ αὐτοκινήτου διαπραττομένων παραβάσεων τῶν διατάξεων περὶ τῆς κυκλοφορίας ὀχημάτων καὶ πεζῶν, καὶ αἱ λοιπαὶ πολυάριθμοι περιπτώσεις τῶν δημιουργουμένων κινδύνων ἐκ τῆς ἀπερισκέπτου — οὐχὶ ὅμως τυπικῆς ἐγκληματικῆς — χρησιμοποιήσεως τεχνικῶν μέσων, δίδει τὴν δευτέραν πτυχὴν τοῦ διευρυνθέντος ἀντικειμένου τῆς Ἀστυνομίας.

Καὶ τὸ τρίπτυχον ὁλοκληροῦται διὰ τῶν πολλαπλῶν περιπτώσεων, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ Ἀστυνομία ὑποχρεοῦται νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὸν πολίτην εἰς τὰς διαφόρους ἀνάγκας του. Ἡ ἀναζήτησις τῶν προσώπων τὰ ὁποῖα ἐξηφανίσθησαν, ἡ ἀνεύρεσις τῶν πραγμάτων τὰ ὁποῖα ἀπωλέσθησαν, ἡ συμβιβαστικὴ παρέμβασις μας εἰς τὰς ἄνευ σοβαροῦ περιεχομένου διαφορὰς τῶν πολιτῶν, ἡ παροχὴ διαφόρων πληροφοριῶν πρὸς τὸν οἱονδήποτε, ὁποτεδήποτε καὶ ὁπωσδήποτε ἀπευθυνόμενον πρὸς οἱανδήποτε ἀστυνομικὴν ὑπηρεσίαν, ἀποτελοῦν καθημερινὴν ἀπασχόλησιν τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων. . .

. . . Διὰ νὰ ἀντιμετωπίσωμεν τὸν μεγάλον ἀριθμὸν τῶν περιπτώσεων κατὰ τὰς ὁποίας καλούμεθα νὰ παρέμβωμεν, διὰ νὰ διασφαλίσωμεν τὴν ἀπαραίτητον γνῶσιν προσώπων καὶ πραγμάτων, ἡ ὁποία εἶναι ἀναγκαία διὰ τὸν Ἀστυνομικὸν Ὀργανισμόν, διὰ νὰ περιορίσωμεν εἰς τὸ ἐλάχιστον τὰς ἐνοχλήσεις τῶν πολιτῶν κατὰ τὴν διενέργειαν ἀστυνομικοῦ ἐλέγχου ὑπόπτων, διὰ νὰ μειώσωμεν τὴν γραφειοκρατικὴν ἐνασχόλησιν ἀστυνομικῶν, οἱ ὁποῖοι δύνανται νὰ χρησιμοποιηθοῦν ἀλλαχοῦ ἐπωφελέστερον, διὰ νὰ προβλέψωμεν ἀστυνομικῶς ἐνδιαφερούσας καταστάσεις καὶ νὰ προκαθορίσωμεν τὰς ἀστυνομικὰς ἐνεργείας, ἔχομεν ἀνάγκην, ἐκτὸς τῶν ἄλλων τεχνικῶν μέσων, καὶ τῶν μέσων ἐφαρμογῆς ἠλεκτρονικῆς σκέψεως.

Οἱ ἠλεκτρονικοὶ διερευνηταί, οἱ ὁποῖοι χρησιμοποιοῦνται εἰς ἅπαντας τοὺς τομεῖς τῆς ἀστυνομικῆς δραστηριότητος ὑπὸ τῶν Ἀστυνομιῶν τῶν προηγμένων κρατῶν, διασφαλίζουν ἀπόλυτον ἐκμετάλλευσιν τοῦ χρόνου, διὰ τὴν ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ συνόλου τῶν στοιχείων τοῦ παρελθόντος ἀντιμετώπισιν ἀστυνομικῶν καταστάσεων τοῦ παρόντος καὶ πρόγνωσιν μελλοντικῶν τοιούτων.

Διὰ αὐτῶν τὰ στοιχεῖα τοῦ «χθὲς» παύουν νὰ εἶναι στατιστικά, ἀλλὰ «ἐνεργοποιοῦνται» Ἑνώνονται μετὰ τῶν λοιπῶν σχετικῶν τοιούτων καὶ ἀποτελοῦν ὠργανωμένον σύστημα «γνώσεων» περὶ τοῦ ἀντικειμένου εἰς τὸ ὁποῖον ἀναφέρονται. Ἐξ αὐτῶν συνάγονται σχέσεις, αἱ ὁποῖαι ὑποβοηθοῦν τὴν ἀντιμετώπισιν τοῦ «σήμερα» καὶ τὴν πρόβλεψιν τοῦ «αὔριον». Δι' αὐτῶν ἡ ἐμπειρία συστηματοποιεῖται καὶ καθίσταται μεταβιβάσιμος.

Ἄνευ τοῦ τοιούτου τεχνικοῦ μας ἐξοπλισμοῦ εἶναι ἀδύνατος ἡ πλήρης καὶ ἄμεσος ἐνημέρωσις τῶν ἁρμοδίων ἐν δεδομένῃ περιπτώσει ἐκτάκτως ἢ ἐπὶ ὡρισμένων θεμάτων τακτικῶς, δεδομένου ὅτι ἡ ἀναζήτησις τῶν ἀπαιτουμένων κατὰ περίπτωσιν στοιχείων διὰ μέσου κονιορτοβριθῶν καὶ ὀγκωδῶν ἀτομικῶν ἢ γενικῶν φακέλλων καὶ δυσχερὴς εἶναι καὶ χρόνον καὶ προσωπικὸν ἀπαιτεῖ. Εἶναι δυσχερὴς ἡ κατ' ἄλλον τρόπον συσχέτισις τῶν κατεχομένων περὶ προσώπου τινὸς στοιχείων καὶ ἡ ἐκμετάλλευσις τοῦ συνόλου τῶν ἀστυνομικῶς ἐνδιαφερουσῶν ἐκδηλώσεων αὐτοῦ, ὥστε ἡ περὶ αὐτοῦ κρίσις μας, νὰ εἶναι ἀπολύτως ἀντικειμενικὴ καὶ νὰ πείθῃ τὸν δικαστὴν ἢ οἱονδήποτε ἄλλον ἁρμόδιον νὰ ἐλέγξῃ ταύτην. Διὰ τῆς μεθόδου αὐτῆς καὶ μόνον θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἁπλοποιήσωμεν τὰς διαφόρους διαδικασίας καὶ νὰ διασφαλίσωμεν ταχύτητα ἐκτελέσεως διαφόρων ἐργασιῶν, διὰ τὴν ἄμεσον ἐξυπηρέτησιν τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου.

Μετὰ τὴν γενικὴν παρουσίασιν τῆς χρησιμότητος τῆς ἠλεκτρονικῆς σκέψεως εἰς τὴν Ἀστυνομίαν, ἐπιτρέψατέ μας νὰ περιορισθῶμεν εἰς συγκεκριμένα προβλήματα, τὰ ὁποῖα ἀπησχόλησαν καὶ ἀπασχολοῦν τὰς ἁρμοδίας Ὑπηρεσίας τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων σοβαρῶς. Διὰ τὴν σημερινὴν ἐπίδειξιν περιωρίσθημεν εἰς μηχανο-

γραφικὰς ἐφαρμογὰς ἐπὶ θεμάτων Ἐγκληματολογικοῦ Ἀρχείου καὶ Ἀρχείου Αὐτοκινήτων.

Τὸ Ἀρχεῖον Αὐτοκινήτων τῆς Γενικῆς Δ/νσεως Μεταφορῶν τοῦ Ὑπουργείου Συγκοινωνιῶν, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀπὸ πάσης ἀπόψεως πλήρως ἐνημερωμένον καὶ τὸ ὁποῖον τόσον πολὺ ἐξυπηρετεῖ τὰς ἁρμοδίας ἀστυνομικὰς ὑπηρεσίας, δύναται νὰ καλύψῃ ζωτικὰς ἀνάγκας τόσον διὰ τὰς περιπτώσεις ἀναζητουμένων ὀχημάτων σχετιζομένου μετ' ἐγκλήματος, ὅσον καὶ διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων περὶ κυκλοφορίας. Εἰς τὸν τομέα τῆς Τροχαίας Κινήσεως εἶναι δυνατὴ ἡ ἐκμετάλλευσις τῶν στοιχείων τοῦ ἀρχείου τούτου διὰ τοὺς ἐξῆς κυρίους σκοπούς, ἤτοι :

α. Ἁπλοποίησιν τῆς διαδικασίας ἐπιβολῆς διοικητικῶν κυρώσεων ἢ ἀσκήσεως ποινικῆς ἀγωγῆς.

β. Τήρησιν εἰδικοῦ «ποινικοῦ μητρώου» αὐτοκινήτων.

γ. Ἐξακρίβωσιν καὶ καταγραφὴν τῶν στοιχείων αὐτοκινήτου καὶ τοῦ ἰδιοκτήτου αὐτοῦ ἐξ ὡρισμένων γνωστῶν στοιχείων περὶ τοῦ πρώτου.

δ Ἀναζήτησιν ἰδιοκτήτου ἐξ ὡρισμένων στοιχείων περὶ αὐτοῦ.

Ἐκτὸς τοῦ Ἐγκληματολογικοῦ Ἀρχείου καὶ τοῦ Ἀρχείου Αὐτοκινήτων ἔχομεν μελετήσει τὴν χρησιμοποίησιν ἠλεκτρονικῶν διερευνητῶν εἰς θέματα :

α. Ἀρχείου ὁδηγῶν

β. Ἀρχείου ἐγκλημάτων καὶ ἀστυνομικῶν συμβάντων.

γ. Ἀρχείου προσωπικοῦ Ἀστυνομίας Πόλεων.

δ. Διαχειρίσεως (Ὑλικοῦ - Χρηματικοῦ).

Διὰ τῆς τοιαύτης ἐφαρμογῆς ἀποσκοποῦμεν εἰς τὴν συγκρότησιν Κεντρικοῦ Ἀστυνομικοῦ Ἀρχείου, εἰς τὸ ὁποῖον νὰ συγκεντρώνωνται ἅπαντα τὰ ἀστυνομικοῦ ἐνδιαφέροντος στοιχεῖα περὶ προσώπων καὶ καταστάσεων, δυναμένων νὰ καταστοῦν ἐν τῷ συνόλῳ αὐτῶν ἀπολύτως ἐκμεταλλεύσιμα. Οὕτω θὰ διασφαλισθῇ ἡ ἀποτελεσματικὴ ἀντιμετώπισις τῶν ὁσημέραι αὐξανομένων ἀστυνομικῶν θεμάτων ἐπ' ὠφελείᾳ τῆς ἀμέσου καὶ πλήρους ἀστυνομικῆς προστασίας καὶ ἐξυπηρετήσεως τῶν πολιτῶν».

Ἐκφράζοντας τὶς θερμές μας εὐχαριστίες τόσο στὸν Διευθυντὴ τῆς Κ.Υ.Π., ὅσο καὶ στὸν κ. Βιδάλη, γιὰ τὶς πολύτιμες γνώσεις ποὺ μᾶς πρόσφεραν μὲ τὴν ἐπίδειξι τοῦ ἠλεκτρονικοῦ ἐρευνητοῦ, ἐπαναλαμβάνουμε τὴν εὐχή, ποὺ καὶ στὸ περασμένο τεῦχος σὲ σχετικὴ μελέτη διατυπώσαμε. Ἄμποτες κάποια φορὰ οἱ ἁρμόδιοι ἀντιληφθοῦν καὶ κατανοήσουν τὶς σὲ τεχνικὰ μέσα ἀνάγκες μας. Αὐτὸ θὰ εἶναι γιὰ μᾶς μιὰ μικρὴ δικαίωσι τοῦ σκληροῦ καὶ δυσκόλου ἔργου μας.

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΤΗΣ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Τὸ μεσημέρι τῆς 19-6-1964, ἔφθασε ἀεροπορικῶς στὴν Ἀθήνα, γιὰ ἐπίσημη ἐπίσκεψι, ὡς προσκεκλημένος τῆς ἑλληνικῆς κυβερνήσεως, ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας τῆς Ἱερουσαλήμ, Ἰορδανὸς Ταξίαρχος κ. Kazem - Aboy Ghazalleh. Σύμφωνα μὲ τὸ πρόγραμμα ποὺ καταρτίσθηκε ἀπὸ τὰ Ἀρχηγεῖα τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας καὶ τὸ Ὑπουργεῖο Ἐξωτερικῶν, στὸ ἀεροδρόμιο ὑπεδέχθησαν τὸν ἐπίσημο ἐπισκέπτη τῆς χώρας μας, ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν, Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Α' κ. Κανελλάκης, ὁ Συνταγματάρχης τῆς Χωροφυλακῆς κ. Μαράκας καὶ οἱ ξεναγοὶ ἀξιωματικοί, Ἀστυνόμος Β' κ. Πατσούρης καὶ Μοίραρχος κ. Συρογιάννης, οἱ ὁποῖοι καὶ συνώδευσαν τὸν ἀφιχθέντα μέχρι τοῦ ξενοδοχείου «Ἀμαλία», ὅπου κατέλυσε.

Τὸ βράδυ τῆς ἰδίας ἡμέρας δόθηκε ἀνεπίσημο δεῖπνο στὸ τουριστικὸ περίπτερο τῆς Ἀκροπόλεως «Διόνυσος», στὸ ὁποῖο παρεκάθησαν, ἐκτὸς τῶν ξεναγῶν ἀξιωματικῶν, καὶ οἱ κ.κ. Κανελλάκης καὶ Μαράκας. Τὸ πρωὶ τῆς ἑπομένης ὁ

ξένος ἀνώτατος ἀστυνομικὸς ἐνεγράφη στὸ βιβλίο τῶν 'Ανακτόρων, ἐπεσκέφθη, μὲ τὴν συνοδεία πάντοτε τῶν ξεναγῶν ἀξιωματικῶν, τὰ 'Αρχηγεῖα Χωροφυλακῆς καὶ 'Αστυνομίας, ὅπου ἐνημερώθη ἐπὶ διαφόρων ἀστυνομικῶν θεμάτων, καὶ ἐγένετο δεκτός, περὶ ὥραν 12ην, ἀπὸ τὸν 'Υπουργὸ 'Εσωτερικῶν κ. Ἔξαρχον. Τέλος τὸ βράδυ παρεκάθησε σὲ ἀνεπίσημο δεῖπνο ποὺ δόθηκε στὸ κέντρο «'Αστὴρ» Βουλιαγμένης καὶ στὸ ὁποῖο πῆραν μέρος, ἐκτὸς τῶν ξεναγῶν, ὁ 'Αστυνομικὸς Διευθυντὴς Πειραιῶς, 'Αστυνομικὸς Διευθυντὴς Α' κ. Βασιλάκος καὶ ὁ Προσωπάρχης τοῦ 'Αρχηγείου Χωροφυλακῆς, Συνταγματάρχης κ. Ζαφειρόπουλος.

Τὶς ὑπόλοιπες ἡμέρες τῆς ἐδῶ παραμονῆς του ἐπεσκέφθη κατὰ σειράν : τὰ 'Αρχηγεῖα 'Αστυνομίας καὶ Χωροφυλακῆς τὴν 'Ανωτέρα Διοίκησι Χωροφυλακῆς Πρωτευούσης, τὴν 'Αστυνομικὴ Διεύθυνσι 'Αθηνῶν, τὴν Γενικὴ Διεύθυνσι 'Εθνικῆς 'Ασφαλείας, τὶς Σχολὲς 'Αστυνομίας καὶ Χωροφυλακῆς, τὰ κέντρα Τηλεπικοινωνιῶν Χωροφυλακῆς καὶ 'Αστυνομίας. τὴν 'Υποδιεύθυνσι Γενικῆς 'Ασφαλείας 'Αθηνῶν καὶ τέλος τὸ βράδυ τῆς 24-6-64, στὸ περίπτερο τοῦ Βασιλικοῦ Ναυτικοῦ 'Ομίλου ὁ κ. 'Υφυπουργὸς τῶν 'Εσωτερικῶν ἔδωσε πρὸς τιμὴν τοῦ 'Ιορδανοῦ Ταξιάρχου ἐπίσημο δεῖπνο στὸ ὁποῖο παρεκάθησαν : Οἱ 'Αρχηγοὶ Χωροφυλακῆς καὶ 'Αστυνομίας κ. κ. Βαλσαμάκης καὶ Καραμπέτσος, ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς 'Αστυνομίας παρὰ τῷ 'Υφυπουργείῳ 'Εσωτερικῶν κ. 'Αδαμόπουλος, ὁ 'Επιθεωρητὴς Χωροφυλακῆς ὑποστράτηγος κ. Μουρκογιάννης, οἱ Συνταγματάρχαι τῆς Χωροφυλακῆς κ.κ. Κόλλιας καὶ Πέττας, ὁ 'Ανώτερος Διοικητὴς Χωροφυλακῆς Πρωτευούσης κ. 'Ανδριτσόπουλος, οἱ 'Αστυνομικοὶ Διευθυνταὶ 'Αθηνῶν καὶ Πειραιῶς κ.κ. Κανελλάκης καὶ Βασιλάκος, ὁ Διοικητὴς τῆς Υ.Γ.Α. 'Αθηνῶν κ. 'Υφαντῆς, οἱ ξεναγοὶ ἀξιωματικοί, οἱ ὑπασπισταὶ τοῦ κ. 'Υφυπουργοῦ κ.κ. Σακελλαρίου καὶ Τζαμτζῆς καὶ οἱ τοῦ 'Υπουργείου 'Εξωτερικῶν ἀνώτεροι ὑπάλληλοι κ.κ. Σταθᾶτος καὶ Μπότσαρης.

Ὅπως, τουλάχιστον, μᾶς εἶπαν οἱ ξεναγοὶ ἀξιωματικοὶ καὶ ὅπως μόνοι μας διαπιστώσαμε ὁ ξένος ἐπισκέπτης μας ἔμεινεν ἀπόλυτα ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὶς ἐπιδαψιλεύσεις ποὺ τοῦ ἐπεφύλαξεν ἡ χώρα μας καὶ ὅπως ἐδήλωσεν, τὸ ταξίδι του ὑπῆρξε λίαν ἐπωφελές. 'Εξέφρασε τὶς θερμές του εὐχαριστίες πρὸς τὰ Σώματα 'Ασφαλείας ἰδιαιτέρως, τὰ ὁποῖα εἶχαν ἐπιφορτισθῆ μὲ τὴν ξενάγησί του. 'Αλλὰ ἂν ὁ ξένος μας ἐξέφρασε τὴν πλήρη ἱκανοποίησί του, καὶ ἐμεῖς παράλληλα πολλὰ ὠφεληθήκαμε ἀπὸ τὴν ἐπικοινωνία μαζί του. Εὐχόμεθα σ' αὐτὸν καὶ τὴν πατρίδα του καλὴ ἐπιτυχία στοὺς ἐπιδιωκομένους σκοπούς του. Εἶναι ἡ δεύτερη φορὰ ποὺ τὰ Σώματα 'Ασφαλείας ξεναγοῦν ἐπισήμως ξένους ἀνωτάτους ἀξιωματικούς. Πέρυσι ὁ 'Αρχηγὸς τῆς 'Αστυνομίας τῆς Λιβύης, στρατηγὸς Μπουχεντίν, ἐφέτος ὁ Διευθυντὴς τῆς 'Αστυνομίας τῶν 'Ιεροσολύμων, ταξίαρχος κ. Ghazalleh. Τὰ Σώματα 'Ασφαλείας σημειώνουν, κοντὰ στὶς τόσες ἐπιτυχίες των, καὶ κοινωνικὲς ἐπιτυχίες. Σημεῖο εὐχάριστο καὶ ἐνθαρρυντικὸ γιὰ τὴν περαιτέρω ἐξέλιξί τους.

Ι. ΡΑΪΚΟΣ

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ», μὲ τὴν πλουσίαν ἐπιστημονικὴν καὶ ἐγκυκλοπαιδικὴν ὕλην των, κατέστησαν ὁ ἀπαραίτητος σύντροφος τῶν ἀστυνομικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν πρόοδόν των.

ΘΑΛΕΙΑ Φ. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ - ΔΕΡΒΟΥ

Η ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΤΙΣ - Η ΦΙΛΗ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΡΑΪΚΟΥ

Ἀπὸ τὶς 10—17 τοῦ περασμένου μηνὸς συνῆλθε στὴν Ἀθήνα, τὸ πρῶτο Διεθνὲς Μορφωτικὸ Συνέδριο ποὺ ὠργάνωσε ἡ Πανελλήνιος Ἀντιαλκολικὴ Σταυροφορία. Ἡ πρωτοβουλία γιὰ τὴν σύγκλησι τοῦ Συνεδρίου στὴν Ἑλλάδα ὀφείλεται στὴν διοίκησι τῆς ὀργανώσεως «Ἰντερνασιονὰλ Ὅρντερ ὅφ Γκούντ Τέμπλαρς», ποὺ ἱδρύθηκε στὴν Σουηδία τὸ 1851. Στὸ Συνέδριο πῆραν μέρος 150 ἀντιπρόσωποι ἀπὸ διάφορες χῶρες καὶ ἀσχολήθηκαν μὲ τὴν ἀνάπτυξι καὶ τὴν διάδοσι τῶν ἰδεῶν τοῦ ἀντιαλκολικοῦ ἀγῶνος.

Ἡ σύγκλησις τοῦ ἀνωτέρω Συνεδρίου μᾶς δίδει τὴν εὐκαιρία νὰ ἀφιερώσουμε λίγες γραμμές, ἀντὶ μνημοσύνου, στὴν ἱδρύτρια τῆς Πανελληνίου Ἀντιαλκολικῆς Σταυροφορίας, τὴν ἀείμνηστη συνεργάτιδα τοῦ περιοδικοῦ μας Θάλεια Φ. Ποταμιάνου—Δέρβου, ποὺ πέθανε στὶς 3 Μαρτίου 1961. Ἀφορμὴ ἐπίσης γιὰ τὸ εὐλαβικὸ τοῦτο ἀφιέρωμα μᾶς ἔδωσε ἕνα μικρὸ βιβλίο ποὺ ἐξέδωσε καὶ ἐκυκλοφόρησε ἡ Π.Α.Σ. εἰς μνήμην τῆς ἱδρυτρίας της καὶ στὸ ὁποῖο περιλαμβάνονται οἱ λόγοι ποὺ ἐξεφωνήθησαν ἀπὸ ἐκλεκτοὺς ἐκπροσώπους τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας τὴν 2 Μαρτίου 1962 στὴν αἴθουσα τοῦ «Παρνασσοῦ», ἐπ' εὐκαιρία τῆς πρώτης ἐπετείου ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς Θάλειας Ποταμιάνου.

Ἡ Θάλεια Ποταμιάνου ἔδειξε ἀπὸ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ζωῆς της τὴν ἀπίθανη πληθωρικότητα καὶ τὴν ἀκένωτη ζωντάνια της. Στὰ 21 μόλις χρόνια ἀνηγορεύθη διδάκτωρ τῆς Ἰατρικῆς. Προωρισμένη ὅμως γιὰ κοινωνικὴ δρᾶσι, στὴν ὁποία καὶ τελικὰ ἀφωσιώθηκε ὁλόψυχα, ἐγκατέλειψε γρήγορα τὴν ἐπαγγελματική της ἀπασχόλησι. Ἵδρυσε τὴν Π.Α.Σ., τὴν Χ.Ε.Γ.Η.Ε. καὶ τὴν Μάννα τοῦ Πωγωνίου, κοινωφελεῖς ὀργανώσεις ποὺ τόσες ὑπηρεσίες πρόσφεραν καὶ προσφέρουν. Διαλεχτὲς ἐκφράσεις τῆς πολυσύνθετης κοινωνικῆς ἀκτινοβολίας της, φωτίζουν τὸ ἔργο τῆς Θάλειας Ποταμιάνου.

Ἕνα τέτοιο πολυσχιδὲς κοινωνικὸ ἔργο δὲν ξεχνιέται εὔκολα. Ἡ ἱστορία τῶν λαῶν γράφεται ἀπὸ τοὺς μεγάλους ἀνθρώπους καὶ οἱ γενεὲς ποὺ ἔρχονται πρέπει νὰ μαθαίνουν τὶ χρωστᾶνε στὶς πνευματικὲς καὶ ἠθικὲς προσωπικότητες ποὺ προηγήθηκαν. Ἡ Θάλεια Ποταμιάνου δὲν λησμονήθηκε. Τὴν θυμόμαστε πάντοτε ὡς ἐξαίρετη συνεργάτιδα, ὡς κοινωνικὴ λειτουργό, ὡς φίλη τῆς Ἀστυνομίας, ὡς ὁλοκληρωμένη προσωπικότητα. Κλείνοντας τὶς λίγες αὐτὲς γραμμές, ἂς θυμηθοῦμε τοὺς στίχους τοῦ ξένου ποιητοῦ :

Ὅ,τι παρῆλθε πέρασε καὶ δὲν ξαναγυρίζει·
μὰ ἂν εἶχε λάμψη δυνατὴ καὶ πάλι θὰ φωτίζει.

Ι. ΡΑΪΚΟΣ

ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΡΓΑ

Ὑπὸ τοῦ Δοκίμου Ὑπαστυνόμου κ. Κ. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ν α ί, φ ί λ ε μ ο υ, π ο τ ὲ δ ὲ ν ε ἶ ν α ι ἀ ρ γ ά... νὰ φθάσουμε κάπου. Ἀρκεῖ νὰ θέλουμε, νὰ τολμᾶμε καὶ ν' ἀγωνιζόμαστε. Τὸ ξέρω, ὁ δρόμος τῆς ἀνηφοριᾶς εἶναι τραχὺς καὶ δύσκολος. Εἶναι γεμᾶτος πίκρες, καημοὺς καὶ βάσανα. Ἔχει στροφὲς πολλὲς ποὺ μᾶς ὁδηγοῦν πέρα δῶθε καὶ κουράζουν τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχή μας.

Ἀ λ λ ά, τ ί ε ἶ ν α ι ἡ ζ ω ή μ α ς; Εἶναι πάντοτε εὔκολη καὶ ἱκανοποιητική; Εἶναι ἄνετη καὶ εὐτυχισμένη; Εἶναι σὰν τὸν καταπράσινο κάμπο τῆς ἀνοίξεως; Δὲν χρειάζεται ν' ἀγωνιστοῦμε, νὰ ὑποφέρουμε ψυχικά;

Ὅ λ ο ι μ α ς ἀ ρ χ ί ζ ο υ μ ε ἀ π ὸ κ ά π ο υ. Ἀρχίζουμε ἀπὸ χαμηλὰ στὰ πρῶτα βήματά μας. Οἱ δυσκολίες μας εἶναι ἄπειρες. Οἱ προσδοκίες μας καὶ οἱ ἐπιδιώξεις μας, φαίνουνται ἀκατόρθωτες. Εἶναι σὰν τὰ βουνὰ τὰ ἀπάτητα, εἶναι σὰν τοὺς λόγγους ποὖναι γεμᾶτοι λύκους.

Δ ὲ ν σ τ α μ α τ ᾶ μ ε ὅ μ ω ς, δὲν κουραζόμαστε, δὲν ἀπελπιζόμαστε στὶς πρῶτες ἀντιδράσεις καὶ δὲν ρίχνουμε ποτὲ τὰ ὅπλα, ἀλλὰ τραβᾶμε σταθερὰ καὶ ἀντλοῦμε δύναμι ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μας, ὡς ὅτου φθάσουμε ἐκεῖ ποὺ πρέπει.

Ἡ ζ ω ή μ α ς ε ἶ ν α ι ἕ ν α ς συνεχιζόμενος ἀγώνας. Πρέπει λοιπὸν ν' ἀγωνιστοῦμε μὲ πίστι, μὲ καρδιά, μὲ θέλησι, μὲ καρτερία. Ἔτσι δέ, θὰ ἀποκτήσουμε στὸ μέλλον τὴν ἀπόλυτη ἐπιτυχία.

Δ ὲ ν λ έ μ ε π ο τ ὲ σ τ ὸ ν ἑ α υ τ ό μ α ς «κουράστηκα ρὲ ἀδερφέ, δὲν ἀντέχω ἄλλο, ὁ χρόνος πέρασε γιὰ μένα, εἶναι πιὰ ἀργά, εἶναι ὁ καιρὸς γιὰ ἄλλους, εἶμαι ἕνας ἐξωφλημένος, εἶμαι ἕνας ἀποτυχημένος στὴ ζωή, εἶμαι ἕνας χαμένος», ἀλλὰ τὸν ἐνισχύουμε μὲ θάρρος καὶ μὲ προσμονή.

Κ α ὶ ἂ ν ἡ ζ ω ή, μ ᾶ ς γ ε μ ί ζ η τ ὴ ν ψ υ χ ή, πολλὲς φορές, μὲ τραύματα, καὶ ἂν ἔχη διακυμάνσεις, καὶ ἂν ἄλλοι γκρεμίζουν τὶς προσπάθειές μας, καὶ ἂν μοῖρα σκληρὴ μᾶς φέρνη πότε δῶ καὶ πότε κεῖ, ὅπως τὰ κύματα τὴν βάρκα στὴν φουρτουνιασμένη θάλασσα, δὲν ἀφήνουμε ποτὲ τὰ κουπιά, ἀλλὰ καταβάλλουμε συνεχῶς προσπάθεια μέχρι νὰ φανῆ ἡ ἀσφαλὴς ἀκρογιαλιὰ γιὰ νὰ σωθοῦμε.

Δ ὲ ν π ρ ο λ α β α ί ν ο υ μ ε τ ὸ λεωφορεῖο τῆς ζωῆς, μόνον ὅταν ἀναπαυώμαστε ἀμέριμνοι καὶ ἀπαθεῖς. Μόνον ὅταν δὲν ξεκινᾶμε, δὲν φθάνουμε στὸ τέλος τοῦ δρόμου. Μόνον ὅταν δὲν ἀσκούμεθα, δὲν καταβάλλουμε τὸν ἀντίπαλό μας. Μόνον ὅταν εἴμαστε ὀκνηροὶ δὲν ἀνεβαίνουμε ψηλὰ καὶ μόνον ὅταν ἀμελοῦμε μᾶς φεύγει ἡ εὐκαιρία τῆς ἐπιτυχίας.

Δ ὲ ν θ ᾶ ν α ι σ τ ὸ π α θ η τ ι κ ό μ α ς ἂ ν ἀ ρ γ ή σ ο υ μ ε λιγάκι γιατὶ δὲν τὸ θέλουμε, γιατὶ ἀντιξοότητες τῆς ζωῆς μᾶς ἀναγκάζουν. Ἂν δυσκολευτοῦμε, ἂν κουραστοῦμε καὶ ὑποφέρουμε. Ἂν ξενυχτοῦμε ἐργαζόμενοι. Ἀρκεῖ νὰ φθάσουμε σταθερὰ καὶ τίμια ἐκεῖ ποὺ θέλουμε καὶ ποὺ εἶναι γιὰ μᾶς εὐγενικό, εὐχάριστο καὶ ὡραῖο. Ναί, φίλε μου, ποτὲ δὲν εἶναι ἀργὰ νὰ φθάσουμε κάπου.

Κ. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΔΗΓΙΕΣ ΤΗΣ ΥΠΟΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ ΤΡΟΧΑΙΑΣ ΚΙΝΗΣΕΩΣ ΑΘΗΝΩΝ

Ἡ Ὑποδιεύθυνσις Τροχαίας Κινήσεως Ἀθηνῶν παρακαλεῖ θερμῶς τοὺς Ἀθηναίους, ὁδηγοὺς καὶ πεζούς, νὰ κυκλοφοροῦν σύμφωνα μὲ τοὺς κανόνες τοῦ Κώδικος Ὁδικῆς Κυκλοφορίας καὶ νὰ συμμορφώνωνται μὲ προθυμία στὰ σήματα τῶν τροχονόμων, τῶν φωτεινῶν σηματοδοτῶν, τῶν πινακίδων καὶ τῶν διαγραμμίσεων. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ συμβάλλουν ἀποτελεσματικὰ στὴν δημιουργία ὁμαλῆς καὶ ἀκινδύνου κυκλοφορίας.

Τὴν περασμένη ἑβδομάδα εἶχε παρακαλέσει τοὺς ὁδηγοὺς νὰ τηροῦν λογικὲς ταχύτητες, ἀνάλογα μὲ τὶς συνθῆκες ποὺ ἐπικρατοῦν στὴν ὁδό, ὅπως ἡ περιωρισμένη ὁρατότης, οἱ ἀπότομες καμπῦλες, ἡ πυκνότης τῆς κυκλοφορίας, ἡ στενότης τοῦ ὁδοστρώματος καὶ ἄλλα.

Ἀτυχῶς στὸ σημεῖο αὐτὸ δὲν παρετηρήθη ἡ δέουσα κατανόησις ἐκ μέρους μερικῶν ὁδηγῶν, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ σημειωθοῦν θανατηφόρα ἀτυχήματα, ὀφειλόμενα ἀκριβῶς σ' αὐτὴ τὴν αἰτία, ὅπως ἔγινε στὴν παραλιακὴ λεωφόρο στὴ στροφὴ τῆς «οὒλεν», στὸ «Φλοῖσβο» καὶ ἀλλοῦ.

Γι' αὐτὸ τὸ λόγο ἡ Ὑποδιεύθυνσις Τροχαίας Κινήσεως Ἀθηνῶν ἀπευθύνει καὶ πάλι στοὺς ὁδηγοὺς θερμοτάτη ἔκκλησι, νὰ ἀποφεύγουν τὶς ὑπερβολικὲς ταχύτητες, νὰ μὴ ὑπερβαίνουν τὰ ἰσχύοντα ὅρια καὶ μάλιστα νὰ ὁδηγοῦν, ἀκόμη, μὲ μικρότερη ταχύτητα, ὅταν οἱ περιστάσεις τὸ ἀπαιτοῦν.

Ἡ Ὑποδιεύθυνσις Τροχαίας Κινήσεως Ἀθηνῶν ἀπευθύνει ἐπίσης ἔκκλησι στὶς μητέρες, τὶς συζύγους, τὰ παιδιὰ καὶ γενικὰ σὲ κάθε ἐπιβάτη, ἰδιωτικοῦ ἰδίως αὐτοκινήτου, ποὺ βλέπουν ὅτι ὁ ὁδηγός του παρασύρεται σὲ ὑπερβολικὴ καὶ πολλὲς φορὲς ξέφρενη ταχύτητα, νὰ τὸν παρακαλοῦν καὶ νὰ τὸν ἐκλιπαροῦν νὰ λογικεύεται, σκεπτόμενος τὴν οἰκογένειάν του, τοὺς δικούς του, τὸν ἴδιο του τὸν ἑαυτό.

Ὁ κάθε ὁδηγὸς ἂς βάλη δίπλα στὸ κοντὲρ τοῦ αὐτοκινήτου του μία φωτογραφία μὲ τὰ παιδιὰ καὶ τὴ γυναίκα του καὶ κάτω μιὰ μικρὴ λεζάντα νὰ τοῦ λέη: «Μπαμπά, πρόσεχε. Μὴν τρέχης. Σκέψου ἐμᾶς . . . ». Πέφτοντας κάθε τόσο τὸ βλέμμα του πάνω στὸ κοντὲρ καὶ τὴ φωτογραφία, ἴσως θὰ ὁδηγῆ μὲ σύνεσι καὶ ψυχραιμία, κάνοντας ὅ,τι πρέπει καὶ ἀποφεύγοντας κάθε τι, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ προκαλέση κυκλοφοριακὴ ἀνωμαλία καὶ κίνδυνο ἀτυχημάτων.

Ἡ Ὑποδιεύθυνσις Τροχαίας Κινήσεως Ἀθηνῶν ὑπενθυμίζει στοὺς ὁδηγούς, ὅτι τὸ ἀνώτατο ὅριο ταχύτητος μέσα στὶς κατωκημένες περιοχὲς εἶναι 50 χιλιόμετρα τὴν ὥρα, ἐκτὸς ἂν ρυθμιστικὲς πινακίδες δείχνουν διαφορετικά. Τὰ φορτηγὰ αὐτοκίνητα ποὺ μεταφέρουν ἐπιβάτες ἢ ἐπικίνδυνα ἀντικείμενα (καύσιμα, πυρομαχικά, δοχεῖα μὲ ὀξέα ἢ εὔφλεκτα ὑγρά), καθὼς καὶ τὰ μοτοποδήλατα, δὲν πρέπει νὰ ὑπερβαίνουν τὸ ὅριο τῶν 40 χιλιομέτρων τὴν ὥρα.

Τελειώνοντας ἡ Ὑποδιεύθυνσις Τροχαίας Κινήσεως Ἀθηνῶν παρακαλεῖ καὶ πάλι θερμὰ τοὺς ὁδηγοὺς ὅλων τῶν ὀχημάτων, νὰ δείξουν τὴν κατανόησι ποὺ πρέπει κι εὔχεται ἡ ἐρχόμενη ἑβδομάδα, ἂν εἶναι δυνατόν, νὰ περάση χωρὶς νὰ βαφῆ ἡ ἄσφαλτος μὲ αἷμα.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ ὑπ' ἀριθ. 265 τεῦχος)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν.

Ληναίων.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Διονυσίου Ἀρεοπαγίτου 30, κοντὰ στὸ θέατρο τοῦ Διονύσου.

Τὰ Λήναια, ἦταν γιορτὴ τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν, ποὺ ἐγίνετο τὸν μῆνα Γαμηλιῶνα πρὸς τιμὴν τοῦ Διονύσου. Ἡ γιορτὴ αὐτὴ ἦταν μέρος τῶν Διονυσίων καὶ ἀπετελεῖτο ἀπὸ πομπή, θυσίες, καθὼς καὶ ἀπὸ λυρικὸ καὶ δραματικὸ ἀγώνα.

Λητοῦς.

Εὑρίσκεται στὸ τέρμα τῆς ὁδοῦ Κειριαδῶν (ρεῦμα), στὴν «Χαμόστερνα».

Ἡ Λητώ, κόρη τοῦ Τιτᾶνος Κοίου καὶ τῆς Τιτανίδος Φοίβης, ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς πλέον σεβαστὲς θεαινές, ὡς μητέρα τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, μετὰ τῶν ὁποίων καὶ ἐλατρεύετο στὴν Δῆλο καὶ ἀλλαχοῦ. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὸ Ἀμαρούσιον).

Λερουᾶ Ἰουλιανοῦ.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Μπακνανᾶ 15, κοντὰ στὶς ἐργατικὲς πολυκατοικίες ποὺ βρίσκονται στὸν «Ἅγιο Σώστη».

Ὁ Ἰουλιανὸς Λερουά, (1724—1803), Γάλλος ἀρχιτέκτων καὶ ἀρχαιολόγος, ἐπεσκέφθη τὴν Ἑλλάδα καὶ ἐξέδωκε διαφόρους πίνακες ἀρχαιολογικῶν μνημείων τῆς πατρίδος μας.

Λέσβου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πατησίων 212, κοντὰ στὴ στάσι «Καλλιφρονᾶ».

Πρόκειται γιὰ τὴν γνωστὴ νῆσο τοῦ Αἰγαίου, τὴν τρίτη σὲ ἔκτασι μετὰ τὴν Κρήτη καὶ τὴ Εὔβοια ἑλληνικὴ νῆσο. Ἔχει ἔκτασι 1613,10 τετρ. χιλ. καὶ ὁ πληθυσμός της ἀνέρχεται στὶς 117 χιλιάδες, περίπου, κατοίκους. Πρωτεύουσα τῆς νήσου εἶναι ἡ Μυτιλήνη (26 χιλ.).

Ὡς πρῶτοι κάτοικοι τῆς Λέσβου ἀναφέρονται οἱ Πελασγοὶ (ὑπὸ τὸν ἥρωα Λέσβον) καὶ οἱ Κᾶρες. Ἡ ἱστορία της διὰ μέσου τῶν αἰώνων εἶναι σημαντική. Τὸ 1462 κατεκτήθη ἀπὸ τὸν Μωάμεθ Β' καὶ ἀπηλευθερώθη ἀπὸ τὸν ναύαρχο Κουντου-

ριώτη τὴν 8 Δεκεμβρίου 1912. Τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1912 ἐκηρύχθη στὴ Λέσβο, κατόπιν συμμετοχῆς καὶ τῶν ὑπὸ τὸν Πλαστήραν στρατιωτικῶν τμημάτων τῆς Χίου, ἐπανάστασις κατὰ τοῦ τότε πολιτικοῦ καθεστῶτος. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ συνοικίες καὶ προάστια τῶν Ἀθηνῶν).

Λευκάδος.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Κυψέλης 30, στὴν ὁμώνυμη στάσι τῶν λεωφορείων «Κυψέλη».

Πρόκειται γιὰ τὴ γνωστὴ νῆσο τοῦ Ἰονίου πελάγους, ποὺ εὑρίσκεται κοντὰ στὴν ἀκαρνανικὴ ἀκτή, ἀπὸ τὴν ὁποία χωρίζεται μὲ στενότατο πορθμό. Ἔχει ἔκτασι 263,80 τετρ. χιλ. καὶ περὶ τὶς 27 χιλ. κατοίκους. Πρωτεύουσα τοῦ νομοῦ Λευκάδος (ὁ νομὸς Λευκάδος περιλαμβάνει ἐκτὸς ἀπὸ τὴν νῆσο καὶ τὶς νησίδες: Μεγανήσιον, Μαδουρήν, Σκορπιὸν καὶ Σπάρτην) εἶναι ἡ Λευκὰς μὲ 7 χιλιάδες περίπου κατοίκους.

Ἡ Λευκὰς κατωκεῖται ἀπὸ τοὺς προϊστορικοὺς χρόνους καὶ ἡ ἱστορία της εἶναι ἀξιόλογη. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὸ Καλαμάκι).

Λευκίππου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Φιλολάου 31, κοντὰ στὸ τέρμα τῶν τρόλλεϋ τῆς γραμμῆς «Παγκράτι».

Ὁ Λεύκιππος, Ἕλλην φιλόσοφος ἀπὸ τὴν Μίλητο, θεωρεῖται ὡς διδάσκαλος τοῦ Δημοκρίτου καὶ ὡς εἰσηγητής, μαζὶ μὲ τὸν Δημόκριτο, τῆς ἀτομικῆς θεωρίας. Ἡ συμβολή του στὴν προαγωγὴ τῆς φιλοσοφικῆς σκέψεως ὑπῆρξε τεραστία.

Λευκοθέας.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Φιλολάου 31, κοντὰ στὸ τέρμα τῶν τρόλλεϋ τῆς γραμμῆς «Παγκράτι».

Σύμφωνα μὲ τὴν μυθολογία, ἡ Λευκοθέα ἦταν θεὰ τῆς θαλάσσης, ταυτιζομένη πρὸς τὴν Ἰνὼ (βλέπε σχετικὰ σὲ ὁμώνυμη ὁδὸ) καὶ ἐλατρεύετο κυρίως στὴ Θήβα, στὴν Ἀττική, στὰ Μέγαρα κ.ἀ.

Λεύκτρων.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πόντου, ὄπισθεν τοῦ νοσοκομείου «Ἱπποκράτειον».

Τὰ Λεῦκτρα, χωριὸ σήμερα ὁμωνύμου κοινότητος στὴν ἐπαρχία Θηβῶν, ἦταν στὴν ἀρχαιότητα πόλις τῆς Βοιωτίας, κοντὰ στὶς πηγὲς τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ. Ἐκεῖ κοντὰ τὸ 371 π.Χ. συνήφθη περιώνυμη μάχη μεταξὺ ἀφ' ἑνὸς τῶν Σπαρτιατῶν (ὑπὸ τὸν βασιλέα αὐτῶν Κλεόμβροτο) καὶ ἀφ' ἑτέρου τῶν Θηβαίων (ὑπὸ τοὺς Ἐπαμεινώνδα καὶ Πελοπίδα). Στὴ μάχη αὐτὴ ἐνικήθησαν οἱ Σπαρτιᾶτες, μὲ ἀποτέλεσμα ἡ Θήβα νὰ λάβῃ μεγάλη δύναμι καὶ ἀκμή.

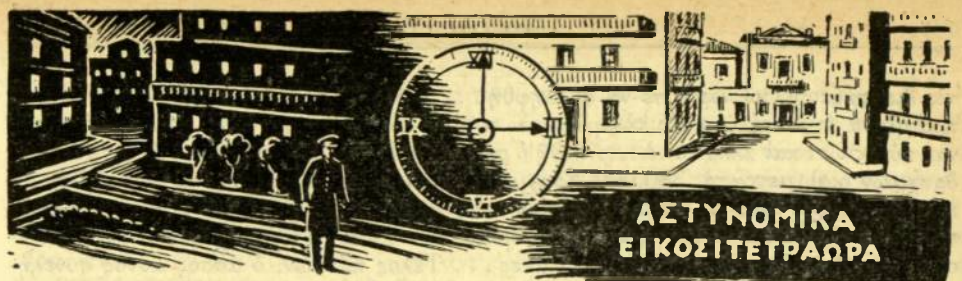
Λευκωσίας.

Ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ὁδὸ Σπάρτης 6 (πλατεῖα Ἀμερικῆς) καὶ τελειώνει στὴν ὁδὸν Οὐΐλιαμ Κίνγκ (μετὰ τὸν «Ἅγιο Ἀνδρέα»).

Πρόκειται γιὰ τὴν γνωστὴ πόλι τῆς Κύπρου, τὴν πρωτεύουσα τῆς Δημοκρατίας τῆς Κύπρου. Σήμερα ἔχει περὶ τὶς 95 χιλιάδες κατοίκους. Εἶναι τὸ ἐπίκεντρο τῆς οἰκονομικῆς, πνευματικῆς, ἐπιστημονικῆς καὶ πολιτικῆς δραστηριότητος τῆς χώρας καὶ ἀποτελεῖ κόμβο ὅλων τῶν ὁδικῶν ἀρτηριῶν τῆς νήσου.

Τὸ ἀρχαῖο ὄνομα τῆς πόλεως ἦταν, σύμφωνα μὲ τὴν γνώμη μερικῶν, Λήδρα (ἢ Λήδρον ἢ Λέδραι), μετωνομάσθη δὲ ἀργότερα εἰς Λευκόθεο, πιθανὸν ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ἀνακαινιστοῦ της Λεύκωνος, γυιοῦ τοῦ Πτολεμαίου Α' Σωτῆρος, καὶ τέλος ἀπὸ αὐτὸν προῆλθε τὸ ὄνομα Λευκωσία. Γιὰ τὴν ἱστορία τῆς Λευκωσίας δὲν γνωρίζομε πολλὰ πράγματα.

(Συνεχίζεται)

ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ «Χ»

Λαθρέμποροι καὶ καταναλωταὶ ναρκωτικῶν ἔκαμαν κάπως αἰσθητὴν τὴν παρουσίαν των αὐτὰς τὰς ἡμέρας. Δύο λαθρέμποροι, οἱ Μ.Κ. τῶν 55 καὶ Ε.Κ. τῶν 28 ἐτῶν συνελήφθησαν ὑπὸ τῆς Υ.Γ.Α. Ἀθηνῶν καὶ προεφυλακίσθησαν. Εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ πρώτου 80 γραμμάρια χασίς, 16 γραμμάρια ἡρωίνης, 10.000 δραχμαὶ—προϊὸν πωλήσεως ναρκωτικῶν— καὶ 100 κυτία σιγαρέττων ἀφορολόγητα ξενικῆς προελεύσεως. Καὶ εἰς τοῦ δευτέρου τὴν κατοχὴν ποσότης ἡρωίνης ἐπίσης καὶ μικρὸν χρηματικὸν ποσὸν ἐκ τῆς πωλήσεως ἄλλης ποσότητος. Τρεῖς λαθρέμποροι ἐξ ἄλλου συνελήφθησαν ὑπὸ τῆς Υ.Γ.Α. Πειραιῶς. Ἐκ τούτων, ὁ σεσημασμένος Θ.Μ. τῶν 50 ἐτῶν, ὁ ὁποῖος ἐπώλει τὸ χασὶς εἰς καταναλωτὰς τῆς ἀκτῆς Ξαβερίου καὶ εἰς τὰ πληρώματα τῶν ἐκεῖ προσεγγιζόντων πλοίων, κατὰ τὴν ὥραν τῆς συλλήψεώς του δὲ ἀπεπειράθη νὰ ρίψῃ εἰς τὴν θάλασσαν 25 γραμμάρια, εὑρέθη κατέχων 900 γραμμάρια ἀπὸ τὸ «πρᾶμμα» καὶ τὸ εἰδικὸν μαχαιρίδιον μὲ τὸ ὁποῖον ἐτεμάχιζεν «ἀκριβοδικαίως» τὰ πλακίδια εἰς «τσίκες». Οἱ ἄλλοι δύο, φυσιογνωμίαι τοῦ πειραϊκοῦ ὑποκόσμου ἀφοῦ πρόκειται διὰ τὸν πολυώνυμον κακοποιὸν Χ.Ρ. ἢ Ἀϊβαλιώτην ἢ Σκόρδαν κ.λ., ἐτῶν 34, καὶ διὰ τὸν ἀντάξιον συνεργάτην του Ε.Κ. τῶν 30 ἐτῶν, ἐχρησιμοποίουν ἕνα μυστηριώδες κόκκινον ποδήλατον, μὲ καλυμμένον ἀριθμόν, καὶ μὲ τὸν συνθηματικὸν ἦχον τοῦ «κλάξον» ἐκάλουν κατ' ἀπροσδιορίστους ὥρας τοὺς παροικοῦντας τὸν Κορυδαλλὸν καὶ τὸ Γ' νεκροταφεῖον ἡρωινομανεῖς εἰς συνάντησιν διὰ τὰς ἀγοραπωλησίας... Καὶ συνελήφθησαν τὴν κατάλληλον ὥραν διὰ νὰ εὑρεθοῦν ἐπ' αὐτῶν σημαντικαὶ ποσότητες ἡρωίνης, νὰ εὑρεθῇ ἄλλη ποσότης θαμένη εἰς τὸ κηπάριον τοῦ πρώτου καὶ ἐντὸς μεμβράνης, καὶ νὰ κατασχεθοῦν πλὴν τῶν ἄλλων: εἰδικὸν σταγονόμετρον χρησιμοποιούμενον διὰ τὴν «ἀκριβοδικαίαν» πάλιν λῆψιν τῆς ἡρωίνης καὶ —φεῦ!— ποσότης γαλακτοσακχάρου διὰ τὴν νόθευσιν αὐτῆς!... Ἄλλος, τέλος, ἐκ τῶν χαρακτηριστικῶν κακοποιῶν τοῦ εἴδους, ὁ Ν.Α. τῶν 43 ἐτῶν, ἀφοῦ ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν ναρκωτικῶν ἐξυλοκόπησε καὶ ἐτραυμάτισε μὲ ἕνα ψαλίδι σύζυγον καὶ θυγατέρα, εὑρέθη κατέχων 48 γραμμάρια χασίς... Ἴσως «ψιλοπράγματα» ὅλα αὐτὰ ἐν συγκρίσει μὲ παλαιότερα περιστατικὰ ἐμπόρων καὶ καταναλωτῶν ναρκωτικῶν, εἶναι ὅμως ἀρκούντως ἀξιοπαρατήρητα εἰς μίαν ἐποχὴν ποὺ θέλομεν νὰ πιστεύωμεν ὅτι τείνει νὰ ἐκλείψῃ ὁ ὄλεθρος τοῦ λευκοῦ θανάτου ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴν κοινωνίαν.

***

Η «κακοτυχία» ποὺ μαστίζει τὸν κόσμον τῶν διαρρηκτῶν ἀπὸ καιροῦ, προσέλαβε πλέον ἀσυνήθεις διαστάσεις μὲ τὴν σύλληψιν δεκάδος ἐπιφανῶν. Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Γ.Β. τῶν 32 ἐτῶν, ἕνας ἀφανὴς μέχρι προχθὲς «καλλιτέχνης ἐλαιοχρωματιστής», ποὺ ἔγινεν αἰτία νὰ μεταβληθοῦν δύο γραφεῖα τῆς Υ.Γ.Α. Ἀθηνῶν εἰς... καταστήματα τιμαλφῶν καὶ διαφόρων γυναικείων εἰδῶν! Ἄγνωστος, μὴ σεσημασμένος ὁ «ἀετὸς» αὐτός, κατώρθωσε μέσα εἰς μίαν διετίαν περίπου νὰ διαπράξῃ πλέον ἀπὸ 70 διαρρήξεις, τὴν ὥραν δὲ ποὺ ἐσκόπευε νὰ πωλήσῃ τὸν ὄγκον τῶν χρυσαφικῶν καὶ λοιπῶν κλοπιμαίων «διὰ νὰ κάμῃ μιὰ δική του δουλειὰ καὶ νὰ σταματήσῃ

τὶς διαρρήξεις», κατώρθωσε νὰ συλληφθῆ . . . Κανόνας βεβαίως τὸ νὰ ἔχουν ὅλα τὰ πράγματα ἕνα «τέλος» εἰς τὸν μάταιον τοῦτον κόσμον, ἀλλὰ ἄλλο πρᾶγμα ὁ κανόνας αὐτός . . . καὶ ἄλλο τὸ νὰ καρπωθῆ ὁ ρηξικέλευθρος Γ.Β. χρυσαφικὰ ἀξίας 400.000 δραχμῶν καὶ μετρητὰ 380.000 δραχμῶν, ἄλλο πρᾶγμα ἐπίσης νὰ μεταβάλη εἰς κλεπταποδόχον καὶ τὸ . . . δημόσιον ἐνεχυροδανειστήριον, ἄλλο ἐπίσης πρᾶγμα τὸ νὰ δυνηθῆ νὰ κατατάξη μεταξὺ τῶν θυμάτων του καὶ 4 ἀστυνομικούς, ἕναν Ὑπαστυνόμον δηλαδὴ καὶ τρεῖς ἀστυφύλακες . . . Τέλος πάντων, ὁ ἄσσος αὐτὸς συνελήφθη, τὰ κλοπιμαῖα—ὅσαν δὲν ἔγιναν διασκεδάσεις μὲ κοινὰς γυναίκας καὶ εἰς χαρτοπαίγνια—ἀνευρέθησαν εἰς τὴν κατοικίαν του καὶ κατεσχέθησαν, μεταξὺ αὐτῶν δὲ καὶ δύο περίστροφα, καὶ ἕνα πλῆθος θυμάτων παρήλασαν ἀπὸ τὰ δύο γραφεῖα—καταστήματα τῆς Υ.Γ.Α. Ἀθηνῶν διὰ νὰ παραλάβουν ἄλλος 120 λίρας καὶ τιμαλφῆ 50.000 δραχμῶν, ἄλλος 60 λίρας, 30.000 δραχμὰς καὶ τιμαλφῆ ἀξίας 40.000 δραχμῶν, ἄλλος χρυσαφικὰ 85.000 δραχμῶν, ἄλλος χρυσαφικὰ ἐπίσης ἀξίας 48.000, ἄλλος καρφίτσα καὶ δακτυλίδια ἀξίας 50.000 δραχμῶν κ.λ. κ.λ. Πρόκειται, κατὰ κοινὴν ὁμολογίαν, περὶ ἑνὸς ἐκ τῶν μεγαλυτέρων διαρρηκτῶν καὶ μιᾶς ἐκ τῶν μεγαλυτέρων ἀστυνομικῶν ἐπιτυχιῶν κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη.

***

Ἄλλος ἐπιφανὴς τοῦ κόσμου τῶν διαρρηκτῶν ὁ σεβαστὸς «γριλλάκιας» Ε.Κ. τῶν 43 ἐτῶν. Ἡγεῖτο σπείρας διαρρήκτων ἀπὸ τοὺς Ο.Β. τῶν 31 ἐτῶν καὶ Χ.Χ. τῶν 34 ἐτῶν (δραπέτην τῶν φυλακῶν Μπογιατίου καὶ γνωστόν μας ἀπὸ τόσας ἄλλας περιπτώσεις), αὐτοὶ ὅμως συνελήφθησαν πρὸ καιροῦ, ὡμολόγησαν, καὶ ἔκτοτε τοὺς ἐγκατέλειψε διότι ἀπώλεσε τὴν ἐμπιστοσύνην τους. Ἄλλοτε πάλιν ἡγεῖτο ἄλλης σπείρας εἰς τὴν ὁποίαν συγκατελέγετο καὶ ὁ φοιτητὴς τῆς ἰατρικῆς Ν.Γ., γνωστὸς εἰς τοὺς λωποδυτικοὺς κύκλους ὡς «γιατρός», ὅταν ὅμως ἀπεφυλακίσθησαν μαζί κάποτε, ὁ «γιατρὸς» ἐτράπη πρὸς τὴν Ἀνατολικὴν Γερμανίαν καὶ ἐκεῖθεν πρὸς τὸ Παραπέτασμα, αὐτὸς δὲ ἔμεινε καὶ πάλιν μόνος . . . Μόνος καὶ τώρα, καὶ «ἄρτι ἀποφυλακισθείς», ἀφιερώθη μὲ ὅλας του τὰς δυνάμεις εἰς τὴν ὑψηλὴν διακονίαν τοῦ ἐπαγγέλματος, διέπραξε 15 διαρρήξεις-ἀστραπὲς ποὺ τοῦ ἀπέφεραν «κέρδος» 100.000 δραχμῶν, καί, φυσικά, συνελήφθη ἐκ νέου . . . Ἄλλος, ἐπιφανέστατος αὐτὸς καὶ πραγματικὰ σεβάσμιος, ἀφοῦ ἄγει τὸ 82ον ἔτος τῆς ἡλικίας του καὶ μᾶς εἶναι πασίγνωστος ὡς Γ.Κ. ἢ Σκούρτης ἢ Βάρδακας ἢ Σκάρτζος ἢ Σκουρλῆς ἢ Κέρτης κ.λ., κατέφυγεν εἰς τὸ Ἐφετεῖον μετὰ τὴν τελευταίαν καταδίκην του καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐτράπη ἔξω τῶν ὁρίων τῆς πόλεως, τὸ ἔφερεν ὅμως ἡ κακοτυχία, ἐκεῖ ποὺ ἔσπρωχνε καὶ ἐσπρώχνετο ἀνάμεσα εἰς τὸ πλῆθος διὰ νὰ «προσκυνήσῃ» τὴν θαυματουργὸν εἰκόνα Σωτῆρος τῶν Σπάτων, ἐκεῖ ποὺ παραπατοῦσε, ἀκουμποῦσε, προχωροῦσε καὶ ὀπισθοχωροῦσε, νὰ θελήσῃ κάποιος κύριος ν' ἀνοίξῃ τὸ πορτοφόλι του διὰ νὰ ρίξῃ κάτι εἰς τὸν δίσκον . . . Δὲν ἄργησε λοιπὸν νὰ ἔλθῃ ἡ νέα καταστροφὴ τοῦ «πρυτάνεως» τῶν διαρρηκτῶν καὶ λωποδυτῶν ὁλοκλήρου τῆς Ἑλλάδος, μία καταστροφὴ—ἡ τελευταία;—ποὺ τοῦ προσέθεσεν ἕνα ἀκόμη ἔτος φυλακίσεως ὅταν ὡδηγήθη εἰς τὸ αὐτόφωρον Τριμελὲς τῶν Ἀθηνῶν.

***

Ἡ δικαιοσύνη ὅμως ἐπιβάλλει νὰ μὴ ἀγνοηθῆ ἀπὸ τὰς στήλας αὐτὰς τὸ πάντοτε ὡραῖον ἀλλὰ καὶ πάντοτε ἀσθενὲς (;) φῦλον. Ἐκπρόσωπος φοβερὰ μαχητικὸς αὐτῶν τῶν ἡμερῶν ἡ Ο. ἢ Ρένα Κ. ἢ Λάσκαρη ἢ Τοπάλη ἢ Μποντώζη ἢ Νικολάου ἢ Σκούρου ἢ Σκούφα κ.λ. ἐτῶν 39. Πρόκειται διὰ τὴν πρώτην Ἑλληνίδα διαρρήκτριαν, ἀφοῦ ἤρχισε τὴν δρᾶσιν της εἰς ἡλικίαν 13 ἐτῶν, πρόκειται ὅμως καὶ δι' ἕνα ἐκ τῶν πλέον «σκληρῶν» παραγόντων τοῦ εἴδους, ἀφοῦ εἰδικεύθη εἰς τὸ νὰ θραύῃ τὰς γρίλλιας τῶν παραθύρων, νὰ ἀνοίγῃ δι' ἀντικλεῖδος γραφεῖα καὶ κατοικίας, καὶ ἀφοῦ ἀπὸ τὰ μικρά της χρόνια ἀπεφάσισε νὰ μὴ ὁμολογῆ εὔκολα καὶ ἐτόνιζε τακτικὰ κατὰ τὰς ἀνακρίσεις:

«Δὲν ὁμολογῶ ἄλλες! Δὲν ἔχω ὄρεξη νὰ πάω στὸ 'Εφετεῖο ποὺ κοπανάει ἄγρια!...». 'Απεφυλακίσθη λοιπὸν ἡ Ρένα τὸν παρελθόντα Δεκέμβριον καὶ ἔκτοτε διέπραξε σωρείαν νέων διαρρήξεων, ἐκ τῶν ὁποίων, συνεχίζουσα μακρὰν παράδοσιν, ὡμολόγησε μόνον τὰς ὀκτώ. Κατὰ τὴν ἔρευναν τῆς κατοικίας της πάντως ἀνευρέθησαν καὶ κατεσχέθησαν 6.000 δραχμαί, ἠλεκτρικὸν πλυντήριον, ψυγεῖον καὶ κουζίνα, τὰ ὁποῖα ἠγόρασεν μὲ χρήματα ἐκ τῶν κλοπῶν της, κατὰ τὴν ἄλλην ὅμως ἀναγκαίαν ἔρευναν εἰς τὴν ἰδιωτικήν της ζωὴν ἀνευρέθησαν ... ὀκτὼ παιδιά, τὰ ὁποῖα ἀπέκτησεν ἀπὸ τὸν σύζυγον ποὺ διεζεύχθη ἀργότερον καὶ ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἐραστὰς ποὺ τὸν διεδέχθησαν. Τὸ τελευταῖον τοῦτο ἐγείρει καὶ τὸ εὔλογον ἐρώτημα: Ποῦ εὕρισκε τὸν καιρὸν αὐτῆς τῆς διπλῆς καὶ τόσον φοβερᾶς «παραγωγικότητος»;

***

«Τὰ παιδία ... δὲν παίζει». Τρεῖς ἀνήλικοι τῶν 17 ἐτῶν καὶ ἕνας 24ετὴς προῆγον εἰς πορνείαν μίαν ἀνήλικον τῶν 15 ἐτῶν, τὴν ὁποίαν οἱ δύο δεκαεπταετεῖς ἐφιλοξένουν εἰς τὴν κατοικίαν των. Τρεῖς ἀνήλικοι καὶ τρεῖς μόλις ἐνήλικοι ἐπέδειξαν σπανίαν δραστηριότητα εἰς τὸ «ἄνοιγμα» οἰκιῶν, καταστημάτων, περιπτέρων καὶ εἰκονοστασίων ναῶν. Τρεῖς μαθηταὶ ἐνήργησαν ἐπιδρομὴν ἐναντίον Γυμνασίου, τὴν 3ην πρωινὴν ὥραν, διὰ νὰ καταστρέψουν τὰ ἀπουσιολόγια καὶ νὰ δυνηθοῦν νὰ προσέλθουν εἰς τὰς ἐξετάσεις, ὡς ἰσχυρίσθησαν, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι δὲν ἦσαν καὶ τόσον «ἀγαθαὶ» αἱ προθέσεις των ἀφοῦ καὶ ψεύτικο πιστόλι, καὶ σιδηροπρίονον, καὶ πένσαν, κ.λ. διαρρηκτικὰ ἐργαλεῖα ἔφερον. Δύο 19ετεῖς, ὁ Π.Κ. καὶ ὁ Δ.Ι. διέπραξαν 20 καὶ 15 διαρρήξεις ἀντιστοίχως—ὁ πρῶτος μάλιστα εἶναι ἐκεῖνος ποὺ διέρρηξεν τὰ γραφεῖα κάποιας φιλαρμονικῆς καὶ ἀφήρεσε μετὰ τῶν ἄλλων ἐκείνην τὴν ... φάλτσαν κορνέταν. "Αλλος, 18ετὴς αὐτός, συνελήφθη φέρων περίστροφον καὶ ἀεροβόλον, ἄλλος ἄλλα ποιῶν κ.λ. κ.λ. Καὶ ὡρισμένοι γέροντες ὅμως δὲν ... παίζει, ὅπως ὁ ὅρος «παλίμπαις» τοὺς θέλει, ἢ μᾶλλον «παίζει» ἐπικινδύνως καὶ ἀνηθίκως. "Οπως λ.χ. ὁ μωρὸς γέρων Ι. Κ. τῶν 75 ἐτῶν, ὁ ὁποῖος κατελήφθη νὰ προβαίνῃ εἰς ἀσέμνους ἐπιδείξεις καὶ νὰ προκαλῇ σκάνδαλον εἰς τὸ Ζάππειον ...

***

Τῆς ζέστης, τοῦ ποτοῦ καὶ ἄλλων τινῶν ἐπακόλουθα ἦσαν αὐτὰ ποὺ συνέβησαν εἰς τὴν Πλάκα καὶ τὸ Καλαμάκι. Τὰ δύο πρῶτα συστατικὰ ὑπῆρχαν εἰς μεγάλον βαθμόν, τὰ ἄλλα, τὰ κάπως ἀόριστα, εἰς μικρότερον βαθμὸν τόσον εἰς τὴν μίαν ὅσον καὶ εἰς τὴν ἄλλην περίπτωσιν. Ζέστη λοιπόν, ἄφθονη πλακιώτικη ρετσίνα καὶ τὸ «εἴμαστε ἀγωνισταὶ τῆς Ε.Ο.Κ.Α.» ἔκαμαν τοὺς ἐννέα Κυπρίους νὰ ἐπιτεθοῦν κατὰ τῶν ἀστυνομικῶν εἰς ταβέρνα τῆς Πλάκας, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἀναστατωθῇ ἡ περιοχὴ καὶ νὰ προκληθῇ ἀγανάκτησις ὅσων παρηκολούθησαν τὰς θλιβερὰς σκηνάς. Χαρακτηριστικὸν τοῦ ἐπεισοδίου τὸ ὅτι εἴκοσι περίπου πολῖται μετέβησαν αὐτόκλητοι εἰς τὸ Β' Τμῆμα καὶ κατέθεσαν ὅτι οἱ συμπαθεῖς κατὰ τὰ ἄλλα Κύπριοι ἐπετέθησαν ἀγρίως κατὰ τοῦ ἀστυφύλακος, τοῦ θέλοντος νὰ ἐφαρμόσῃ μίαν ἀναγκαίαν ἐκ τῶν πραγμάτων διάταξιν... Ζέστη ἐπίσης, ἄφθονα ποτὰ καί, ὡς πρὸς τὰ «ἄλλα τινά» ἀνάρμοστος διαγωγὴ μερικῶν 'Αμερικανῶν πρὸς 'Ελληνίδας γυναίκας ὑπῆρξαν ἡ αἰτία ἐκείνων τῶν συμπλοκῶν 'Ελλήνων καὶ 'Αμερικανῶν εἰς τὸ Καλαμάκι, ποὺ ἐκινητοποίησαν τὰ περιπολικὰ μας καὶ τὸ ΛΕ' Τμῆμα, τὴν Λιμενικὴ 'Αστυνομία καὶ τὴν 'Αμερικανική, καὶ ἀπέληξαν εἰς ἰσαρίθμους ἀπωλείας: ἕνας τραυματίας ἐκ τοῦ «ἡμετέρου» στρατοπέδου, ἕνας ἐκ τοῦ ... ἐχθρικοῦ. Καὶ τοῦτο παρὰ τὸ ὅτι οἱ "Ελληνες, εἰς τὰ ἀλλεπάλληλα «γιουρούσια» των εὑρίσκοντο πάντοτε πρὸ ὑπερτέρων δυνάμεων τοῦ «ἐχθροῦ» ...

***

Αἱ «Βραχεῖαι Σημειώσεις» μου ἔχουν ὑπερμέτρως διογκωθῆ αὐτὸ τὸ δεκαπενθήμερον. Σταχυολογῶ: * Τὴν κατάθεσιν 100 δραχμῶν ὑπὸ ρηξικελεύθρου

πλασιὲ εἰς τὸ ταχυδρομικὸν ταμιευτήριον Ἀθηνῶν, πλὴν πρόσθεσιν ἑνὸς «9» εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ ἑνὸς «0» εἰς τὸ τέλος καὶ παρουσίασιν ὡς κατετεθειμένου ποσοῦ 91.000 δραχ. Μετάβασις ἐν συνεχείᾳ τοῦ ῥηξικελεύθρου εἰς Κόρινθον, λῆψις 27.000 δραχ. ἐκ τοῦ ἐκεῖ ταμιευτηρίου, καὶ σύλληψίς του εἰς τὸν Πειραιᾶ . . . * Τὴν ἀπαγωγὴν ὑπὸ ἐρωτευμένου χωρικοῦ τῆς φίλης του, ἐν μέσαις Ἀθήναις καὶ ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν περιστρόφου, ὡς καὶ τὸν ἐξαναγκασμὸν τριῶν ἀνδρῶν συγγενῶν τῆς φίλης νὰ ἀκολουθήσουν τὸν ἀπαγωγέα εἰς ξενοδοχεῖον, ὅπου εἶχε προσωρινῶς καταλύσει προερχόμενος ἐκ Δράμας . . . * Τὴν ἄλλην ἀπαγωγὴν νέας ὑπὸ δύο γνωστῶν παραγόντων τοῦ ὑποκόσμου, τὸν ἐγκλεισμόν της εἰς διαμέρισμα τοῦ Κολωνακίου καὶ τὴν κατ' ἐπανάληψιν κακοποίησίν της . . . * Τὴν μὲ μικρὰν προκαταβολὴν καὶ ἀκάλυπτα γραμμάτια προμήθειαν ὑπὸ ἀπατεώνων 907 ζευγῶν ὑποδημάτων, ἀξίας 112.000 δραχμῶν, καὶ τὸ ἐν συνεχείᾳ «ἄδειασμα» τῶν καταστημάτων ποὺ ἐνοικίασαν προσωρινῶς καὶ τροπήν των πρὸς «ἄγνωστον διεύθυνσιν». Ἑκατὸν δέκα πέντε ζεύγη ἀνευρέθησαν καὶ κατεσχέθησαν εἰς Κόρινθον, αἱ ἀνακρίσεις συνεχίζονται, καὶ νέαι καταγγελίαι ἐξαπατηθέντων καταστηματαρχῶν ἀναμένονται . . . * Τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ Δ. Κ. καὶ τοῦ Δ.Β. μαζὶ μὲ τὴν . . . κρεβατοκάμαραν, ἀξίας 26.000 δραχμῶν, πρᾶξιν διαπιστωθεῖσαν ὅταν ὁ ἐπιπλοποιὸς τῆς Πλάκας μετέβη εἰς τὴν δοθεῖσαν διεύθυνσιν διὰ τὴν εἴσπραξιν τοῦ πρώτου—καὶ καθυστερήσαντος—γραμματίου . . . * Τὴν προσφορὰν μαζὶ μὲ τὰ περιοδικὰ τῶν τυφλῶν καὶ ἀναγκαστικοῦ ἔρωτος—εὐτυχῶς μόνον εἰς τὸ στάδιον τοῦ ἐναγκαλισμοῦ—ὑπὸ τοῦ πωλητοῦ πρὸς ὕπανδρον 19έτιδα. Ἐπίσης τὴν προσφορὰν ἔρωτος, ἀναγκαστικοῦ καὶ αὐτοῦ καὶ μέχρι τοῦ σταδίου τοῦ ἐναγκαλισμοῦ, ὑπὸ πλανοδίου πωλητοῦ ταπήτων πρὸς 17έτιδα ὑπηρέτριαν . . . * Τὴν σύλληψιν καὶ καταδίκην «τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἔτρωγε πολλὰ» εἰς τὰ πολυτελέστερα ἑστιατόρια, κατόπιν διαρρήξεως, καὶ ἀπεχώρει ἀποκομίζων καὶ ὅσα χρήματα εὗρισκεν εἰς τὸ ταμεῖον, διὰ τὴν . . . τιμὴν τῆς τιμῆς ποὺ τοὺς ἔκαμε τρώγων εἰς τὸ ἑστιατόριόν των. Τὴν σύλληψιν ἐπίσης «τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἔπινε πολλὰ» εἰς τὰ καμπαρέ, προβάλλων ὕστερα, κατὰ τὴν ὥραν τοῦ λογαριασμοῦ, τὸ τῶν . . . προγόνων «οὐκ ἂν λάβῃς παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος» . . . * Τὴν παράβασιν τῆς συζυγικῆς πίστεως, ἀλλὰ καὶ τῆς πρὸς τὸν «τρίτον ἄνθρωπον» ὀφειλομένης ἐρωτικῆς πίστεως, δι' ἐρωτικῆς συναφείας μὲ «τέταρτον». Τοῦτο σημαίνει τρίπτυχον μοιχείαν, μὲ ἥρωας μίαν γυναίκα καὶ δύο ἄνδρες . . . (= ;) * Τοὺς νέους ἄθλους τοῦ γνωστοῦ μας ἀπὸ ἄλλον παρόμοιον ἐγχείρημα μικροπωλητοῦ εἰς τὰ μεταμεσονύκτια ὕδατα τῆς Ὁμονοίας. Αὐτὴν τὴν φορὰν ὅμως ἐκολύμβησεν ὀλιγώτερον, πλὴν συνεκέντρωσε περισσοτέρους περιέργους καὶ κατὰ συνέπειαν ἐδυσχέρανε περισσότερον τὴν κυκλοφορίαν . . . * Τὴν «συγκινητικὴν περίπτωσιν ἑνὸς ταξιτζῆ», ποὺ ἐπετέθη καὶ ἐξύβρισεν Ὑπαστυνόμον λόγῳ τῆς . . . ἀνωμάλου ἐγκυμοσύνης τῆς γυναικός του. Τὴν ἄλλην περίπτωσιν ἑνὸς μικροπωλητοῦ, ποὺ ἐπετέθη ἐναντίον δύο ἀστυφυλάκων καὶ τοὺς ἀπεκάλεσεν «ἀλῆτας» ἐπειδὴ τοῦ συνέστησαν ν' ἀπομακρυνθῇ . . . * Καὶ ἄλλα, καὶ ἄλλα πολλά . . .

* * *

Ἐλλείψει χώρου, ἡ ξένη ἀστυνομικὴ εἰδησεογραφία τῶν τελευταίων ἡμερῶν περιορίζεται μόνον εἰς αὐτὴν τὴν «εἴδησιν - βόμβαν» :

* Εὐκαιρίας δοθείσης μὲ τὴν ἀπασχόλησιν ὁλοκλήρου σχεδὸν τῆς ἀστυνομικῆς δυνάμεως τῆς Δανίας νὰ φρουρῇ τὸν Σοβιετικὸν πρωθυπουργόν, κλέπται εἰσήλασαν εἰς ἀστυνομικὸν τμῆμα τῆς Κοπεγχάγης κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς νυκτός, ἐξεκένωσαν τὸ ταμεῖον τῆς «καντίνας» καὶ ἀπεχώρησαν συναποκομίζοντες, πλὴν τῶν ἄλλων, 3.000 κυτία σιγαρέττων . . .

ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ «Χ»

ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

— Παρητήθησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος οἱ 'Αστυφύλακες : κ.κ. 'Ιωάννης Σταμάτης, Νικόλαος 'Αρβανιτάκης, 'Ιωάννης Γκρούμας καὶ 'Ανδρέας Λάμπος.

— 'Απελύθησαν, διὰ λόγους πειθαρχίας, οἱ 'Αστυφύλακες : κ.κ. Γεώργιος Δέδες καὶ Μιχαὴλ Νικολιουδάκης.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Υφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν, ἐξεφράσθη ἡ ἄκρα αὐτοῦ εὐαρέσκεια καὶ ὁ ἔπαινος πρὸς τὸν Διευθυντὴν τῆς 'Αστυνομικῆς Διευθύνσεως Κερκύρας 'Αστυνομικὸν Διευθυντὴν Α' κ. 'Αγησίλαον Παπασταφίδαν, ὡς καὶ εἰς ἅπαντας τοὺς ὑπ' αὐτὸν κ.κ. ἀξιωματικοὺς καὶ κατωτέρους ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους, τοὺς διατεθέντας εἰς ὑπηρεσίαν κατὰ τὴν τελετὴν τῆς 'Εκατονταετηρίδος τῆς 'Ενώσεως τῆς 'Επτανήσου μετὰ τῆς μητρὸς 'Ελλάδος, διότι χάρις εἰς τὴν ἐπιδειχθεῖσαν ὑπ' αὐτῶν ἐξαιρετικὴν δραστηριότητα καὶ φιλότιμον προσπάθειαν, ἐπετεύχθη ἡ τήρησις ὑποδειγματικῆς τάξεως καὶ καλῆς ἀστυνομεύσεως τῆς πόλεως Κερκύρας.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Υφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν, ἐξεφράσθη ἡ εὐαρέσκεια αὐτοῦ καὶ ἐνεκρίθη χορήγησις ὑλικῆς ἀμοιβῆς εἰς τοὺς 'Αστυφύλακας κ.κ. Πέτρον Μητσάκον καὶ Βασίλειον Κυροδῆμον, διότι, ἐργασθέντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου καὶ ἀφοσιώσεως πρὸς τὸ καθῆκον, ἐπιδείξαντες δὲ ἅμα ἐξαιρετικὴν δραστηριότητα καὶ παρατηρητικότητα, ἐπέτυχον, μετ' ἐπίμονον καὶ κοπιώδη προσπάθειαν, τὴν σύλληψιν τοῦ κακοποιοῦ Βασιλείου Λάμπρου, συντελέσαντες οὕτως εἰς τὴν ἐξιχνίασιν τῶν ὑπ' αὐτοῦ διαπραχθεισῶν κλοπῶν.

Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, ἐπηνέθησαν οἱ 'Υπαστυνόμοι Α' κ.κ. Στυλιανὸς Κατσούρης καὶ Παντελῆς Πέτρου καὶ ὁ 'Αρχιφύλαξ κ. Κωνσταντῖνος Παπαδάκης, διότι ἅπαντες, χειρισθέντες ἐπιδεξίως, ἐπιμελῶς καὶ μεθοδικῶς τὴν ὡς ἄνω ὑπόθεσιν, κατόπιν ἐξονυχιστικῆς καὶ ἐμπεριστατωμένης ἐξετάσεως τοῦ συλληφθέντος κακοποιοῦ, ἐπέτυχον τὴν ἐξιχνίασιν τῶν ὑπ' αὐτοῦ διαπραχθεισῶν σωρείας κλοπῶν.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Υφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν, ἐχορηγήθη ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς 'Αστυφύλακας κ.κ. Χαράλαμπον Πριόβολον - Γιανναρόπουλον, Στέργιον 'Ιωάννου, Χαράλαμπον Καλαϊτζάκην καὶ 'Ιωάννην 'Ανδρικόπουλον, διότι ἅπαντες, ἐργασθέντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου καὶ μεθοδικότητος, πολὺ δὲ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας, ἐπέτυχον τὴν σύλληψιν τῶν κακοποιῶν Σταύρου Κάκου καὶ 'Αχιλλέως Δρίτσα, συντελέσαντες οὕτως εἰς τὴν ἐξιχνίασιν τῶν ὑπ' αὐτῶν διαπραχθεισῶν κλοπῶν.

Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, ἐπηνέθησαν οἱ : 1) 'Αστυνόμος Β' κ. Βασίλειος Λατουσάκης, 2) 'Αρχιφύλακες κ.κ. Βασίλειος Νινάσιος καὶ Εὐθύμιος Κραββαρίτης, καὶ 3) 'Αστυφύλακες κ.κ. Παναγιώτης Γεωργίου, Μιχαὴλ Καμαριανάκης, Εὐριπίδης Βότσης, 'Αναστάσιος 'Αγρογιάννης, 'Αριστείδης Ζαφειρόπουλος, Εὐστάθιος Τομαρᾶς, Παναγιώτης Λιακόπουλος, Γεώργιος Τράμπακλος, Δημήτριος 'Αθανασίου, Δημήτριος Μηλιώτης καὶ Δημήτριος Πανάγος, διότι ἅπαντες καὶ δὴ ἕκαστος εἰς τὸν τομέα τῆς ἁρμοδιότητός του, ἐργασθέντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου, μεθοδικότητος καὶ πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας, συνέβαλον εἰς τὴν ἐξιχνίασιν τῶν ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω κακοποιῶν διαπραχθεισῶν κλοπῶν, ἀνεύρεσιν τῶν κλοπιμαίων καὶ ἀπόδοσιν αὐτῶν εἰς τοὺς παθόντας.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Υφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν, ἐχορηγήθη ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς 'Αστυφύλακας κ.κ. 'Ηλίαν Ψυχογιόν, Γεώργιον Γιαννακάκον καὶ Θεοφάνην Ταλαμάγκαν, διότι ὁ μὲν πρῶτος παρασχὼν δοθεῖσαν αὐτῷ πληροφορίαν περὶ

τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ ἀγνώστου δράστου σωρείας κλοπῶν, Ἠλία Σταύρου, εἰς τὸν Προϊστάμενον τοῦ οἰκείου Παραρτήματος Ἀσφαλείας, οἱ δὲ ἕτεροι ἐργασθέντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου, ἐντόνου ὑπηρεσιακοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας, ἐπέτυχον τὴν σύλληψιν τόσον αὐτοῦ, ὅσον καὶ τοῦ συνεργοῦ του Χρίστου Γουρούνα, συμβαλλόντες οὕτως εἰς τὴν ἐξιχνίασιν τῶν ὑπὸ τῶν συλληφθέντων διαπραχθεισῶν κλοπῶν.

Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, ἐπηνέθησαν : 1) ὁ Ἀστυνόμος Β' κ. Ἐμμανουὴλ Παπαβασιλείου, 2) οἱ Ἀρχιφύλακες κ.κ. Παῦλος Ἀδαμόπουλος καὶ Χρῖστος Κουνέλης καὶ 3) οἱ Ἀστυφύλακες κ.κ. Θεοφάνης Παλιούρας καὶ Γεώργιος Μπακούρης διότι ἅπαντες, ὑπὸ τὴν δεξιὰν καθοδήγησιν τοῦ Προϊσταμένου των (Ἀστυνόμου) ἐργασθέντες πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας εἰς τὸν τομέα τῆς ἁρμοδιότητός των ἕκαστος, κατὰ τὸν χειρισμὸν τῆς ἀνωτέρω ὑποθέσεως, συνετέλεσαν εἰς τὴν ἐξιχνίασιν τῶν ὑπὸ τῶν προμνησθέντων κακοποιῶν διαπραχθεισῶν κλοπῶν.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, ἐχορηγήθη ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς Ἀστυφύλακας κ.κ. Μάρκον Ψυχαράκην καὶ Ἀπόστολον Κουτσουλέλην, διότι ἐργασθέντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου, μεθοδικότητος καὶ πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας, ἐπέτυχον τὴν σύλληψιν τῶν κακοποιῶν Ἰωάννου Λαμπρινέα καὶ Δημητρίου Καλιλᾶ, συμβαλλόντες οὕτως εἰς τὴν ἐξιχνίασιν τῶν ὑπ' αὐτῶν διαπραχθεισῶν κλοπῶν.

Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, ἐπηνέθησαν οἱ Ὑπαστυνόμοι Α' κ.κ. Λέανδρος Καρυώτης καὶ Στυλιανὸς Λαγός, διότι ἐργασθέντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου καὶ μεθοδικότητος κατὰ τὸν χειρισμὸν τῆς ὅλης ὑποθέσεως, ἐπέτυχον τὴν ἐξιχνίασιν τῶν ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω κακοποιῶν διαπραχθεισῶν κλοπῶν.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, ἐξεφράσθη ἡ εὐαρέσκεια αὐτοῦ καὶ ἐνεκρίθη ἡ χορήγησις ὑλικῆς ἀμοιβῆς εἰς τὸν Ἀρχιφύλακα κ. Σπυρίδωνα Παπουτσῆν καὶ τοὺς Ἀστυφύλακας κ.κ. Ἰωάννην Βελένταν καὶ Σπυρίδωνα Νίκαν, διότι ἅπαντες καὶ δὴ ἕκαστος εἰς τὸν τομέα τῆς ἁρμοδιότητός του, ἐργασθέντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου, ἰδιαιτέρας προθυμίας καὶ πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας, ἐπέτυχον, δι' ἀξιοποιήσεως παρασχεθείσης πληροφορίας, τὴν σύλληψιν τοῦ κακοποιοῦ Φωτίου Χόρτη καὶ τὴν ἐξιχνίασιν τῆς ὑπ' αὐτοῦ διαπραχθείσης σοβαρᾶς κλοπῆς διαρρήξεως.

Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, ἐπηνέθησαν ὁ Ἀστυνόμος Β' κ. Ταξιάρχης Ἀδαμόπουλος καὶ ὁ Ἀνθυπαστυνόμος, κ. Ἀνάργυρος Ζαφειρίου, διότι ἀμφότεροι, χάρις εἰς τὴν ἀναπτυχθεῖσαν ἐξαιρετικὴν δραστηριότητα κατὰ τὸν χειρισμὸν τῆς ὅλης ὑποθέσεως συνέβαλον εἰς τὴν σύλληψιν τοῦ ἀνωτέρου κακοποιοῦ καὶ τὴν ἐξιχνίασιν τῆς ὑπ' αὐτοῦ διαπραχθείσης σοβαρᾶς κλοπῆς διαρρήξεως.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, ἐπηνέθη ὁ Ἀστυνόμος Α' κ. Ἠλίας Ἠλιόπουλος, Διοικητὴς τοῦ Τμήματος Γενικῆς Ἀσφαλείας Πατρῶν καὶ οἱ : 1) Ἀστυνόμος Β' κ. Γεώργιος Φασούλκας (ὑποδιοικητής), 2) Ὑπαστυνόμος Α' κ. Γεώργιος Κωνσταντακόπουλος καὶ 3) Ἀστυφύλακες κ.κ. Ἰωάννης Φόφολος, Ἰωάννης Κωνσταντινόπουλος καὶ Διονύσιος Διαμαντόπουλος, πρὸς οὓς ἐχορηγήθη ἐπὶ πλέον καὶ ὑλικὴ ἀμοιβή, διότι οἱ ἀνωτέρω, ὑπὸ τὴν ἐπιδεξίαν καθοδήγησιν τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου, ἐργασθέντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου, μεθοδικότητος καὶ πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας, ἐπιδείξαντες ἅμα καὶ ἰδιάζουσαν ἐπιμέλειαν περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων των, ἐπέτυχον τὴν ἀνακάλυψιν καὶ σύλληψιν σπείρας ἐμπόρων καὶ καλλιεργητῶν ἰνδικῆς καννάβεως καὶ τὴν παραπομπὴν τούτων εἰς τὴν δικαιοσύνην, προκαλέσαντες οὕτω διὰ τῆς πράξεώς των ταύτης τὰ εὐμενῆ σχόλια τοῦ τύπου καὶ τοῦ κοινοῦ, ὑπὲρ αὐτῶν καὶ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, ἐξεφράσθη ἡ εὐαρέσκεια

αὐτοῦ καὶ ἐνεκρίθη ἡ χορήγησις ὑλικῆς ἀμοιβῆς εἰς τοὺς Ἀρχιφύλακας κ.κ. Παῦλον Ἀδαμόπουλον καὶ Χρῖστον Κουνέλην καὶ εἰς τοὺς Ἀστυφύλακας κ.κ. Γεώργιον Μπακούρην καὶ Θεοφάνην Παλιούραν, διότι ἅπαντες ἐργασθέντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου, ἰδιαιτέρας προθυμίας, πολὺ δὲ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας καὶ ἐπιδείξαντες ἐξαιρετικὴν δραστηριότητα καὶ μεθοδικότητα ἐν τῇ ἐκτελέσει τῶν καθηκόντων των, ἐπέτυχον τὴν σύλληψιν τοῦ ἐπικινδύνου κακοποιοῦ Λεωνίδου Κατσαροῦ, συμβαλλόντες οὕτως εἰς τὴν ἐξιχνίασιν τῶν ὑπ' αὐτῶν διαπραχθεισῶν κλοπῶν.

Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, ἐπηνέθη ὁ Ἀστυνόμος Β' κ. Ἐμμανουὴλ Παπαβασιλείου, διότι ἐργασθεὶς μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου καὶ ἰδιαιτέρας προσοχῆς, συνετέλεσε, διὰ τῆς παροχῆς ὁδηγιῶν πρὸς τοὺς ὑφισταμένους του, κατὰ τὸν χειρισμὸν τῆς ὅλης ὑποθέσεως, εἰς τὴν ἐξιχνίασιν τῶν ὑπὸ τοῦ ἀνωτέρω κακοποιοῦ διαπραχθεισῶν κλοπῶν.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, ἀπενεμήθη ὑλικὴ καὶ ἠθικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς Ἀστυφύλακας κ.κ. Ἰωάννην Ἀνδρεούλαν καὶ Θεόδωρον Σιδέρην, διότι τὴν 15/3/64 καὶ ὥραν 16.30' εὑρισκόμενοι ἐκτὸς ὑπηρεσίας καὶ ἀντιληφθέντες ἐκ ριφθέντος πυροβολισμοῦ ὅτι ἐντὸς καφενείου τῆς πλατείας Ὁμονοίας ὁ Παναγιώτης Ρουχίτσας ἐφόνευσε διὰ περιστρόφου τὸν Νικόλαον Ταρκασᾶτον, κατόπιν διώξεως καὶ χάρις εἰς τὴν ἐπιδειχθεῖσαν ὑπ' αὐτῶν ἑτοιμότητα, ψυχραιμίαν, ἔκτακτον δραστηριότητα καὶ ἀποφασιστικότητα, ἐπέτυχον τὴν σύλληψιν τοῦ ὡς ἄνω δράστου, προκαλέσαντες οὕτω, διὰ τῆς ἐπιτυχίας των αὐτῆς, τὰ εὐμενῆ σχόλια τοῦ κοινοῦ ὑπὲρ αὐτῶν καὶ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, ἀπενεμήθη ὑλικὴ καὶ ἠθικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν Ἀστυφύλακα κ. Γεώργιον Ψυστάκην, διότι τὴν 16/3/64 καὶ ὥραν 19.45', ἐκτὸς ὑπηρεσίας τυγχάνων, καὶ ἐπιδείξας ἔκτακτον δραστηριότητα, ἀπαράμιλλον θάρρος καὶ ἐξαιρετικὴν ψυχραιμίαν, κατώρθωσε νὰ ἀφοπλίσῃ τὸν προτιθέμενον νὰ αὐτοκτονήσῃ διὰ κυνηγετικοῦ ὅπλου ἰδιώτην Γεώργιον Κυριακόπουλον, προκαλέσας οὕτω, διὰ τῆς πράξεώς του ταύτης, τὰ εὐμενῆ δι' αὐτὸν καὶ τὸ Ἀστυνομικὸν Σῶμα σχόλια τοῦ κοινοῦ καὶ τοῦ τύπου.

— Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, ἀπενεμήθη ὑλικὴ καὶ ἠθικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν Ἀστυφύλακα κ. Ἀπόστολον Ἀλεξόπουλον, διότι τὴν 24-2-64, χάρις εἰς τὴν ἐπιδειχθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ ἐξαιρετικὴν παρατηρητικότητα, ἔκτακτον δραστηριότητα, ψυχραιμίαν καὶ ἀποφασιστικότητα, ἐπέτυχε τὴν ἐπ' αὐτοφώρῳ σύλληψιν τοῦ σεσημασμένου κακοποιοῦ Ἀλεξάνδρου Λάσκου, καθ' ἣν στιγμὴν οὗτος ἀπεπειρᾶτο νὰ διαρρήξῃ τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Λεωχάρους 7 μηχανουργεῖον τοῦ Σπυρίδωνος Λάρδη, θέσας οὕτω διὰ τῆς συλλήψεώς του τέρμα εἰς τὴν κακοποιὸν δρᾶσίν του καὶ προκαλέσας διὰ τῆς ἐπιτυχίας του ταύτης τὰ εὐμενῆ σχόλια τόσον τοῦ κοινοῦ, ὅσον καὶ τοῦ τύπου ὑπὲρ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος.

— Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀστυνομίας, ἐξεφράσθη ἡ πλήρης εὐαρέσκεια αὐτοῦ πρὸς τοὺς: 1) Ἀστυνομικὸν Διευθυντὴν Α' κ. Ἐμμανουὴλ Ἀρχοντουλάκην, 2) Ἀστυνομικὸν Διευθυντὴν Β' κ. Παναγιώτην Λυκούσην, 3) Ἀστυνόμον Α' κ. Λεωνίδαν Παπαθανασίου καὶ 4) Ὑπαστυνόμους Α' κ.κ. Παναγιώτην Βλαχάκην, Κωνσταντῖνον Κουβέλην καὶ Παναγιώτην Ραυτόπουλον, διότι οὗτοι, ἀναλαβόντες τὴν ὀργάνωσιν καὶ διεξαγωγὴν τῶν Σκοπευτικῶν Ἀγώνων Παραγωγικῶν Σχολῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων καὶ Σωμάτων Ἀσφαλείας τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ ἔτους 1963—1964, εἰργάσθησαν μετ' ἐνδιαφέροντος καὶ συνετέλεσαν εἰς τὴν πλήρη ἐπιτυχίαν τῶν ἀγώνων τούτων.

Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, ἐξεφράσθη ἡ πλήρης εὐαρέσκεια καὶ πρὸς τοὺς σκοπευτὰς Δοκίμους Ὑπαστυνόμους κ.κ. Φώτιον Παρίσην, Γεώργιον Βεργανελάκην, Παναγιώτην Ἀνδριώτην, Παναγιώτην Δαλιάνην, Ἀδὰμ Κακκαβᾶν, Γεώργιον Μαρκουλάκην, Δημήτριον Τσαλτάκην, Ἰωάννην Κώνην, Κωνσταντῖνον Μυχιώ-

τὴν καὶ Χρῖστον Πανταζῆν, διότι ἐπέδειξαν ἐνδιαφέρον καὶ ἐπιμέλειαν καὶ ἐπέτυχον σπουδαίας ἀτομικὰς καὶ ὁμαδικὰς νίκας κατὰ τοὺς ἀναφερθέντας ἀγῶνας, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἀναδείξωσι τὴν Σχολήν των πρώτην νικήτριαν εἰς τὸ περίστροφον καὶ δευτέραν εἰς τὸ πολεμικὸν τυφέκιον καὶ τὸ τυφέκιον 0.22. Διὰ τῆς προσπαθείας των ταύτην ὑπερτέρησαν τῶν Σχολῶν Ναυτικῶν Δοκίμων, Ἰκάρων, Ἀξιωματικῶν Χωροφυλακῆς καὶ αὐτῆς ἔτι τῆς Σχολῆς Εὐελπίδων εἰς τὸ περίστροφον.

— Δι' ἑτέρας ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, ἐχορηγήθη ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν Ἀστυνόμον Β' τάξεως κ. Ταξιάρχην Ἀδαμόπουλον, διότι ὡς Προϊστάμενος τοῦ ΣΤ' Παραρτήματος Ἀσφαλείας, ἐργασθεὶς μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου, πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας, ἐπέτυχε νὰ ἀξιοποιήσῃ παρασχεθεῖσαν αὐτῷ πληροφορίαν, ἐν σχέσει μὲ τὴν δρᾶσιν τοῦ κακοποιοῦ Ἀρτεμίου Ξυπνητοῦ, δι' ἐπιτυχοῦς δὲ καθοδηγήσεως τῶν ὑπ'αὐτὸν ὑπαλλήλων κατὰ τὸν χειρισμὸν τῆς ὅλης ὑποθέσεως, συνέβαλεν εἰς τὴν σύλληψιν του καὶ τὴν ἐξιχνίασιν τῶν ὑπ' αὐτοῦ διαπραχθεισῶν κλοπῶν.

Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, ἐχορηγήθη ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν Ἀστυφύλακα κ. Σπυρίδωνα Νίκαν, διότι ἐργασθεὶς μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου, ἰδιαιτέρας προσοχῆς καὶ πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας, ἐπέτυχε τὴν σύλληψιν τοῦ ὡς ἄνω ἐπικινδύνου κακοποιοῦ, ἀντιμετωπίσας ἐπιδεξίως καὶ ἀποτελεσματικῶς τὴν ἐναντίον του ὑπὸ τοῦ εἰρημένου κακοποιοῦ ἐπιχειρηθεῖσαν ἐπίθεσιν.

Τέλος διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, ἐπηνέθησαν : ὁ Ὑπαστυνόμος Α' τάξεως κ. Βασίλειος Ξανθάκος, ὁ Ἀνθυπαστυνόμος κ. Ἀνάργυρος Ζαφειρίου, ὁ Ἀρχιφύλαξ κ. Σπυρίδων Παπουτσῆς καὶ οἱ Ἀστυφύλακες κ.κ. Δημήτριος Κολοφωτιᾶς, Ἰωάννης Βελέντζας καὶ Ἰωάννης Κωνσταντόπουλος, διότι ἐργασθέντες μετὰ ζήλου, προσοχῆς καὶ πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας καὶ ἐκτελέσαντες μετ' ἀκριβείας τὰς ἐντολὰς τῶν προϊσταμένων των, συνέβαλον ἀποτελεσματικῶς, ἕκαστος εἰς τὸν τομέα τῆς ἁρμοδιότητός του, εἰς τὴν ἐξιχνίασιν τῶν ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω κακοποιοῦ διαπραχθεισῶν κλοπῶν, τὴν ἀνεύρεσιν τῶν κλοπιμαίων καὶ ἀπόδοσιν αὐτῶν εἰς τοὺς παθόντας.

— Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, ἐχορηγήθη ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν Ἀστυφύλακα κ. Χρῖστον Κλουδᾶν καὶ ἐπηνέθησαν ὁ Ἀρχιφύλαξ κ. Ἀναστάσιος Ζαννῆς καὶ ὁ Ἀστυφύλαξ κ. Εὐάγγελος Φλωρόπουλος, διότι ἅπαντες, ἀποτελοῦντες πλήρωμα τοῦ ὑπ' ἀριθ. Α.Π. 317 περιπολικοῦ αὐτοκινήτου, τὴν 16/2/1964 καὶ περὶ ὥραν 19.20' καὶ ἐνεργήσαντες μεθ' ἑτοιμότητος, ταχύτητος, θάρρους, δραστηριότητος, ψυχραιμίας καὶ ἀφοσιώσεως εἰς τὸ καθῆκον, ἐπέτυχον, κατόπιν μακρᾶς καὶ ἐπικινδύνου προσπαθείας, ἰδία τοῦ πρώτου (ὅστις προσδεθεὶς διὰ σχοινίου κατῆλθεν ἐντὸς τῆς κοίτης τοῦ Ἰλισοῦ ποταμοῦ, ἐκθέσας ἑαυτὸν εἰς ἄμεσον κίνδυνον), ν' ἀνασύρουν ἐκ τῶν ὑδάτων τὸν ἐν μέθῃ τελοῦντα Ἀλέξανδρον Ἰδάννου ν' ἀνασύρουν ἐκ τῶν ὑδάτων τὸν ἐν μέθῃ τελοῦντα Ἀλέξανδρον Ἰωάννου ἐκτὸς τοῦ ποταμοῦ καὶ νὰ διασώσουν τοῦτον ἐκ βεβαίου θανάτου, προκαλέσαντες οὕτω τὰ εὐμενῆ σχόλια τοῦ τύπου καὶ τοῦ κοινοῦ ὑπὲρ αὐτῶν, τῆς Ὑπηρεσίας Ἀμέσου Δράσεως καὶ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος γενικώτερον.

— Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, ἀπενεμήθη ὑλικὴ καὶ ἠθικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν Ἀστυφύλακα κ. Ἰωάννην Σύριον, διότι οὗτος τὴν 13/3/1964, χάρις εἰς τὴν ἀναπτυχθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ πρωτοβουλίαν, ἐξαιρετικὴν παρατηρητικότητα καὶ ἀφοσίωσιν εἰς τὸ καθῆκον, βάσει τῶν δοθέντων αὐτῷ ἀμυδρῶν χαρακτηριστικῶν τῶν δραστῶν, ἐπέτυχε τὴν σύλληψιν τῶν ἀλλοδαπῶν κακοποιῶν Χαλίφα Χόντρ, Χαλίφα Ντράχαμ καὶ Νάαμα Ἰμπραχὴμ καὶ τὴν ἐξιχνίασιν τῶν ὑπ' αὐτῶν διαπραχθεισῶν κλοπῶν χρημάτων ἐκ τῶν ταμείων διαφόρων καταστημάτων διὰ τῆς μεθόδου ἀνταλλαγῆς χαρτονομισμάτων, προκαλέσας οὕτω διὰ τῆς ἐπιτυχίας του ταύτης τὰ εὐμενῆ σχόλια τοῦ τύπου καὶ τοῦ κοινοῦ ὑπὲρ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος.

χολογικά, παιδαγωγικὰ καὶ ἐγκληματολογικά. Πάντως γενικῶς εἰπεῖν ἐπιβεβλημένη τυγχάνει, κατ' ἐφαρμογὴν τῆς «ἀρχῆς ἐξατομικεύσεως», ἡ ἐν τῇ πράξει προσαρμογή, κατὰ τὴν κατάγνωσιν καὶ τὴν ἐκτέλεσιν, τῆς θεραπευτικῆς μεταχειρίσεως ἔναντι τῶν ἀνηλίκων εἰς τὰς εἰδικωτέρας κατηγορίας ψυχικῶν καὶ πνευματικῶν ἀτελειῶν καὶ νόσων ἑκάστου ἐξ αὐτῶν.

IV. Αἱ ἐπὶ μέρους περιπτώσεις δυσχερειῶν.

1. *Δυσχέρειαι λόγῳ ἀτελειῶν τῶν αἰσθητηρίων ὀργάνων.* Ἐνταῦθα πρόκειται περὶ ἀνηλίκων τυφλῶν, κωφαλάλων, βαρηκόων, μυώπων κ.ἄ. ἢ μιγαδικῶν μορφῶν. Ἡ καταβληθεῖσα ἐπιστημονικὴ προσπάθεια ἐπὶ τῶν ἐν λόγῳ περιπτώσεων ἀπέβλεψεν εἰς τὴν ἀνεύρεσιν μεθόδων καὶ τὸν καθορισμὸν τῆς ἀποτελεσματικότητος αὐτῶν πρὸς ἀναπλήρωσιν τῶν ἀδυναμιῶν ἐν πεδίοις ἑτέρων ἀρτίων αἰσθητηρίων.

α) Ἐ λ α τ τ ώ μ α τ α ὁ ρ ά σ ε ω ς (Π.Κ. ἄρθρ. 123 § 1). Ἀπὸ ὡρισμένων ἀπόψεων παρὰ τῷ τυφλῷ ἀνηλίκῳ ἀπαντῶμεν, κυρίως κατὰ τὴν φάσιν τῆς ἐφηβείας, βαθὺ ψυχικὸν ἄλγος, ὅπερ ἐπηρεάζει ἐπικινδύνως, ἰδίως ὁσάκις ἀπαντᾶται ἐν λανθανούσῃ μορφῇ, τὴν ὁμαλὴν διαμόρφωσιν τοῦ χαρακτῆρος αὐτοῦ. Ἐν πλείσταις περιπτώσεσι κατὰ τὴν ἐπακολουθοῦσαν μετεφηβικὴν φάσιν, ἐπέρχεται αἰφνιδία καθολικὴ ἀλλοίωσις τοῦ συναισθηματικοῦ βίου, προωθοῦσα πρὸς δίψαν δράσεως καὶ συμμετοχὴν ἐνεργὸν εἰς τὴν ζωήν. Οἱ τυφλοὶ θεωροῦνται ὡς τύποι ἐγωιστικοί, ἰσχυρογνώμονες, εὐερίθιστοι, βίαιοι, ζηλότυποι, ἀπαιτητικοὶ καὶ φιλοκατήγοροι. (Περιπτώσεις ἀκαδημαϊκῆς μορφώσεως τυφλῶν ἐν Ἑλλάδι: μία μὲν ἐν τῇ Νομικῇ Σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, δύο δὲ ἐν τῇ Παντείῳ Ἀνωτάτῃ Σχολῇ Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν).

β') Ἐ λ α τ τ ώ μ α τ α ἀ κ ο ῆ ς (Π.Κ. ἄρθρ. 123 § 1). Καὶ ἐνταῦθα, ὡς ἐπὶ τυφλώσεως, τὸ ἐλάττωμα, ἀναλόγως τῶν διαβαθμίσεων τῆς ἐντάσεως αὐτοῦ (κατατασσομένων εἰς 5 κατηγορίας), δὲν θεμελιοῖ μόνον κενὰ καὶ ἐλλείψεις περὶ τὴν ἀντίληψιν, ἀλλ' ἐν ταὐτῷ συνιστᾷ αἰτίαν πρὸς ἰδιόρρυθμον ἐξέλιξιν τοῦ χαρακτῆρος. Τὸ ἐλάττωμα σχετίζεται καὶ πρὸς ἀδυναμίαν πρὸς τὸ ὁμιλεῖν.

γ') Σ υ μ μ ι γ εῖ ς μ ο ρ φ α ὶ ἐ λ α τ τ ω μ ά τ ω ν ὁ ρ ά σ ε ω ς κ α ὶ ἀ κ ο ῆ ς (Π.Κ. ἄρθρ 123 § 2). Πρόκειται κυρίως περὶ τῶν τυφλῶν καὶ ταὐτοχρόνως κωφαλάλων ἀνηλίκων. Οὗτοι ἀποτελοῦσι τραγικὰς καὶ δυσχερεῖς περιπτώσεις, οὐχὶ ὅμως ἀπελπιστικάς. (Ὑπάρχουσι περιπτώσεις τοιούτων ἀνηλίκων ἐξελιχθέντων μέχρις ἀκαδημαϊκῆς μορφώσεως).

Ἀπὸ ὡρισμένων ἀπόψεων ἡ παιδαγωγικὴ χειραγώγησις πασῶν τῶν ἄνω κατηγοριῶν νέων συνδέεται πρὸς τὴν διαπίστωσιν τῆς αἰτιολογίας τοῦ ἐλαττώματος καὶ τοῦ χρόνου ἐπελεύσεως αὐτοῦ. Γενικῶς ἀπαιτεῖται ἀγωγὴ πρὸς εἰλικρινῆ ἀναγνώρισιν ἐκ μέρους τοῦ νέου τῆς ἀτελείας αὐτοῦ, πρὸς παραίτησιν ἀπὸ τῆς ἀπέλπιδος (ἄρα δημιουργούσης ἀφορμὰς πρὸς ἐπικινδύνους ψυχικὰς ἀπογοητεύσεις) προσπαθείας, χάριν πλήρους ἐξισώσεως πρὸς τοὺς ἔχοντας ἄρτια τὰ αἰσθητήρια ὄργανα καὶ ἐνθάρρυνσις πρὸς βιολογικῶς καὶ κοινωνικῶς ὠφέλιμον καὶ ἐπιτευκτὴν ἀναπλήρωσιν ἐν ἑτέροις πεδίοις.

2. Δυσχέρειαι λόγῳ ἑτέρων σωματικῶν μειονεξιῶν (ἀναπηριῶν καὶ σωματικῶν νόσων). Εἶναι ἀναμφισβήτητον ὅτι αἱ σωματικαὶ ἀναπηρίαι καὶ νόσοι ἐπιδρῶσιν ἀμέσως ἢ ἐμμέσως ἐπὶ τὰς ψυχικὰς λειτουργίας τῶν νέων, τοῦθ' ὅπερ εὐνόητον, δεδομένης τῆς ψυχοσωματικῆς ἑνότητος τῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος. Ἐκ τῶν σωματικῶν μειονεξιῶν γεννῶνται συναισθήματα μειονεκτικότητος καὶ ψυχικὰ τραύματα, ἅτινα ἀναφέρονται εἰς κατωτερότητα τῆς ἐπαγγελματικῆς ἱκανότητος (οἰκονομικὸν πρόβλημα), τῆς κοινωνικῆς θέσεως καὶ ἐμφανίσεως (πρόβλημα σχέσεων μετὰ τῶν συνανθρώπων) καὶ τῆς γενετησίου ζωῆς (πρόβλημα γάμου). Ὡς ἐκ τούτου δημιουργοῦνται συνήθως παρὰ τῇ ψυχῇ τοῦ νέου συναισθήματα λανθάνοντος μίσους κατὰ τῆς κοινωνίας καὶ διαπλάσσεται ἀντικοινωνικὸς χαρακτὴρ (ζηλοτυπία, φθόνος καὶ

μῖσος κατὰ τῶν ὑγιῶν καὶ ἀρτιμελῶν συνανθρώπων). Ἐντεῦθεν ροπὴ τῶν νέων πρὸς ἐξυβρίσεις, ψευδεῖς κατηγορίας, φθορὰς πραγμάτων, ἀνωμάλους γενετηρίους κατευθύνσεις, λ.χ. βιασμοὺς ἑτέρων παιδίων, ζωοφιλίαν ἢ αἰδοιοδειξίαν. Ὁ ἐκ γενετῆς ἢ ὁ ἐκ παιδικῆς ἡλικίας σωματικῶς μειονεκτῶν, ἐπηρεάζεται βαθύτερον ψυχικῶς. Οὐχ' ἧττον κέκτηται οὗτος, ἐν σχέσει πρὸς τὸν ἐν ὡρίμῳ ἡλικίᾳ ἀποκτήσαντα τὴν σωματικὴν μειονεξίαν, μείζονα εὐχέρειαν ψυχικῆς προσαρμογῆς του πρὸς τὴν ἀναπηρίαν.

Ἔναντι τῶν τοιούτων περιπτώσεων ἐνδείκνυται ἡ ἀγωγὴ πρὸς εἰλικρινῆ ἀναγνώρισιν τῆς μειονεξίας καὶ ἐνθάρρυνσιν πρὸς διάλυσιν τῶν ἀντικοινωνικῶν ἰδιοτήτων καὶ ἀνάπτυξιν ἑτέρων ὑγιῶν ἀνωτέρων ἰδεωδῶν ἐν τῷ κύκλῳ βιολογικῶς καὶ κοινωνικῶς ἐπωφελῶν ὁδῶν δράσεως.

3. Δυσχέρειαι διανοητικῆς (πνευματικῆς) φύσεως. Νοητέαι ὡς περιλαμβανόμεναι ἐνταῦθα αἱ περιπτώσεις ἀφ' ἑνὸς τῆς ἀποκαλουμένης «ὀλιγοφρενίας» (νοσηρᾶς ἐκ γενετῆς πνευματικῆς κατωτερότητος), ἀφ' ἑτέρου αἱ τῆς ἁπλῆς «ἀμβλυνοίας» (μὴ νοσηρᾶς πνευματικῆς κατωτερότητος).

Ἡ ὀλιγοφρενία ἀποτελεῖ πρωιμωτάτην νοσηρὰν ἀνακοπὴν τῆς νοητικῆς ἀναπτύξεως, πάντως τὸ ἀργότερον μέχρι τῆς νηπιακῆς ἡλικίας. Συνεπείᾳ τῆς τοιαύτης ἀνακοπῆς, ἐπέρχεται γενικωτέρα ἀναστολὴ τῆς ἐξελίξεως καὶ καθολικὴ πτῶσις τῆς ψυχικῆς ζωῆς. Αὕτη ἀποτελεῖ, οὕτως εἰπεῖν, νόσον τῆς διανοητικῆς πλευρᾶς τῆς προσωπικότητος, συνδεομένη πρὸς ἐλαττώματα τῶν βιοχημικῶν λειτουργιῶν τοῦ ἐγκεφάλου. Διαβαθμίσεις ταύτης εἶναι ἡ βαρυτάτη μορφὴ τῆς «ἰδιωτείας» (ἀπλασίας ἐγκεφάλου καὶ ψυχικῶν λειτουργιῶν, ψυχωτικαὶ ἐκδηλώσεις), ἡ μέσης βαρύτητος μορφὴ τῆς «βλακείας» ἢ «ἠλιθιότητος» καὶ τέλος ἡ ἐλαφρὰ δυσδιάκριτος μορφὴ τῆς «μικρονοίας».

Οἱ ἰδιῶται φυτοζωοῦσιν ἄνευ ἐκδηλώσεως ψυχικῆς ζωῆς, ἀπαθεῖς καὶ ἀνίκανοι, ἐκβάλλοντες ἀνάρθρους κραυγὰς καὶ ἐνεργοῦντες μηχανικὰς κινήσεις. Οἱ βλάκες (ἢ ἠλίθιοι) εἶναι ἱκανοὶ νὰ σχηματίσωσιν ὡρισμένας ἁπλουστάτας ἐννοίας καὶ παρουσιάζουσιν ὑποτυπώδη διαφέροντα, γενικῶς ὄντες ἐνδεεῖς περὶ τὰ λεκτικὰ καὶ κινητικὰ ἐκφραστικὰ μέσα. Πολυπληθέστεροι εἶναι οἱ μικρόνοες, ἀπαντώμενοι εἰς πάντα τὰ κοινωνικὰ στρώματα καὶ ἐπαγγέλματα. Τινὲς ἐκ τούτων προωθοῦνται καὶ μέχρι τῶν ἐπιστημονικῶν ἐπαγγελμάτων, λόγῳ τῆς ἀκρίτου φιλοδοξίας γονέων ἀνωτέρας κοινωνικῆς θέσεως. Οἱ μικρόνοες ἀνήλικοι παρουσιάζουσι καθυστέρησιν τῆς βαδίσεως καὶ τῆς ὁμιλίας. Ἡ ἐνούρησις διατηρεῖται ἐπὶ μακρόν. Οἱ ἐκ τῶν μικρονόων ἐνεργητικοὶ ἀνήλικοι γενικῶς παρουσιάζουσι κινητικὴν ἀνησυχίαν, εἶναι θορυβώδεις καὶ ἐνοχλητικοί, εἶναι ἄστατοι, περιπλανῶνται ἀσκόπως, εἶναι ἀνυπάκοοι, εὐερέθιστοι καὶ περιέρχονται εἰς συγκρούσεις πρὸς τὰ λοιπὰ παιδία, λέγουσι χονδροειδῆ ψεύδη, καταστρέφουσιν ἀντικείμενα, κλέπτουσι κατὰ χονδροειδῆ τρόπον, κατατυραννοῦσι τὰ ζῷα ἢ ἕτερα παιδία. Κατὰ τὴν ἥβην ἐπιδίδονται εἰς τὸν αὐτοερωτισμόν, ἐπιχειροῦσι κτηνοβασίας ἢ βιασμοὺς παιδίων, τὰ δὲ κοράσια παραδίδονται εὐχερῶς καὶ ἀκρίτως εἰς τὸν πρῶτον τυχόντα. Ὁ μικρόνους μαθητὴς τοῦ δημοτικοῦ σχολείου δὲν προδίδεται εὐχερῶς, ἐπειδὴ πρὸς ἐκμάθησιν τῶν μαθημάτων ἐπαρκεῖ ἡ μνήμη, ἀντιθέτως πρὸς τὸν κύκλον τῶν γυμνασιακῶν μαθημάτων, ἔνθα συνεργεῖ καὶ ἡ κρίσις.

Ἡ ὀλιγοφρενία συνοδεύεται κατὰ κανόνα καὶ ὑπὸ μορφολογικῶν ἀνωμαλιῶν, ἀνωμαλιῶν τῶν ὁρμῶν, ψυχοπαθειῶν καὶ ἐνδεχομένως ὑπὸ ἐπιληψίας. Προφανῶς εἰς τὴν ὀλιγοφρενίαν ἀναφέρεται ὁ Π.Κ. ἄρθρ. 123 § 1 διὰ τῆς φράσεως: «ἐὰν οὗτος (ὁ ἀνήλικος) πάσχῃ ἀπὸ ἄλλην νοσηρὰν διατάραξιν τῶν πνευματικῶν λειτουργιῶν».

(Συνεχίζεται)

ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΣΤΗΝ ΟΔΟ ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΥ

Ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. **ΣΠΥΡΟΥ ΛΕΩΤΣΑΚΟΥ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο καὶ τέλος)

Ὁ Μαρκάκης μετέφερε τὸν Παπαδᾶτο στὸ ΣΤ' Ἀστυνομικὸ Τμῆμα καὶ πρὶν τὸν βάλῃ στὸ κρατητήριο εἶχε τὴν ἔμπνευσι νὰ τοῦ κάνῃ ὁ ἴδιος ὄχι μονάχα μιὰ λεπτομερὴ ἔρευνα, ἀλλὰ νὰ κοιτάξῃ σπιθαμὴ πρὸς σπιθαμὴ ὅλο του τὸ σῶμα. Καὶ νὰ στὸ μεγάλο δάκτυλο τοῦ δεξιοῦ του χεριοῦ παρετήρησε ἕνα ἐπουλωμένο τραῦμα.

—Ἀπὸ τί εἶναι αὐτὸ Θανάση; τὸν ρώτησε.

—Ἄ, δὲν εἶναι τίποτε. Τὸ κτύπησα ἐδῶ κι' ἕνα μῆνα . . . Ὄχι, ψέματα λέω . . . Τὸ ἔκαψα.

Ὁ ἀστυνόμος τὸν ἔντυσε καὶ τὸν πῆγε ὁ ἴδιος στὸν πιὸ πάνω δρόμο ποὺ ἦταν τὸ παληὸ νεκροτομεῖο τῆς ὁδοῦ Σωκράτους καὶ τὸν ἔδειξε στὸν τότε ὑφηγητὴ Γρηγόριο Κάτσα. Αὐτὸς ἀδίστακτα εἶπεν ὅτι δὲν προήρχετο τὸ τραῦμα οὔτε ἀπὸ κτύπημα, οὔτε ἀπὸ κάψιμο, ἀλλὰ ἀπὸ κόψιμο μὲ ξυράφι. Καὶ ὅτι μάλιστα τὸ κόψιμο αὐτὸ εἶχε γίνει πρὶν δέκα μέρες πάνω - κάτω, δηλαδὴ ἐπάνω στὸ ἔγκλημα. Καὶ δὲν χρειαζόταν καμμιὰ ἀμφιβολία γιὰ νὰ καταλάβῃ κανένας ὅτι τὸ τραῦμα ἐκεῖνο εἶχε προξενηθῆ ἐνῶ ὁ Παπαδᾶτος μὲ τὸ ξυράφι ἔκοβε τὸ λαρύγγι τοῦ δυστυχισμένου τοῦ θύματός του.

Στὸ Τμῆμα ξανὰ ὁ ἀστυνόμος ἐδήλωσε καθαρὰ καὶ ξάστερα στὸν Παπαδᾶτο ὅτι ὁ Παπαγεωργακόπουλος εἶχε δολοφονηθῆ γιὰ νὰ ληστευθῆ καὶ ὅτι αὐτὸς θεωροῦσε ὡς δράστη τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου ἐγκλήματος ἐκεῖνον καὶ γι' αὐτὸ τὸν ἔπιασε.

—Ἀστεῖο πρᾶγμα . . . Ἂς γελάσω καὶ πάλι, εἶπεν ὁ Παπαδᾶτος καὶ προσπάθησε νὰ γελάσῃ.

Μὰ τὸ γέλιο του ἦταν ξερὸ καὶ νευρικό. Ἕνα γέλιο ψεύτικο, προσποιητό . . .

Καὶ ἡ ἀνάκρισις ἄρχισε:

— Γιατὶ πῆγες στὴ Λάρισα;

— Γιὰ νἄβρω δουλειά.

— Βρῆκες;

—Ὄχι. Καὶ ἐπειδὴ δὲν βρῆκα ἐκεῖ δουλειὰ ἔφυγα ἀπὸ τὴ Λάρισα καὶ πῆγα στὴ Θεσσαλονίκη.

— Πότε βρέθηκες στὴ Θεσσαλονίκη;

— Τὴν Κυριακή.

— Δηλαδὴ στὶς 30 τοῦ μηνός. Μὰ στὶς 31, δηλαδὴ τὴ Δευτέρα, ἤσουν στὴ Λάρισα καὶ πῆγες καὶ κατέθεσες τὶς 25.000 δραχμὲς στὴν Τράπεζα. Ἐκτὸς ἂν νομίζῃς ὅτι οἱ τραπεζιτικοὶ γράφουν ψέματα στὰ βιβλία τους. Πές μου τοὐλάχιστον σὲ ποιὸ ξενοδοχεῖο ἔμεινες στὴ Θεσσαλονίκη;

— Πουθενά, ἦταν ἡ ἀπάντησις τοῦ Παπαδάτου, ποὺ προσπαθοῦσε νὰ διορθώσῃ τὰ ἀδικαιολόγητα καὶ νὰ μπαλώσῃ τὴ γκάφα του γιὰ τὸ ψέμα ποὺ εἶπε ὅτι πῆγε στὴ Θεσσαλονίκη.

— Πῶς πουθενά;

— Μὰ νά, ἔφθασα νύχτα. Δὲν βρῆκα δουλειὰ καὶ τὸ ἄλλο πρωὶ ἐπῆρα τὸ τραῖνο καὶ γύρισα στὴ Λάρισα.

— Ποῦ κοιμήθηκες στὴ Θεσσαλονίκη;

— Δὲν κοιμήθηκα. Γλέντησα μὲ φίλους καὶ ξημερωθήκαμε. Καὶ τὸ πρωὶ πῆρα τὸ τραῖνο, ὅπως σᾶς εἶπα, καὶ γύρισα στὴ Λάρισα.

— Σὲ ποιὸ κέντρο γλέντησες;

— Δὲν θυμᾶμαι.

— Μὲ ποιοὺς φίλους; Πῶς τοὺς λένε καὶ ποῦ μένουν γιὰ νὰ τοὺς βροῦμε νὰ τοὺς ἐξετάσουμε γιὰ μάρτυρες;

— Τὸν ἕνα τὸν λένε Σπῦρο. Τὸ ἐπώνυμό του δὲν τὸ ξέρω, οὔτε καὶ ξέρω ποὺ θὰ τὸν βρῆτε. Τοὺς ἄλλους ἐκεῖνο τὸ βράδυ τοὺς εἶδα γιὰ πρώτη φορὰ καὶ δὲν συγκράτησα τὰ ὀνόματά τους . . . Γνωριμίες τῆς στιγμῆς βλέπετε . . .

— Παπαδᾶτο, μᾶς ἀραδιάζης ψέματα ἀπὸ τὴν μιὰ ἄκρη ὡς τὴν ἄλλη. Γιὰ τὸ καλὸ ποὺ σοῦ θέλω ὁμολόγησε. Ξέρεις πολὺ καλὰ ὅτι αὐτὴ ἡ ἄρνησις ἔστειλε στὸ ἀπόσπασμα καὶ τὸ Μπασιάκο, τὸν δολοφόνο τοῦ Μωραΐτη. Πές μας πῶς ἔσφαξες τὸν Παπαγεωργακόπουλο γιὰ νὰ ἡσυχάσης. Διαφορετικὰ θὰ σὲ τρώη μέσα σου ὁ σάρακας . . .

Παρ' ὅλη τὴν ἐξαντλητικὴ ἀνάκρισι ποὺ τοῦ ἔκανε ὁ Μαρκάκης, ὁ Παπαδᾶτος δὲν ἐννοοῦσε νὰ ὁμολογήση. Στὴν πρώτη ἔγγραφη ἀπολογία του στὸ Τμῆμα εἶπε ὅτι ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα, καὶ ἀφοῦ ἔφυγαν τὸ σούρουπο ὁ φοιτητὴς καὶ ὑπάλληλος τοῦ κ. Τσαλδάρη Γιαννακούρης καὶ ὁ Περικλῆς Σπυρόπουλος, ὁ Παπαγεωργακόπουλος τὰ ἔβαλε μαζί του καὶ τὸν ὕβρισε. Θύμωσε τότε κι' αὐτὸς καὶ τὸν παράτησε κι' ἔφυγε, ἀφοῦ προηγουμένως τοῦ ἔκαμε ἔνεσι καὶ τὸν ἄφησε νὰ κοιμᾶται. Τί ἔγινε μετὰ δὲν ἤξερε. Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ ἔφυγε γιὰ τὴ Λάρισα καὶ ἐκεῖ διάβασε τὴν ἄλλη μέρα τὴν αὐτοκτονία του στὶς ἐφημερίδες. Καὶ κατέληξε ἐπιμένοντας στὴν ἀθωότητά του καὶ στὸ ὅτι τὰ λεπτὰ ποὺ κατέθεσε ἦσαν ἀπὸ τὶς οἰκονομίες του . . . Ἀκριβῶς τὰ ἴδια, μὲ κάτι ἀσήμαντες τροποποιήσεις, ἐπανέλαβε ὕστερα καὶ στὸν ἀνακριτή, ἀλλὰ ἦσαν τέτοια τὰ εἰς βάρος του στοιχεῖα, ὥστε ὁ Παπαδᾶτος προφυλακίσθηκε, κατηγορούμενος ὡς αὐτουργὸς ληστείας μετὰ φόνου τοῦ Περικλῆ Παπαγεωργακοπούλου.

Καὶ μετὰ τὴν προφυλάκισι τοῦ Παπαδάτου καὶ ἡ ἀνάκρισις, ἀλλὰ περισσότερο ἡ Ἀστυνομία, ἐξακολούθησαν τὶς ἔρευνές τους καὶ μάζεψαν ἕνα σωρὸ ἄλλα ἐπιβαρυντικὰ στοιχεῖα γιὰ τὸν σφαγέα - ληστή. Ὁ Παπαδᾶτος, λοιπόν, ὁ ὁποῖος εἶχε ἕνα καὶ μοναδικὸ κουστούμι, ποὺ τὸ φοροῦσε χειμώνα-καλοκαίρι, τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωί, καὶ ἀφοῦ ξύπνησε φρέσκος καὶ καλός, μετὰ τὴ σφαγὴ ποὺ εἶχε κάνει, στὸ ξενοδοχεῖο «Μεσόγεια» ποὺ πῆγε νὰ περάση τὴ νύχτα του, ἔφυγε καὶ ἐπῆγε καὶ ψώνισε, σκορπίζοντας κυριολεκτικῶς τὰ λεπτὰ μὲ τὴ σέσουλα. Ἐπῆρε δυὸ - τρία κουστούμια ροῦχα, ὑποκάμισα, μεταξωτά, μαντήλια, γραβάτες, καπέλλο, παπούτσια, τὰ πιὸ ἀκριβὰ ποὺ μποροῦσε νὰ βρῆ ἕτοιμα, μυρωδιὲς καὶ ἔδωσε ἀμέσως στὸ καθαριστήριο γιὰ καθάρισμα τὸ κουστούμι ποὺ φοροῦσε. Καὶ τὸ κουστούμι αὐτὸ ἔφερε ἕνα σωρὸ αἵματα στὸ σακκάκι καὶ λιγώτερα στὸ πανταλόνι. Τὰ εἶχε βέβαια σκουπίσει καὶ πλύνει πρόχειρα, ἀλλὰ φαίνονταν καθαρά, κατὰ τὴν μαρτυρία τῶν ὑπαλλήλων τοῦ καθαριστηρίου, ὅτι ἦσαν ἀπὸ αἷμα. Ἄλλωστε καὶ ἡ σχετικὴ ἀνάλυσις ποὺ ἔγινε ὕστερα στὸ κουστούμι, ἀπέδειξεν ὅτι οἱ κηλῖδες ἦσαν ἀπὸ αἷμα ἀνθρώπινο.

Ἡ ἀποκάλυψις τοῦ ἐγκλήματος, ἡ διαλεύκανσίς του, ἡ ἄρνησις τοῦ Παπαδάτου νὰ ὁμολογήση καὶ τὰ ψέματα ποὺ ἀράδιαζε στὴν ἀπολογία του, ἔσκασαν σὰν βόμβα στὶς ἐφημερίδες. Τὸ φρικιαστικὸ ἐκεῖνο ἔγκλημα ἔκανε τεραστία ἐντύπωσι καὶ γιὰ τὸ σατανικὸ τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο εἶχε διαπραχθῆ, καὶ γιατὶ τὸ θῦμα ἀνῆκε σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς καλύτερες καὶ πλουσιώτερες οἰκογένειες τοῦ τόπου. Ὁλοσέλιδα οἱ ἐφημερίδες καὶ πρῶτοι καὶ καλύτεροι στὰ μέσα καὶ στὰ ἔξω, στὸ ΣΤ' Τμῆμα καὶ στὸ νεκροτομεῖο, γιὰ ρεπορτὰζ οἱ συνάδελφοι, ὁ μακαρίτης ὁ Μῆτσος Ἀρνέλλος, ἀρχηγός μας τότε στὸ ἀστυνομικὸ ρεπορτάζ, ὁ κ. Βενιζέλος Ζερβέας καὶ ἐγώ. Εἴδαμε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τὸ δολοφόνο καὶ ὕστερα ἀπὸ μιὰ δυὸ ἐπαφὲς ποὺ εἴχαμε μαζί του καὶ ποὺ τὸν φέραμε στὰ στενά, ὁ Παπαδᾶτος ἄρχισε, σὲ μᾶς πρῶτα, νὰ ὁμολογῆ. Νὰ ὁμολογῆ γεγονότα, ὅπως τὸν συνέφεραν βέβαια.

Ἐμεῖς στὴ δημοσιογραφική μας ἀνάκρισι, ἐπάνω σὲ ὁποιοδήποτε θέμα, δὲν ἔχουμε δικονομικοὺς φραγμοὺς νὰ μᾶς ἀπαγορεύουν τὶς πλάγιες ἐρωτήσεις. Δὲν δεσμευόμαστε ἀπὸ τίποτε. Ἕνας εἶναι ὁ σκοπός μας. Νὰ βροῦμε τὴν πραγματικὴ

ἀλήθεια. Καὶ ἕνα τὸ καθῆκον μας. Νὰ γράψουμε σωστὰ τὰ ὅσα θὰ μᾶς πῆ ἕνας μάρτυρας ἢ ἕνας κατηγορούμενος. Ἀλλὰ στὸ Θανάση Παπαδᾶτο δὲν χρειάστηκε νὰ κάνουμε πλάγιες ἐρωτήσεις καὶ ὁ κ. Ζερβέας κι' ἐγὼ τοῦ εἴπαμε καθαρὰ καὶ ξάστερα τί ἔβγαινε εἰς βάρος του ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή. Δὲν μποροῦσε νὰ λέη ὅτι δὲν ἤξερε τίποτε ἀπολύτως, ὅταν βρέθηκε τὴν ἄλλη μέρα μὲ πενῆντα χιλιάρικα ἐπάνω του, γιατὶ τόσα ἔβγαιναν τὰ λεπτὰ ποὺ ἐξώδευσε καὶ τὰ λεπτὰ ποὺ τοῦ ἔμειναν, ἀφοῦ τὴν προηγούμενη μέρα ἦταν ἀπένταρος. Ἐπίσης ἔπρεπε νὰ δικαιολογήση τὸ ἄφθονο ἀνθρώπινο αἷμα ποὺ εἶχε βρεθῆ στὸ μπροστινὸ μέρος τοῦ σακκακιοῦ του καὶ τὸ λιγώτερο στὸ πανταλόνι του, ἀφοῦ ὁ ἴδιος τὸ εἶχε δώσει στὸ καθαριστήριο, γιὰ νὰ τοῦ βγάλουν αὐτὰ τὰ ἀνθρώπινα αἵματα, ποὺ πρόχειρα τὰ εἶχε πλύνει.

— Λοιπὸν Θανάση, τί λὲς γι' ὅλα αὐτά;

Μᾶς κοίταζε. Μᾶς κοίταζε καλὰ γιὰ κάμποση ὥρα καὶ φαινόταν ὅτι ἐσκέπτετο. Καὶ ἀφοῦ καλὰ - καλὰ τὸ συλλογίστηκε μᾶς εἶπε :

—Ἔχετε δίκηο. . . Αὐτοκτόνησε ὁ μακαρίτης. . . Αὐτοκτόνησε μπροστά μου. Μοῦ ἔδωσε πρῶτα τὰ πενῆντα χιλιάρικα. Μοῦ τὰ χάρισε. Μοῦ εἶπε : «Πάρ' τα Παπαδᾶτο γιὰ νὰ μὲ θυμᾶσαι». Ὕστερα ἔπεσε σὲ λήθαργο. Θὰ ἦταν μιάμιση μετὰ τὰ μεσάνυχτα — ξημερώνοντας Παρασκευὴ 28 τοῦ μηνὸς — ὅταν ξύπνησα ἀπὸ κάποιο θόρυβο. Μπῆκα στὴν κάμαρά του καὶ μόλις ἄναψα τὸ φῶς, τί νὰ δῶ ; Εἶχε κόψει τὸ λαιμό του μὲ τὸ ξυράφι του. Σπάραζε σὰν ψάρι καὶ τὸ αἷμα πηδοῦσε στοὺς τοίχους καὶ στὸ πάτωμα σὰν νὰ εἶχαν σφάξει κανένα μεγάλο βόδι. Ὅλα γύρω μούσκεμα στὸ αἷμα, κατακόκκινα καὶ αὐτὸς σπάραζε σὰν τὸ ψάρι καὶ τιναζόταν μὲ σπασμοὺς ἐπάνω στὸ κρεβάτι. Δυὸ φορὲς μοῦ ἔπεσε στὸ πάτωμα καὶ δυὸ φορὲς τὸν σήκωσα καὶ τὸν ἔβαλα ἐπάνω ὥσπου νὰ ξεψυχήση. Γιὰ μιὰ στιγμὴ γύρισα καὶ εἶδα τὸν ἑαυτό μου στὸν καθρέφτη. Ἦταν φοβερὸ τὸ θέαμα. Εἶχα κι' ἐγὼ γεμίσει ἀπὸ τὰ αἵματά του. Σηκώθηκα, καθαρίστηκα καὶ πλύθηκα. Κοίταζα. Ὁ μακαρίτης δὲν εἶχε ἀφήσει οὔτε ἕνα σημείωμα, ἀπολύτως τίποτα. Μ' ἔπιασε τότε ἕνας τρελλὸς φόβος ὅτι θὰ μὲ ἐνοχοποιοῦσαν καὶ ἔτσι σκέφθηκα μιὰ στιγμὴ καὶ ἔγραψα τὸ γράμμα. Μετά, ἔχοντας στὴν τσέπη τὰ πενῆντα χιλιάρικα ποὺ μοῦ εἶχε χαρίσει, ἔφυγα.

— Δὲν μπορεῖ νὰ αὐτοκτόνησε Παπαδᾶτο, ὅπως λές, τοῦ εἶπα, κατάλαβέ το. Ἰατροδικαστικῶς βγαίνει ἔγκλημα. Κάποιος ἄλλος τὸν ἔσφαξε μὲ ξυράφι. Καὶ ἀφοῦ σεῖς οἱ δυὸ ἤσαστε μονάχα στὸ διαμέρισμα, ὁ ἄλλος αὐτὸς πρέπει νὰ εἶσαι σύ. Σὺ τὸν σκότωσες γιὰ νὰ τοῦ πάρης τὰ λεπτά. Βάλτο καλὰ στὸ μυαλό σου. Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ κόψη ἑφτὰ φορὲς τὸ λαιμό του μὲ τὸ ξυράφι. Καὶ ὁ μακαρίτης δὲν εἶχε μία, ἀλλὰ ἑπτὰ ξυραφιὲς πέρα ὡς πέρα. Ἄλλωστε σὲ ἐνοχοποιεῖ καὶ τὸ κόψιμο ποὺ ἔχεις στὸ μεγάλο δάκτυλο τοῦ δεξιοῦ σου χεριοῦ. . . Σκέψου καὶ πές μας.

Καὶ γιὰ νὰ τὸν διευκολύνω σὲ μιὰ ὁμολογία πιὸ πλήρη, τοῦ εἶπα ἀκόμα. . .

—Ἴσως καὶ νὰ εἶχες καὶ κανένα ἄλλο λόγο νὰ τὸν σκοτώσης. Ἴσως νὰ σὲ εἶχε βρίσει, νὰ σὲ εἶχε προσβάλει καὶ νὰ τὸν σκότωσες. Ἴσως νὰ σ' ἔδιωξε ἢ καὶ νὰ σ' ἐκτύπησε. Αὐτὰ ὅλα ἴσως πιάσουν στὴν ἀνάκρισι. Ἀλλὰ τὸ νὰ λὲς ὅτι αὐτοκτόνησε μπροστά σου δὲν πιάνει, κατάλαβέ το.

Ὁ Παπαδᾶτος ὅμως νόμισε ὅτι εἶχε πεῖ πολλὰ καὶ στὰ ὅσα λογικὰ τοῦ εἶχα παρατηρήσει δὲν βρῆκε ἄλλο τὶ νὰ πῆ, παρὰ μοῦ ἔδωσε τὴν ἑξῆς ἀπάντησι :

—Μιὰ εἶναι ἡ ἀλήθεια. Ὁ Παπαδᾶτος αὐτοκτόνησε, ἐκεῖ μπροστὰ στὰ μάτια μου, στὸ κρεβάτι ἐπάνω. Ἡ ἀθωότης μου θὰ ἀποκαλυφθῆ.

Τὸ ἀδίκημα, ὅπως εἴπαμε, χαρακτηρίστηκε ληστεία μετὰ φόνου καὶ ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀπολογία τοῦ Παπαδάτου στὸν ἀνακριτὴ καὶ ἀφοῦ θεμελιώθηκε ἡ ληστεία, ὁ ἀνακριτὴς καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς ἔστειλαν τὴν δικογραφία στὸν Ἐπίτροπο τοῦ Στρατοδικείου, γιατὶ ὁ Παπαδᾶτος θὰ δικαζόταν ἀπὸ τὸ Α' Διαρκὲς Στρατοδικεῖο Ἀθηνῶν. Καὶ ὁ κατηγορούμενος ἔκανε καὶ ἄλλη ἀπολογία στὸν εἰσηγητή. Καὶ σ' αὐ-

τὴν εἶπε ὅσα εἶχε πεῖ στὴ συνέντευξί του στὸ Ζερβέα καὶ σὲ μένα. Ὅτι ὁ Πα-παγεωργακόπουλος τοῦ εἶχε δώσει μοναχός του τὰ πενῆντα χιλιάρικα, ὅτι ἀφοῦ τοῦ ἔκανε ἔνεσι μορφίνης ξύπνησε καὶ αὐτοκτόνησε καὶ ὅτι αὐτὸς κατελήφθη ἀπὸ ἕνα φοβερὸ πανικὸ ὅτι θὰ τὸν ἐνοχοποιοῦσαν καὶ ἔτσι ἔγραψε τὸ πλαστὸ σημείωμα καὶ ἔφυγε. Τὸ μοτίβο του πάντα ἦταν ὅτι ἦταν ἀθῶος...

***

Πεντέμισυ μῆνες μετὰ τὸ φοβερὸ ἔγκλημα, στὶς 17 Φεβρουαρίου 1926, ἄρχισε ἡ δίκη τοῦ Παπαδάτου στὸ Α΄ Διαρκὲς Στρατοδικεῖο. Τὸ παλαιὸ κτίριο τῆς ὁδοῦ Ἀκαδημίας γεμᾶτο ἀπὸ τὸν κόσμο, γιατὶ ἡ δίκη ἦταν μεγάλο γεγονὸς καὶ ἡ αἴθουσα πολὺ μικρή. Θυμᾶμαι ὅτι ὁ συνήγορός του Μαλαματιανός, καὶ πρὶν ἀπὸ τὴν ἔναρξι τῆς συνεδριάσεως, μιὰ ποὺ ἡ ἐνοχή του ἦταν χίλια τὰ ἑκατὸ διαπιστωμένη, τὸν συνεβούλευσε μπροστά μου νὰ ὁμολογήσῃ γιὰ τὸ καλό του. Τοῦ εἶπε ἀκόμη νὰ προσπαθήσῃ νὰ βρῇ κάποια δικαιολογία, τέλος πάντων, γιὰ τὸ ἔγκλημα καὶ τέτοια ὥστε νὰ φαίνεται λογικὴ καὶ νὰ πιάνῃ, ὅπως π.χ. διώξιμο, βρίσιμο, τσάκωμα ἢ ὅτι ἄλλο, κάτι τέλος πάντων νὰ πῇ καὶ ὄχι τὴ γελοιότητα τῆς αὐτοκτονίας, γιὰ νὰ μπορέσῃ κι' αὐτὸς σὰν συνήγορος νὰ πιαστῇ ἀπὸ κεῖ καὶ νὰ προσπαθήσῃ νὰ τοῦ σώσῃ τὸ κεφάλι. Ὁ Παπαδᾶτος ὅμως συνέχιζε τὴν ἴδια τακτική. Ἀρνιόταν νὰ ὁμολογήσῃ καὶ ὑποστήριζε τὴν αὐτοκτονία.

Ἡ δίκη ἄρχισε καὶ προχώρησε γοργά. Οἱ καταθέσεις τῶν μαρτύρων πραγματικοὶ καταπέλτες. Ἡ ἐνοχὴ ὁλοφάνερη. Οἱ ἰατροδικαστικὲς ἐκθέσεις γιὰ τὰ τραύματα τοῦ νεκροῦ καὶ γιὰ τὸ τραῦμα τοῦ χεριοῦ τοῦ κατηγορουμένου μὲ ξυράφι συντριπτικές. Ἡ ἀπολογία του φρικτή. Ἦταν ἀπαίσιος. Εἶχε καὶ τράκ, ἐπὶ πλέον. Ἀπὸ ἀντίφασι σὲ ἀντίφασι ἔπεφτε. Ποδοπάτησε ὅ,τι εἶχε πεῖ ἐκείνη τὴ στιγμή, ἀλλὰ ἀρνήθηκε ἐπίμονα ὅτι αὐτὸς τὸν ἔσφαξε καὶ τοῦ ἔκοψε τὸ λαρύγγι. Ἐπίσης ἀρνήθηκε καὶ τὴ ληστεία. Ἀλλὰ καὶ μόνο νὰ συλλογισθῶ τὸ πῶς ἄρχισε τὴν ἀπολογία του, μοῦ ἔρχεται ἀνατριχίλα. Μὲ πιάνει ἀηδία. Ἐμετός.

—Ἦλθα, κύριοι δικασταί, πάνοπλος νὰ ἀπολογηθῶ ἐνώπιόν σας, εἶπε στοὺς στρατοδίκες, καὶ νὰ σᾶς πῶ τὴ καθαρὴ ἀλήθεια. Καὶ ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὁ κὺρ Περίκλες αὐτοκτόνησε ἐνώπιόν μου.

— Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ κὺρ Περίκλες ; τὸν ρώτησε ὁ κ. Πρόεδρος.

—Ὁ Παπαγεωργακόπουλος. Ἔτσι τὸν ἔλεγα γιὰ γοῦστο.

Καὶ συνέχισε : Ὁ κὺρ Περίκλες ἐκεῖνο. Ὁ κὺρ Περίκλες μοῦ εἶπε. Ὁ κὺρ Περίκλες μοῦ φώναξε. Μάταια ὁ Μαλαματιανὸς τοῦ ἔκανε νοήματα καὶ δάγκωνε τὰ δάκτυλά του γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ νὰ καταλάβῃ ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ μιλᾶ μὲ τέτοιο ὕφος καὶ μὲ τέτοιο τόνο γιὰ τὸ θῦμα του. Αὐτὸς ὅμως τὸ χαβά του. Καὶ ἀπεραντολογία ὅσο παίρνει.

Φυσικὰ ὁ Πρόεδρος κάθε τόσο τοῦ ἔκοβε τὴ φόρα καὶ τοῦ ἔλεγε ν' ἀφήσῃ τὶς μικρολεπτομέρειες καὶ τὶς κορφιάτικες τὶς φιορτιτοῦρες γιὰ τὴ ζωή του καὶ γιὰ τὸ εἶναι του καὶ νὰ φθάσῃ στὴ τελευταία νύχτα. Αὐτὸς ὅμως ἐπέμενεν ὅτι ὅλα ἔχουν σημασία γιὰ τὴν ἀπολογία του. Τὴ σκηνὴ τῆς «αὐτοκτονίας», γι' αὐτόν, τὴν εἶπε ἄτονα καὶ ψυχρά. Καὶ μὲ δυὸ λόγια μονάχα. Μόλις τοῦ εἶχε κάνει ἔνεσι μορφίνης καὶ πρὶν καλὰ νὰ γυρίσῃ τὸ κεφάλι του ὁ κὺρ Περίκλες εἶχε ἁρπάξει τὸ ξυράφι του καὶ εἶχε κόψει τὸ λαιμό του. Αὐτὸς τὸν εἶδε καὶ σπάραζε μονάχα.

Ὁ Πρόεδρος, ποὺ μὲ βία συγκρατοῦσε τὴν ἀγανάκτησί του γι' αὐτὸ τὸ ὁ κὺρ Περίκλες, δὲν βάσταξε πιὰ καὶ τοῦ εἶπε :

— Δυὸ κάμαρες πιὸ πέρα κοιμόταν ὁ γιατρὸς ὁ κ. Γιωργαντᾶς μὲ τὴ γυναίκα του. Πῶς δὲν τοὺς ξύπνησες ; Πῶς δὲν φώναξες βοήθεια, ἀλλὰ σηκώθηκες ἀμέσως καὶ ἔφυγες ;

— Δὲν τὸ σκέφθηκα. Ἐνῶ σπάραζε...

—Ἐνῶ σπάραζε τὸ θῦμα σου, συνέχισε ὁ Πρόεδρος, ἐσὺ κοιτοῦσες νὰ πάρῃς τὰ πενῆντα χιλιάρικα καὶ νὰ φτιάσῃς τὸ ψεύτικο γράμμα.

Καὶ μετὰ τὶς τυπικὲς ἀγορεύσεις τοῦ ἐπιτρόπου καὶ τοῦ συνηγόρου, ἡ ἀπόφασις βγῆκε, ὕστερα ἀπὸ μιὰ πολὺ σύντομη διάσκεψι τοῦ δικαστηρίου. Καὶ αὐτὴ ἦταν : Ἔνοχος παμψηφεὶ ληστείας μετὰ φόνου : Ποινή : Θάνατος.

Ἡ ἀπόφασις τοῦ Στρατοδικείου βγῆκε στὶς 20 Φεβρουαρίου καὶ ὁ Παπαδᾶτος, ποὺ ἦταν φυλακισμένος στὴ φυλακὴ τοῦ παλαιοῦ Στρατῶνος, πέρα ἀπὸ τοὺς Ἀέρηδες, δηλαδὴ τὸ ὡρολόγιο τοῦ Κηρύστου, κλείσθηκε ἀμέσως στὸ ἀπομονωτήριο ποὺ χρησίμευε καὶ γιὰ κελλὶ τῶν μελλοθανάτων. Κλείσθηκα κι' ἐγὼ θεληματικὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ στὴ φυλακὴ ἀπὸ τὸ φίλο μου διευθυντὴ Ἀπόστολο Νίκου, γιὰ νὰ παρακολουθήσω καὶ τὶς τελευταῖες ὧρες τοῦ κακούργου, νὰ ζήσω τὴν ἀγωνία του καὶ νὰ δώσω στὴν ἐφημερίδα μου ἕνα συναρπαστικὸ ρεπορτάζ.

Καί οἱ φύλακες τοῦ παλαιοῦ Στρατῶνος, ποὺ συλλογίζονταν ὅτι σὲ λίγες ὧρες θὰ γινόταν ἡ ἐκτέλεσις καὶ ὅτι ἕνας ἄνθρωπος ζωντανὸς καὶ γερὸς θὰ ἔχανε τὴ ζωή του ἀπὸ τὴν Πολιτεία γιατὶ ἐγκλημάτισε, εἶχαν χάσει τὸ ἠθικό τους. Εἶχαν κιτρινίσει καὶ τραύλιζαν. Καὶ ἐμεῖς οἱ δημοσιογράφοι ἀκόμη εἴχαμε τὰ χάλια μας, ὅταν συλλογιζόμαστε ὅτι θὰ ἀντικρύζαμε τοῦ «ἀνεπανορθώτου τὴν φρίκην», ὅπως εἶχε χαρακτηρίσει τὴ θανατικὴ ποινὴ ἕνας συνήγορος σὲ μιὰ μνημειώδη ἀγόρευσί του. Ὁ μόνος ποὺ ἦταν ἀτάραχος καὶ ἐννοοῦσε νὰ δίνῃ κουράγιο στοὺς ἄλλους ἦταν ὁ Παπαδᾶτος. Ἀτάραχος καὶ γελαστός. Θυμᾶμαι μάλιστα ὅτι, ὅταν κατὰ τὴν τελευταία μεταφορά του ἀπὸ τὸ Στρατοδικεῖο στὴ φυλακή, καὶ πρὶν τὸν κλείσουν στὸ ἀπομονωτήριο, τοῦ ἔκαναν λεπτομερεστάτη σωματικὴ ἔρευνα, γιὰ νὰ δοῦν μήπως ἔκρυβε τίποτε ἐπάνω του γιὰ ν' αὐτοκτονήσῃ, εἶχε καὶ τὸ θράσος νὰ πῇ :

— Δὲν εἶμαι Παπαγεωργακόπουλος ἐγὼ γιὰ νὰ αὐτοκτονήσω. Ὁ ἀθῶος Παπαδᾶτος δὲν φοβᾶται νὰ ἀντικρύσῃ τὸ ἀπόσπασμα.

Στὶς 21 Φεβρουαρίου, μέσα στὸ ἐσωτερικὸ προαύλιο καὶ ἀφοῦ ἔβγαλαν τὸν Παπαδᾶτο ἀπὸ τὸ ἀπομονωτήριο μὲ τὶς χειροπέδες καὶ μπροστὰ στὴ φρουρὰ ποὺ παρουσίαζε ὅπλα, ὁ γραμματεὺς τοῦ Στρατοδικείου, μπροστὰ στὸ διευθυντὴ τῶν φυλακῶν καὶ σὲ μένα, διάβασε τὴν ἀπόφασι. Ἡ σκηνὴ μᾶς εἶχε συγκλονίσει ὅλους, γιατὶ ἡ ἀνθρώπινη δικαιοσύνη παρέδιδε πιὰ στὴ Θεία ἕνα φοβερὸ κακοῦργο. Καὶ τότε ὁ Παπαδᾶτος, γιὰ πρώτη φορά, τσάκισε. Στὴ μορφή του χύθηκε ἡ χλωμάδα τοῦ θανάτου. Ἐξακολουθοῦσε ὅμως νὰ παριστάνῃ πάντα τὸν ἀθῶο καὶ τὸ θῦμα μιᾶς δικαστικῆς πλάνης. Ὅταν ὅμως τὸν ξανάκλεισαν στὸ ἀπομονωτήριο, ἀπὸ ὅπου θὰ τὸν ἔβγαζαν πιὰ γιὰ νὰ τὸν πᾶνε κατ' εὐθεῖαν γιὰ τὴν ἐκτέλεσι, τσάκισε. Ἔσπασε σ' ἕνα βουβὸ κλᾶμμα καὶ μέσα στ' ἀναφυλητά του παρεκάλεσε τοὺς φύλακες, ποὺ φρουροῦσαν στὴν πόρτα, νὰ τοῦ φωνάξουν ἀμέσως τὸν διευθυντή. Καὶ μόλις μπῆκε μέσα στὸ μικρὸ κελλὶ ὁ Νίκου, ἔπεσε μὲ λυγμοὺς στὴν ἀγκαλιά του λέγοντας :

— Πατέρα μου... σῶσε με... Ἐσὺ θὰ μὲ σώσῃς. Ἡ συνείδησίς μου δὲν μοῦ ἐπιτρέπει παρὰ νὰ πῶ τὴν καθαρὴ ἀλήθεια τώρα ποὺ θὰ παραδώσω ψυχὴ στὸ Θεό. Ἐγὼ τὸν ἔσφαξα. Ὁμολογῶ. Γελῶ μὲ τοὺς ἄλλους καὶ παίζω τὸ ρόλο τοῦ ἀθώου, ἀλλὰ ἐγὼ τὸ ξέρω πῶς. Τὸ ἔκανα γιὰ νὰ τοῦ πάρω τὰ λεπτὰ καὶ γιατὶ ἀπὸ νωρὶς μὲ εἶχε βρίσει γιὰ τὴ φαλτσέττα ποὺ εἶχα. Κοιμόταν ὅταν τοῦ ἔκοψα τὸ λαιμό... Λυπήσου με διευθυντά μου. Λυπήσου με κ. Νίκου. Ἔτσι νὰ χαρῇς τὰ παιδιά σου. Ἐσὺ εἶσαι ὁ πατέρας μου αὐτὴ τὴ στιγμή...

Ἔγραψε τότε μὲ δυὸ λέξεις τὴν ὁμολογία του, τὴν ὑπέγραψε καὶ ζήτησε παπὰ ποὺ τὸν ἐξωμολόγησε καὶ τὸν ἐκοινώνησε μὲ τὰ Ἄχραντα Μυστήρια. Ὁ διευθυντὴς τῶν φυλακῶν καὶ οἱ συνήγοροί του πάσχισαν στὸ Α' Σῶμα Στρατοῦ νὰ τοῦ πάρουν χάρι ἢ ἀναστολὴ ἐκτελέσεως. Στάθηκε ἀδύνατον καὶ ἀργὰ τὴ νύχτα ἦλθε στὴ φυλακὴ ἡ διαταγὴ τῆς ἐκτελέσεως. Θὰ τὸν τουφέκιζαν τὴν ἄλλη μέρα τὰ χαράματα, στὶς 22 τοῦ μηνός, στὸ «Γουδί».

Ξενύχτησα μέσα στὴ φυλακή, γράφοντας μιὰ ὁλόκληρη σελίδα μὲ ἐντυπώσεις

καὶ σκίτσα ἀπὸ τὶς τελευταῖες στιγμὲς τοῦ μελλοθανάτου. Τὸν Παπαδᾶτο τὸν εἶχε πιάσει πιὰ ἀγωνία γιὰ τὸ θάνατο καὶ γιὰ τὸν πρόωρο χαμό του, ποὺ ἦταν αὐτὸς μόνο ὑπεύθυνος μὲ τὸ φοβερὸ κακούργημα ποὺ ἔκανε. Εἶχε τύψεις, καὶ κουρασμένος, τσακισμένος, πεθαμένος ἀπὸ ζωντανός, ἔκανε ἀδιάκοπα βόλτες στὸ κλουβὶ ἐκεῖνο τοῦ θανάτου, ἀδιάκοπα πάνω - κάτω, καὶ μονολογοῦσε δυνατά. Ποιὸς ξέρει τί ἔλεγε, γιατί, ἂν καὶ ἤμουνα ἀπ' ἔξω καὶ ἔβαζα αὐτί, δὲν μποροῦσα νὰ ξεχωρίσω τίποτε ἀπὸ τὶς ἀσυναρτησίες ποὺ ἔλεγε. Σωστὸ παραλήρημα. Καὶ κατὰ τὶς 3 τὸ πρωί, ράκος ἀνθρώπινο πιά, ἔπεσε στὸ φτωχικὸ στρῶμα καὶ κοιμήθηκε. Σὲ δυὸ ὧρες, στὶς 5 τὰ χαράματα, μιὰ ὥρα πρὶν χαράξη, ὁ διευθυντὴς μπῆκε μέσα στὸ κελλὶ τοῦ ἀπομονωτηρίου συνοδεύοντας τὸν παπά.

— Θανάση σήκω, τοῦ εἶπε ὁ Νίκου.

Πετάχθηκε ὄρθιος.

—Ἔφθασε ἡ ὥρα ; Κοιμήθηκα λίγο, πρὶν κοιμηθῶ τὸν αἰώνιο.

Τὸ προαύλιο τῆς φυλακῆς, τὸ τόσο ἥσυχο πάντα τέτοιες ὧρες, βούιζε ἀπὸ τὸν κόσμο, τὶς Ἀρχὲς καὶ τοὺς δημοσιογράφους ποὺ εἶχαν ἔλθει γιὰ νὰ παρακολουθήσουν τὴν ἐκτέλεσι. Ὁ Παπαδᾶτος, πρὶν τοῦ βάλουν τὶς χειροπέδες καὶ τὸν πάρουν, ἔγραψε στὴ μάννα του δυὸ λέξεις, σ' ἕνα χωριουδάκι τῆς Κερκύρας, γιὰ νὰ τὴν ἀποχαιρετήση γιὰ πάντα. Παραπονιόταν στὸ γράμμα της πρὸς αὐτὴν γιὰ τὸ «δρᾶμα τῆς ζωῆς του». Μοίρασε καὶ διάφορα αὐτόγραφα στοὺς δημοσιογράφους ποὺ ἦσαν ἔξω ἀπὸ τὸ κελλὶ καὶ ποὺ τοὺς περισσοτέρους τοὺς εἶχε γνωρίσει στὴ σύντομη δίκη του. Ἔδωσε καὶ σὲ μένα, καὶ ὕστερα μοῦ ἔδωσε ἕνα ἄλλο καὶ μοῦ εἶπε νὰ τὸ ἀνοίξω μόνον μετὰ τὴν ἐκτέλεσί του. Ζήτησε μάλιστα τὸ λόγο μου ὅτι δὲν θὰ ἀνοίξω τὸ ἀνοικτὸ καὶ τσακισμένο στὴ μέση σημείωμα καὶ δὲν θὰ τὸ διαβάσω παρὰ ὅταν θὰ τὸν ἔχουν πιὰ τουφεκίσει. Τοῦ ἔδωσα τὸ λόγο μου καὶ μηχανικὰ ἔβαλα τὸ χαρτάκι στὸ τσεπάκι τοῦ γιλέκου μου.

Ἡ συνοδεία μὲ τὸ μελλοθάνατο ἔφυγε. Ὁ παπάς τῶν φυλακῶν, κλεισμένος μὲ τὸν κατάδικο σ' ἕνα φορτηγὸ αὐτοκίνητο, μουρμούριζε τὶς ἐπικήδειες εὐχὲς ποὺ ἄκουγε ὁ μελλοθάνατος ἀπὸ ζωντανός. Γιατὶ αὐτὴ ἡ σκληρότης, ποτὲ δὲν μπόρεσα νὰ καταλάβω, σὰν νὰ μὴ μποροῦσε νὰ διαβασθῆ ἡ νεκρώσιμη ἀκολουθία μετὰ τὴν ἐκτέλεσι στὸ πτῶμα ἐπάνω. Ἐμεῖς σὲ ἄλλα αὐτοκίνητα ἀκολουθούσαμε ἀπὸ πίσω καὶ φθάσαμε στὸ «Γουδὶ» νύχτα ἀκόμα. Ἔκανε ἕνα κρύο φοβερό. Οὐρανὸς πένθιμος, μολυβένιος. Τὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα ἦταν κι' ὅλας ἐκεῖ, ἀλλὰ περιμέναμε πρῶτα νὰ χαράξη. Ὁ γραμματεὺς τοῦ Στρατοδικείου, μόλις μπόρεσε νὰ ξεκαθαρίση κάπως τὰ γράμματα στὸ μούχρωμα, ἄρχισε γρήγορα νὰ διαβάζη τὴν ἀρκετὰ μεγάλη καὶ δικαιολογημένη ἀπόφασι τοῦ Στρατοδικείου, ποὺ ἐπέβαλε στὸν Παπαδᾶτο τὴν ποινὴ τοῦ θανάτου. Τραύλιζε κι' αὐτὸς ἀπὸ τὴν ταραχὴ ποὺ μᾶς κατεῖχε ὅλους.

Ἔστησαν τὸν Παπαδᾶτο δίπλα σ' ἕνα χαμηλὸ πεῦκο ἀπέναντι ἀπὸ τὸ ἀπόσπασμα καὶ τοῦ ἔβγαλαν τὶς χειροπέδες.

—Ἔχε γειὰ ψεύτικε κόσμε, φώναξε.

—Ἐπὶ σκοπόν, διέταξε ὁ ἐπὶ κεφαλῆς ἀξιωματικός.

Ξαφνικά, ποδοβολητὸ ἀλόγου ἀκούσθηκε ἀπὸ μακρυά.

— Σταθῆτε, φώναξε δυνατὰ κάποιος.

Ἦταν μήπως ἡ χάρις ποὺ ἔφθανε ; Μιὰ ἀνάσα ξέφυγε ἀπὸ τὸ στῆθος τοῦ Παπαδάτου. Γιὰ μιὰ στιγμὴ νόμισε ὅτι δέχθηκαν νὰ τοῦ μετριάσουν τὴν ποινὴ σὲ ἰσόβια καὶ ὅτι θὰ ζοῦσε. Ὄχι. Δὲν ἦταν ἡ χάρις. Κάποιος ἀνύποπτος καβαλλάρης περνοῦσε ἀπὸ μακρυὰ καὶ ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ τὸν πάρουν οἱ σφαῖρες. Ἐπερίμεναν δυὸ λεπτὰ νὰ περάσῃ.

—Ἐπὶ σκοπόν, διέταξε καὶ πάλιν ὁ ἐπὶ κεφαλῆς ἀξιωματικὸς καὶ ἐνῶ οἱ

φαντάροι σήκωναν τὰ ὅπλα, ὁ Παπαδᾶτος, δείχνοντάς τους τὸ στῆθος του πρὸς τὸ μέρος τῆς καρδιᾶς, τοὺς εἶπε :

—Ἐδῶ παιδιὰ στὸ στῆθος... στὴν καρδιὰ ρίξτε.

Μιὰ συμπυρσοκρότησις. Μερικὲς κόκκινες κουμπότρυπες στὸ στῆθος, ποὺ ὅλο καὶ μεγάλωναν. Ἄρχισε νὰ τρέχῃ αἷμα. Ὁ Παπαδᾶτος φάνηκε, καθὼς ἦταν ὄρθιος, νὰ κλονίζεται γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ ὕστερα ἀπότομα, σὰν νὰ κεραυνοβολήθηκε, ἔπεσε μ' ἕνα γδοῦπο στὸ χῶμα, ἐνῶ ἕνας λοχίας ὡρμοῦσε καὶ τοῦ ἔδινε τὴ χαριστικὴ βολή.

Ὁ κακοῦργος εἶχε τιμωρηθῆ σκληρά, ἀλλὰ δίκαια καὶ ἀνάλογα μὲ τὸ φοβερὸ ἔγκλημά του. Ἡ ἀνθρώπινη δικαιοσύνη ἱκανοποιήθηκε.

Καθὼς τὸ αὐτοκίνητο μὲ ἔφερνε γρήγορα ἀπὸ τὸν τόπο ὅπου εἶχε γίνει ἡ ἐκτέλεσι στὴν ἐφημερίδα μου, θυμήθηκα τὸ σημείωμα ποὺ μοῦ εἶχε δώσει ὁ Παπαδᾶτος γιὰ νὰ τὸ ἀνοίξω καὶ νὰ τὸ διαβάσω μετὰ τὴν ἐκτέλεσί του. Καὶ νὰ ἀκριβῶς τί ἔγραφε : « Α Ρ Η Σ 22 Φεβρουαρίου. Πρὸς ἅπαντας τοὺς ὁπωσδήποτε γνωρίσαντάς με, στόπ. Ἤλθα εἰς τὸν Ἄρη ραδιοτηλεγραφικῶς, στόπ. Ἐδῶ τὰ πράγματα εἶναι ζωή, χαρά, στόπ. Ἐδῶ εἶναι πραγματικὴ ἀπόλαυσις καὶ ὄχι σὰν αὐτὴ τὴν ψεύτικη. Σᾶς φιλῶ γλυκὰ ὅλους.

Α. Παπαδᾶτος».

Καὶ συλλογίσθηκα... Ἂν ἦταν ἀλήθεια ;...

Σ. ΛΕΩΤΣΑΚΟΣ

Σ.Σ. Ἐπειδὴ τὰ «Μισοῦ αἰῶνος ἐγκλήματα» ποὺ γράφω ἔχουν κυρίως, ὅπως κατ' ἐπανάληψιν τὸ ἐτόνισα, τὸ χαρακτῆρα μιᾶς πρακτικῆς καὶ ἐφημερισμένης ἐγκληματολογίας γιὰ τοὺς ἀστυνομικούς μας, πρέπει νὰ προσθέσω, ἐξ ἀφορμῆς τῆς σφαγῆς τοῦ μακαρίτου Παπαγεωργακόπουλου, ὅτι ποτὲ ἡ γνώμη τῶν ἰατροδικαστῶν δὲν εἶναι ἀπόλυτη καὶ ὅτι πρέπει νὰ συνεπικουρῆται καὶ ἀπὸ τὰ πραγματικὰ γεγονότα ποὺ θὰ προκύπτουν ἀπὸ τὴν ἀνάκρισι. Ὁ μακαρίτης ὁ Κάτσας εἶχε πεῖ ὅτι δὲν μποροῦσε ὁ Παπαγεωργακόπουλος νὰ ἔχῃ αὐτοκτονήσει, γιατὶ δὲν μποροῦσε μόνος του νὰ κάνῃ ἑφτὰ τομὲς μὲ τὸ ξυράφι στὸ λαρύγγι του. Καὶ ὅτι γι' αὐτὸ τὸ λόγο μόνο ἦταν ἔγκλημα. Καὶ ὅμως ὕστερα ἀπὸ δέκα ὁλόκληρα χρόνια ἀπὸ τὸ ἔγκλημα ἐκεῖνο, εἶχαν πάει στὸ σημερινὸ ἰατροδικαστικὸ ἐργαστήριο, στὴν ὁδὸν Ἀκαδημίας καὶ Σίνα, ἕνα παλληκάρι μὲ κομμένο πέρα ὡς πέρα τὸ λαιμὸ μὲ ξυράφι. Ὁ μακαρίτης ὁ Κάτσας, καθηγητὴς πιὰ τῆς ἰατροδικαστικῆς, μὲ φώναξε καὶ μοῦ ἔδειξε τὸ τραῦμα. Δὲν ἦταν ἕνα, ἀλλὰ πέντε παρακαλῶ, μὲ χαρακὲς στοὺς ἀντίστοιχους σπονδύλους τοῦ λαιμοῦ. Πῆγε νὰ μοῦ πῇ καὶ πάλι ὅτι ἦταν ἔγκλημα. Τὸν ἐκράτησα. Γιατὶ ἦταν αὐτοκτονία ὄχι ἑκατό, ἀλλὰ χίλια τὰ ἑκατό. Τὸ παλληκάρι ἐκεῖνο ἔμενε στὴ «Γούβα» σὲ ἕνα δωμάτιο μὲ πολλὰ ἄλλα γύρω ἀπὸ μιὰ αὐλή. Καὶ ἕνα πρωί, ἐνῶ οἱ νοικάρισσες τῶν ἄλλων δωματίων ἦσαν στὴν αὐλὴ καὶ μιὰ δυὸ ἔπλεναν, ἄλλες μαγείρευαν στὴ φουφοὺ τους καὶ ἄλλες κουτσομπόλευαν, τὸ παλληκάρι ἐκεῖνο, ποὺ ἔπασχε ἀπὸ νευρασθένεια σὲ μεγάλο βαθμό, βγῆκε στὴν αὐλὴ καὶ μπροστὰ σὲ τόσο κόσμο μπῆκε στὸ στενὸ καὶ μικρὸ ἀποχωρητήριο ὅπου κλειδώθηκε. Δὲν φάνηκε καμμιὰ ὥρα. Καὶ κάποια γυναίκα θέλησε νὰ πάῃ μέσα καὶ πῆγε νὰ τοῦ κτυπήσῃ τὴν πόρτα. Εἶδε αἵματα νὰ βγαίνουν κάτω ἀπὸ τὴ χαραμάδα τῆς πόρτας καὶ ἔβαλε τὶς φωνές. Ἐκοίταξαν ἀπὸ τὸ παραθυράκι καὶ τὸν εἶδαν νὰ κάθεται στὴ λεκάνη καὶ νὰ ἔχῃ πελώριο τραῦμα στὸ λαιμό. Φώναξαν ἀμέσως τὴν Ἀστυνομία ποὺ ἔσπασε τὴν πόρτα καὶ τὸν βρῆκε μὲ τὸ ξυράφι στὰ χέρια, πεθαμένο πιὰ ἀπὸ ὥρα. Εἶχε κόψει μὲ αὐτὸ τὸ λαιμό του. Ἦταν μιὰ αὐτοκτονία μπροστὰ σὲ τόσο κόσμο. Κανένας ἄλλος δὲν εἶχε μπῆ καὶ δὲν εἶχε βγῆ στὸ διάστημα αὐτὸ στὸ ἀποχωρητήριο. Πρᾶγμα ποὺ σημαίνει ὅτι ὁ ἰατροδικαστὴς πρέπει νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψι του καὶ τὰ πραγματικὰ γεγονότα καὶ νὰ μὴ βιάζεται νὰ βγάζῃ συμπεράσματα χωρὶς αὐτά, καὶ ὁ ἀστυνόμος νὰ συνδυάζῃ τὰ πορίσματα τῆς ἀνακρίσεως μὲ τὰ πορίσματα τῆς αὐτοψίας καὶ τῆς νεκροτομῆς σὲ ἕνα ἔγκλημα. Καὶ μάλιστα ὅταν ὁ σφαγμένος εἶναι νευρασθενής. Γιατὶ αὐτοὶ κάνουν ἐνστικτώδεις κινήσεις καὶ νεκροὶ ἀκόμα καὶ μὲ κομμένο τὸ λαιμὸ πέρα ὡς πέρα.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΦ·ΜΠΙ·ΑΪ

Ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως Ντὸν Χουάιτχεντ «Ἡ Ἱστορία τοῦ F.B.I.», κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ἀστυφύλακος κ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΒΟΓΙΑΤΖΗ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Τὸ Συμβούλιο ἀπεφάσισε τὴν ἵδρυσι τῆς ἀστυνομικῆς σχολῆς, καὶ τὴν 29ην Ἰουλίου 1935 ἐγκαινιάσθηκε ἡ λειτουργία της, μὲ τὴν εἴσοδο σ' αὐτὴ τῆς πρώτης ἐκπαιδευτικῆς σειρᾶς ἀπὸ 23 ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους, διαρκείας ἕξη ἑβδομάδων. Ἔτσι ἄρχισε ἡ λειτουργία τῆς περιφήμου σήμερα Ἐθνικῆς Ἀκαδημίας τοῦ F.B.I., ἡ ὁποία ἀνταποκρίθηκε πλήρως στὶς ἀπαιτήσεις τοῦ κοινοῦ καὶ ἐδικαίωσε τὶς ἀπόψεις τοῦ Χοῦβερ. Κατὰ τὰ πρῶτα 21 χρόνια της ἡ Ἀκαδημία ἐξεπαίδευσε πάνω ἀπὸ 3.200 ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους. Τὸ 28% τῶν ὑπαλλήλων αὐτῶν ἐξειλίχθησαν καὶ ἔγιναν στελέχη τῆς Ἀστυνομίας.

Σχετικῶς, ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀποφοίτων τῆς Ἀκαδημίας εἶναι μικρός, ἐν συγκρίσει μὲ τὸν συνολικὸ ἀριθμὸ τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ποὺ ἀνέρχεται σὲ 250.000 περίπου. Κάθε ἀπόφοιτος ὅμως τῆς Ἀκαδημίας, ἐξερχόμενος αὐτῆς καὶ μεταβαίνοντας στὴν ὑπηρεσία του, ἦταν σὲ θέσι νὰ ὀργανώσῃ δική του ἀστυνομικὴ σχολή, στὴν ὁποία νὰ διδάξῃ στοὺς ὑπαλλήλους τῆς ὑπηρεσίας του, ὅσα αὐτὸς ἐδιδάχθη στὴν Ἀκαδημία. Ἄλλωστε αὐτὸς ἦταν καὶ ὁ βασικὸς σκοπὸς τῆς ἱδρύσεως τῆς Ἀκαδημίας.

Ὁ ὑπάλληλος ποὺ θὰ φοιτήσῃ στὴν Ἀκαδημία ὁρίζεται ἀπὸ τὸν προϊστάμενο τῆς ὑπηρεσίας του. Δὲν πρέπει νὰ εἶναι πάνω ἀπὸ 50 ἐτῶν, ἡ δὲ ὑγιεινή του κατάστασις πρέπει νὰ εἶναι καλή. Πρέπει νὰ ἔχῃ τὴν ἱκανότητα νὰ ἀφομοιώνῃ πολλὰ μέσα σὲ λίγο χρόνο καὶ νὰ μεταδίδῃ εὐχερῶς τὰ ὅσα διδάσκεται καὶ σὲ ἄλλους. Πρέπει νὰ χαίρῃ καλῆς φήμης στὸν κύκλο τῶν γνωριμιῶν του καὶ νὰ εἶναι τακτικὸς ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος, μὲ διετῆ τουλάχιστον ὑπηρεσία.

Κάθε χρόνο περνοῦν ἀπὸ τὴν Ἀκαδημία δύο ἐκπαιδευτικὲς σειρές, ἡ δὲ διάρκεια τῆς ἐκπαιδευτικῆς περιόδου εἶναι δώδεκα ἑβδομάδες. Οἱ μαθηταί, περὶ τοὺς ὀγδοήκοντα περίπου, παρακολουθοῦν μαθήματα ἀπὸ τὶς ἐννέα ἡ ὥρα τὸ πρωὶ μέχρι τὶς πέντε τὸ ἀπόγευμα, ἐπὶ πέντε ἡμέρες τῆς ἑβδομάδος. Μετὰ τὸ φαγητό, ἀσχολοῦνται μὲ τὴν δακτυλογράφησι σημειώσεων καὶ μὲ τὴν μελέτη.

Ἡ ἐκπαίδευσις εἶναι δύσκολη καὶ κουραστική. Δὲν ἐπιτρέπεται στοὺς μαθητὰς νὰ ἀσχολοῦνται μὲ πράγματα ποὺ δὲν ἔχουν σχέσι μὲ τὴν ἐκπαίδευσί τους. Ἡ ἀπουσία ἀπὸ τὸ μάθημα ἐπιτρέπεται μόνον σὲ περίπτωσι βαρειᾶς ἀσθενείας ἑνὸς μέλους τῆς οἰκογενείας τοῦ μαθητοῦ ἢ ὅταν ὁ μαθητὴς ἔχει κλῆσι γιὰ νὰ παρουσιασθῇ σὲ δικαστήριο πρὸς ἐξέτασι. Τὰ ποτὰ κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ὑπηρεσίας ἀπαγορεύονται, ἐὰν δὲ καταληφθῇ κανεὶς μεθυσμένος, αὐτὸ εἶναι ἀρκετὸ γιὰ νὰ τὸν ἀποπέμψουν ἀπὸ τὴν Ἀστυνομία. Τὰ ἔξοδα μεταφορᾶς, τροφῆς καὶ στέγης, κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἐκπαιδεύσεως, καταβάλλονται ἀπὸ τὸν μαθητὴ ἢ τὴν ὑπηρεσία του.

Τὸ μόνιμο ἐκπαιδευτικὸ προσωπικὸ τῆς Ἀκαδημίας ἀποτελεῖται ἀπὸ ἐμπείρους καὶ καλῶς κατηρτισμένους καθηγητὰς τοῦ F.B.I. Ἄλλοι εἰδικοὶ ὑπάλληλοι χρησιμοποιοῦνται γιὰ τὴν διδασκαλία εἰδικῶν μαθημάτων. Δίδονται διάφορες διαλέξεις ἀπὸ ἐκπαιδευτικούς, ἐγκληματολόγους, νομικοὺς καὶ ἄλλους. Ἡ διδακτέα ὕλη κυμαίνεται ἀπὸ τὸν βασικὸ τρόπο τηρήσεως βραχειῶν σημειώσεων, τῆς λήψεως δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος, φωτογραφήσεως ἢ τὸν ὑπολογισμὸ τῆς ταχύτητος ἑνὸς αὐτοκινήτου ἀπὸ τὰ ἴχνη ὀλισθήσεως τῶν τροχῶν του. Παραδίδονται σειραὶ μαθημάτων ποὺ ἀφοροῦν τὴν ὀργάνωσι τῆς Ἀστυνομίας, τὴν διοίκησι, τὶς μεθόδους τῆς ἐπιστημονικῆς ἀνακριτικῆς, τὴν ἐκπαίδευσι στὰ ὅπλα, τὴν ρύθμισι τῆς τροχαίας κινήσεως καὶ τὶς μεθόδους ἀτομικῆς ἀμύνης καὶ προστασίας.

Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ἡ Ἀκαδημία ἐσημείωσε μεγάλη ἐπιτυχία. Κατεκλύσθη ἀμέσως ἀπὸ αἰτήσεις, ποὺ προήρχοντο ἀπ' ὅλες τὶς Ἀστυνομίες, ποὺ ἦσαν ἐπταπλάσιες ἀπὸ τὸν ἐπιτρεπόμενο ἀριθμὸν εἰσακτέων. Νὰ μιὰ χαρακτηριστικὴ ἐπιστολὴ ἑνὸς μαθητοῦ τῆς Ἀκαδημίας, ἀπευθυνομένη πρὸς τὸν Χοῦβερ :

«Τὸ σπουδαιότερο γεγονὸς γιὰ μένα, κατὰ τὰ δέκα τέσσερα χρόνια τῆς ἀστυνομικῆς μου ὑπηρεσίας, ἦταν ἡ φοίτησίς μου στὴν Ἀκαδημία. Τὸ παράδειγμα ποὺ μοῦ ἔδωσε τὸ ἱκανότατο προσωπικὸ αὐτῆς, καὶ τὰ μαθήματα ποὺ μοῦ ἐδίδαξε δὲν τὰ βρίσκει κανεὶς οὔτε σὲ βιβλία, οὔτε σὲ διαλέξεις».

Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἀποφοίτους τῆς Ἀκαδημίας, ποὺ ἐπέστρεψαν στὶς πόλεις τους, συνάντησαν τὴ ζήλεια, τὴν ἀντίθεσι καὶ τὴν ἀπροθυμία τῶν συναδέλφων τους πρὸς συνεργασία καὶ πρὸς σύστασιν ἰδίων ἐκπαιδευτικῶν σχολῶν. Ἐκτὸς αὐτοῦ, πρέπει νὰ προστεθῆ καὶ ἡ ἀδιαφορία τῶν πολιτικῶν. Ἕνας ἀπόφοιτος τῆς Ἀκαδημίας ἀπὸ τὴν Φλωρίδα, ἔγραφε πρὸς τὸ Γραφεῖο :

«Κατὰ τὴν ἐπιστροφή μου ἀπὸ τὴν Οὐάσιγκτων, βρῆκα νέα διοίκησι. Νέο δημοτικὸ συμβούλιο καὶ νέο δήμαρχο, ποὺ δὲν ἔδειξαν καθόλου ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν ἐκπαίδευσί μου ἢ γιὰ τὴν ἐκπαίδευσι τῶν ὑπαλλήλων τῆς ὑπηρεσίας μου. Προσπάθησα νὰ πείσω μερικοὺς ἀπ' αὐτοὺς καὶ τοὺς ἐτόνισα τοὺς λόγους γιὰ τοὺς ὁποίους ἔπρεπε νὰ προχωρήσουμε, αὐτοὶ ὅμως ἔβλεπαν ὅτι δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἀνάγκη νὰ σπαταληθοῦν χρήματα σὲ τέτοιους σκοπούς... Ὁ Ἐρυθρὸς Σταυρὸς καὶ μερικὲς ἄλλες πολιτικὲς ὀργανώσεις, προσέφεραν τὴν συνεργασία τους καὶ τὰ πράγματα πήγαιναν καλὰ μέχρις ὅτου... ἐπαύθη ὁ διοικητής. Ἀπὸ τότε κάθε προσπάθεια μου σαμποτάρεται».

Ἀλλοῦ πάλιν, οἱ ἀπόφοιτοι τῆς Ἀκαδημίας βρῆκαν τοὺς συναδέλφους των πολὺ προθύμους νὰ βοηθήσουν καὶ νὰ διδαχθοῦν τὶς νέες ἀστυνομικὲς μεθόδους. Παρὰ τὴν ἔλλειψι χρημάτων καὶ ἄλλων ἐφοδίων, κατώρθωσαν νὰ ὑπερπηδήσουν τὰ ἐμπόδια καὶ νὰ θέσουν σὲ λειτουργία ἀστυνομικὲς ἐκπαιδευτικὲς σχολές. Στὴν προσπάθειά τους αὐτὴ τοὺς ἐβοήθησαν πολιτικὲς ὀργανώσεις, ἐπιχειρήσεις, κολλέγια καὶ πανεπιστήμια.

Ἡ Ἐθνικὴ Ἀκαδημία τοῦ F.B.I. συνέβαλε ὅσο κανεὶς ἄλλος στὴ στενὴ συνεργασία τοῦ F.B.I. μὲ τὴν τοπικὴ Ἀστυνομία. Οἱ πράκτορες τοῦ F.B.I. καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ μαθηταὶ τῆς Ἀκαδημίας, βρῆκαν τὴν εὐκαιρία νὰ γνωρισθοῦν μεταξύ τους καὶ νὰ μελετήσουν οἱ μὲν τὰ προβλήματα τῶν δέ. Οἱ ἐκπαιδευταὶ τοῦ F.B.I. μετέβαιναν πολλὲς φορὲς ἐπὶ τόπου στὶς ἐπαρχίες γιὰ νὰ συμβάλουν στὴν ἵδρυσι τοπικῶν ἀστυνομικῶν σχολῶν, προσαρμοσμένων στὶς ἀνάγκες τῆς περιοχῆς ἢ τῆς κοινότητος. Ἡ συνεργασία F.B.I. καὶ τοπικῆς Ἀστυνομίας ἔγινε πιὰ ρουτίνα. Ὁ Χοῦβερ ἔγραφε σχετικῶς γιὰ τὴ συνεργασία αὐτή :

«Τὸ F.B.I. εἶναι πάντοτε πρόθυμο καὶ ἕτοιμο νὰ συνεργασθῆ μὲ ὅλες τὶς ὑπηρεσίες ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὴν ἐπιβολὴ τοῦ νόμου. Ἐξαίρεσις θὰ ὑπάρξη μόνο ὅταν οἱ ἀστυνομικοὶ εἶναι διεφθαρμένοι ἢ ἐλέγχωνται ἀπὸ κακοὺς πολιτικούς, ὅταν δὲν εἶναι ἐχέμυθοι καὶ δὲν ἐμπνέουν ἐμπιστοσύνην ἢ ὅταν εἶναι ἀνίκανοι καὶ ἡ συνεργασία τους εἶναι ἐπιζήμιος».

Ἡ Ἐθνικὴ Ἀκαδημία τοῦ F.B.I. συνετέλεσε στὴν συνεργασία αὐτὴ ἢ ἐβοήθησε τουλάχιστο νὰ διαλυθοῦν ὡρισμένες παρεξηγήσεις. Οἱ ὑπάλληλοι τῆς τοπικῆς Ἀστυνομίας εἶδαν τοὺς ἄνδρες τοῦ F.B.I. ὑπὸ διαφορετικὸ πρῖσμα, οἱ δὲ ὑπάλληλοι τοῦ F.B.I. ἐπετύγχανον νέες κατακτήσεις, μελετῶντας τὰ προβλήματα τῆς τοπικῆς Ἀστυνομίας.

Κάποτε ἦρθε στὴν Ἀκαδημία ἕνας μεγαλόσωμος ἀστυνομικὸς γιὰ νὰ παρακολουθήση τὰ μαθήματά της. Φαινόταν ἐγωιστικὸς τύπος, γιατί, κατὰ τὶς ἐλεύθερες ὧρες του, δὲν συναναστρέφετο μὲ τοὺς ἐκπαιδευτάς του ἢ μὲ τοὺς συμμαθητάς του. Πρὶν ἀρχίση ἡ ἐκπαίδευσις ἦταν ἀρκετὰ παχύς, μὲ τὴν ἐκπαίδευσι ὅμως ἄρχισε νὰ ἀδυνατίζη μὲ ἕνα τρομακτικὸ ρυθμό. Δὲν παρεπονεῖτο ὅμως. Γιὰ φαγητὸ

πήγαινε πάντα μόνος καὶ τὰ βράδυα ἔμενε μόνος. Οἱ ἄλλοι συνάδελφοί του τὸν ὠνόμασαν «ἀπομονωμένο λύκο».

Κατὰ τὸ τέλος τῆς ἐκπαιδευτικῆς περιόδου ὁ «ἀπομονωμένος λύκος» παρουσιάσθηκε στὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ τῆς Ἀκαδημίας. Γιὰ μερικὰ λεπτὰ ἔσφιγγε μὲ τὰ δάκτυλά του τὸ καπέλλο του καὶ μετὰ ἄρχισε νὰ λέγῃ τὴν ἱστορία του :

—Γνωρίζω ὅτι ἐσεῖς καὶ οἱ ἄλλοι συνάδελφοί μου μὲ θεωρεῖτε παράξενο τύπο, λόγω τῆς συμπεριφορᾶς μου. Θέλω ὅμως νὰ σᾶς κάμω γνωστοὺς τοὺς λόγους τῆς συμπεριφορᾶς μου αὐτῆς. Γιὰ νὰ ἔρθω ἐδῶ, ἀναγκάσθηκα νὰ βάλω ἐνέχυρο τὸ σπίτι μου γιὰ νὰ ἐξοικονομήσω τὰ χρήματα, γιὰ νὰ συντηρηθῶ ἐγὼ καὶ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας μου ποὺ ἄφησα πίσω κοντὰ σὲ κάτι συγγενεῖς μου. Ἔβγαλα τὸ εἰσιτήριο τοῦ τραίνου, ξεχώρισα τὰ χρήματα τοῦ ξενοδοχείου καὶ ὑπελόγισα ὅτι ἀπὸ αὐτὰ ποὺ μοῦ ἔμεναν ἦταν 35 μόνο σεντς ἡμερησίως γιὰ φαγητό. Ἔτσι δὲν μποροῦσα νὰ πηγαίνω νὰ τρώγω μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους συναδέλφους μου. Γι' αὐτὸ πήγαινα μόνος μου καὶ γι' αὐτὸ ἔχασα τόσο βάρος.

—Μὰ γιατί δὲν μᾶς τὸ λέγατε ; Θὰ μπορούσαμε κάτι νὰ κάνουμε, τοῦ εἶπεν ὁ βοηθὸς τοῦ διευθυντοῦ τῆς Ἀκαδημίας.

Ὁ ἀστυνομικὸς σήκωσε τοὺς ὤμους του.

—Ὁ ἐγωισμός μου νομίζω. Ντρεπόμουν νὰ τὸ πῶ.

Ἔδωσαν τὰ χέρια καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο..

Αὐτὸ τὸ περιστατικὸ μᾶς παρουσιάζει μιὰ ὄψι τοῦ ἀστυνομικοῦ ποὺ τὸ κοινὸ σπανίως τὴν βλέπει ἢ μᾶλλον δὲν καταβάλλει προσπάθεια νὰ τὴν ἰδῇ. Ὁ Χοῦβερ ἀνέφερε τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ σ' ἕνα ἐπισκέπτη του καὶ προσέθεσε : «Οἱ περιπτώσεις αὐτὲς εἶναι τόσο συχνὲς ποὺ μὲ στενοχωροῦν πραγματικά. Ὁ κόσμος ἔχει ἀπαίτησι οἱ ἀστυνομικοί του νὰ εἶναι τίμιοι, ἱκανοί, εὐφυεῖς, νὰ τὸν προστατεύουν ἀπὸ τοὺς ἐγκληματίες καὶ νὰ εἶναι φύλακες τῶν πολιτικῶν ἐλευθεριῶν. Καὶ ὅμως, στοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς παρέχεται βασικὸς μισθὸς ἀστυφύλακος 1.770 δολλάρια, κατὰ τὴν στιγμὴ ποὺ ἕνας ταχυδρομικὸς διανομεὺς λαμβάνει ὡς βασικὸ μισθὸ 2.960 δολλάρια. Σὲ κάποια Πολιτεία παρέχεται βασικὸς μισθὸς ἀστυνομικοῦ 3.725 δολλάρια, ἐνῶ ἕνας ὁδοκαθαριστὴς λαμβάνει βασικὸ μισθὸ 3.950 δολλάρια !...».

Παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν ἀμείβονται καλῶς, καταβάλλουν κάθε προσπάθεια γιὰ νὰ ἐπιτελέσουν ὅσον τὸ δυνατὸν καλύτερα τὸ καθῆκον τους. Οἱ περιστάσεις πολλὲς φορὲς ἀπαιτοῦν νὰ διαθέτῃ ἡ Ἀστυνομία ἐμπίστους πληροφοριοδότες, ποὺ ἀντιστοιχοῦν μὲ τοὺς κατασκόπους σ' ἕνα ἐχθρικὸ στρατόπεδο. Γιὰ τὴν Ἀστυνομία, στὸν ἀγώνα της κατὰ τοῦ ἐγκλήματος, οἱ πληροφοριοδότες της εἶναι ἡ «Ἰντέλλιτζενς Σέρβις» μέσα στὸν ὑπόκοσμο. Οἱ ἐγκληματίες—πληροφοριοδότες δὲν πρέπει νὰ ὑπολογίζωνται ὡς παράγοντες ἀρετῆς, προσφέρουν ὅμως στὰ ὄργανα ἀσφαλείας ὅ,τι ἀκριβῶς προσφέρουν οἱ κατάσκοποι στὸν τομέα τῆς ἐθνικῆς ἀσφαλείας. Ὁ σκοπὸς συλλογῆς πληροφοριῶν καὶ στὶς δύο περιπτώσεις εἶναι ὁ αὐτός : ἐνημέρωσις περὶ τῶν κινήσεων ἑνὸς ἐχθροῦ. Ὁ Χοῦβερ ἐχαρακτήρισε ὡς ἑξῆς τὸν πληροφοριοδότη : «Ὁ ἔμπιστος πληροφοριοδότης εἶναι τόσον παλαιός, ὅσον καὶ ὁ ἄνθρωπος καὶ χρησιμοποιεῖται σὲ κάθε βῆμα τῆς ζωῆς... Χρησιμοποιεῖται ὡς μέσον πρὸς διαπίστωσι τῆς ἀληθείας» Ὁ Χοῦβερ δὲν ἔβλεπε διαφορὰ βασικῶς μεταξὺ τῶν πληροφοριοδοτῶν τοῦ F.B.I. καὶ τῶν ἀνταποκριτῶν μιᾶς ἐφημερίδος ποὺ ἀποστέλλουν τὶς ἀνταποκρίσεις τους, τοὺς πράκτορες δανειστικῶν τραπεζῶν ἢ πράκτορες μεγάλων ἐπιχειρήσεων.

(Συνεχίζεται)

ΣΕΛΙΔΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΙ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΚΑΤΟΧΗ

Ὑπὸ τοῦ τ. Ἀνθυπαστυνόμου κ. **ΓΕΩΡΓ. ΔΟΥΚΑΚΗ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Τὸ πρωὶ τῆς 4ης Ἰανουαρίου 1943, δύο Γερμανοὶ τῆς Γκεστάπο μὲ ζήτησαν στὸ σπίτι μου. Δὲν μὲ βρῆκαν καὶ πῆγαν στὴν Ἀσφάλεια ποὺ ὑπηρετοῦσα. Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν τὰ κατάφεραν. Εἴχαμε ἐγκαίρως εἰδοποιηθῆ καὶ τὸ σκάσαμε. Μόνον ὁ ἄτυχος Καραΐσκος πιάσθηκε, κι' ἀπὸ τὶς κακουχίες ἔμεινε ἀνάπηρος γιὰ ὅλη του τὴ ζωή.

Κρύφθηκα στὴ Νέα Σμύρνη γιὰ ἕνα μικρὸ διάστημα κι' ἔτσι δὲν πιάστηκα ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς ὡς ὅμηρος, γιατὶ ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, ἀείμνηστος Δαμασκηνός, διεμαρτυρήθη στὸν Γερμανὸ στρατηγὸ Σιμάνα γιὰ τὶς ἄδικες αὐτὲς ὁμηρίες. Φαίνεται ὅτι ἀπὸ τὶς ἀλλεπάλληλες διαμαρτυρίες τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κάμφθηκε ἡ σκληρὴ ψυχὴ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἒς—Ἒς καὶ ἀκύρωσε τὴ διαταγὴ τοῦ φρουράρχου Πειραιῶς, λοχαγοῦ Γκίστερμπροῦγκεν. Ἔτσι ξαναγύρισα στὸ σπίτι μου. Ὁ ἀστυνόμος Τσενόγλου, ὁ Λουκάκης καὶ ὁ Περικλῆς, εἶχαν χάσει τὰ ἴχνη μου ἀπὸ τὴν περιπέτεια ποὺ μοῦ εἶχε συμβῆ.

Μετὰ τὴν ἐπιστροφή μου στὸ Τμῆμα, ἀπὸ ὅπου εἶχα λιποτακτήσει γιὰ νὰ μὴ πέσω στὰ χέρια τῶν Γερμανῶν, μιὰ πληροφορία μὲ ἔφερε στὰ ἴχνη μιᾶς σπείρας ἀπατεώνων, ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ διεθνοῦς πλαστογράφου Πηλίδη.

Ἦταν 31 Μαρτίου 1943. Μερικοὶ συνάδελφοί μου κι' ἐγὼ ξεκινήσαμε ἀπὸ τὴν Γενικὴ Ἀσφάλεια Πειραιῶς γιὰ τὴν Ἀθήνα, γιὰ τὴ λεωφόρο Πανεπιστημίου 39, ἀκριβῶς στὴ στοὰ Πεσμαζόγλου. Ἐκεῖ θὰ βρίσκαμε ἕναν ἀπὸ τὴν συντροφιὰ τοῦ Πηλίδη, τὸν Ζαρίκη, μιὰ παλιὰ φυσιογνωμία, διεθνοῦς φήμης, πλαστογράφου. Ὁ Ζαρίκης ἦταν ἕνας πανοῦργος τύπος, ποὺ μὲ μαεστρία ἔκρυβε τὴν πολιτεία του σ' ἐκείνους ποὺ δὲν τὸν ἤξεραν. Εὐγενικός, μειλίχιος, ἀριστοκράτης, μὲ ἄπειρες τραπεζιτικὲς γνώσεις, ἔδιδε τὴν ἐντύπωσι ἑνὸς τιμίου τραπεζίτου. Μ' αὐτὰ τὰ προσόντα ποὺ εἶχε, κατάφερνε νὰ ἐξαπατᾶ καὶ τὸν πλέον ἔξυπνο καὶ πεπειραμένο.

Οἱ πληροφορίες ποὺ εἶχα ἔφερναν μπερδεμένο πάλι τὸν Ζαρίκη στὴν σπεῖρα τοῦ Πηλίδη, ποὺ εἶχε κυκλοφορήσει ἕνα μεγάλο ἀριθμὸ τραπεζετικῶν τσὲκς σὲ χρηματιστὰς Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς. Τὰ τσὲκς αὐτὰ ἦσαν τῶν ἀμερικανικῶν τραπεζῶν «Μπάνκερ Τράστ Κόμπανυ Νιοὺ Γιὸρκ» καὶ «Φιλαδέλφεια Νάσιοναλ Μπάνκ» καὶ ἀντεπροσώπευαν σεβαστὸν ἀριθμὸν ἑκατομμυρίων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Στὴν εἴσοδο τῆς στοᾶς Πεσμαζόγλου βρισκόταν τὸ γραφεῖο τοῦ Ζαρίκη. Ἐπάνω στὶς μεγάλες κρυστάλλινες πόρτες τοῦ γραφείου, κτυπητὰ κόκκινα γράμματα ἔγραφαν «Ε.Μ.». Τὰ δύο αὐτὰ ἑλληνικὰ γράμματα, ὅπως μοῦ ἐξήγησε ἀργότερα ὁ Ζαρίκης, ἦσαν τὰ ἀρχικὰ ψηφία τῆς ἐπιχειρήσεως «Ἐμπορικαὶ Μεταφοραί». Πίσω ἀπ' τὰ ἀθῶα αὐτὰ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου, ὅπως ἀνεκάλυψα ἀργότερα, κρύβονταν τρεῖς σκοτεινὲς ἰδιότητες ἀνθρώπων: ὁ Ζαρίκης, ὁ Λάμας καὶ ὁ Γερμανὸς λοχαγὸς Βάλτερ Φίρστ.

Ὁ πρῶτος, ἀπατεὼν καμουφλαρισμένος πίσω ἀπὸ τοὺς δύο ἄλλους ἰδιορρύθμους τύπους, ἐπετύγχανε τοὺς σκοπούς του. Ὁ δεύτερος, προδότης, καὶ ὁ τρίτος κατάσκοπος. Συνάντησις περίεργη καὶ πρωτάκουστη συνεργασία μέσα σὲ μιὰ ψεύτικη ἐπιχείρησι.

Ὅπως προχωροῦσα μὲ τοὺς συναδέλφους μου πρὸς τὴν εἴσοδο τῆς στοᾶς, ἀπὸ μακρυὰ ἀντελήφθηκα στὴ πόρτα τοῦ γραφείου τοῦ Ζαρίκη νὰ στέκωνται δύο Γερμανοὶ ἀξιωματικοί, μὲ κάποιο πολίτη. Ὅπως εἶδα ἦταν ὁ Ναβάλης, ἕνας προπολεμικὸς πράκτορας τοῦ Ἄξονος. Χωρὶς νὰ δώσω ἐξηγήσεις στοὺς συναδέλφους μου,

τοὺς εἶπα νὰ σταματήσουν καὶ μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα γύρισα τὴν πλάτη μου γιὰ νὰ μὴ μὲ ἰδῆ.

Τὰ πόδια μου εἶχαν λυγίσει. Ἡ ἀναπνοή μου πιάσθηκε ἀπὸ φόβο καὶ ξανάρθε στὰ αὐτιά μου σὰν ἀντίλαλος ἡ φωνὴ τοῦ Ναβάλη, νὰ μοῦ λέγη: «Καὶ τώρα ποὺ ἦρθαν οἱ Γερμανοὶ ποὺ θὰ μοῦ πᾶς;»

Αὐτὸ ἦταν ἕνα ἀπειλητικὸ τηλεφωνικὸ μήνυμα ποὺ εἶχα πάρει ἀπὸ τὸν Ναβάλη τὸν Μάϊο τοῦ 1941, στὴν Γενικὴ Ἀσφάλεια, μετὰ τὴν εἰσβολὴ τῶν Γερμανῶν, γιατὶ πρὶν τρία χρόνια τὸν εἶχα συλλάβει γιὰ κατάσκοπο.

Ὁ Ναβάλης ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ δυναμικοὺς πράκτορες τοῦ Ἄξονος προπολεμικῶς καὶ κατὰ τὴν κατοχή. Σὰν νὰ λέμε τὸ δεξὶ χέρι τοῦ Ἀρθούρου Ζάϊτς, ἀρχικατασκόπου τῆς γερμανικῆς πρεσβείας καὶ τοῦ Ἰταλοῦ συνταγματάρχου Ρίτσι, στρατιωτικοῦ ἀκολούθου τῆς ἰταλικῆς πρεσβείας Ἀθηνῶν. Αὐτὸς μὲ λίγα λόγια ἦταν ὁ περιβόητος Ναβάλης, τοῦ ὁποίου ἡ δρᾶσις ξεσκεπάσθηκε στὶς 25 Φεβρουαρίου 1941 στὸ Α΄ Διαρκὲς Στρατοδικεῖο Ἀθηνῶν, ποὺ ἔγινε ἡ δίκη του. Καταδικάστηκε σὲ πολλὰ χρόνια φυλακὴ αὐτὸς καὶ ἄλλοι δύο συνεργάτες του, ὁ Καδούνας καὶ ἡ ὡραία Ἑλληνοαιγυπτία Ἀγγέλα Δουλίκη. Ὁ Ναβάλης καὶ Κουδούνας κλείσθηκαν στὶς στρατιωτικὲς φυλακές, ἐνῶ ἡ Ἀγγέλα στὶς γυναικεῖες φυλακὲς «Ἀβέρωφ».

***

Πέρασαν δύο μῆνες ἀπὸ τότε. Ἡ Γερμανία ἐκήρυξε τὸν πόλεμο κατὰ τῆς πατρίδος μας. Ὅσο μπόρεσε ἡ χώρα μας ἀντιστάθηκε μπροστὰ στὸν γερμανικὸ ὁδοστρωτῆρα. Στὸ τέλος ἦρθε ἡ κατάρρευσις. Ἀπὸ τὴν ἐξέλιξι ποὺ ἔπαιρνε ὁ πόλεμος ἄρχισα νὰ φοβοῦμαι ὅτι κάτι κακὸ θὰ μοῦ συμβῆ. Πίστευα ὅτι τώρα θὰ μὲ ἐξεδικεῖτο ὁπωσδήποτε ὁ Ναβάλης. Καὶ πραγματικὰ στὶς 17 Ἰουλίου 1942, τὰ Ἔς—Ἔς μὲ συνέλαβαν καὶ μὲ ἔκλεισαν στὰ κρατητήρια τῆς ὁδοῦ Μέρλιν. Ἴσως ἡ σύλληψίς μου αὐτὴ νὰ ὠφείλετο στὸ Ναβάλη, μὰ δὲν ἔμαθα ποτὲ ποιὸς ἦταν ὁ καταδότης. Μὲ τὸν φόβο τοῦ κινδύνου πὼς θὰ πιαστῶ ἀπὸ τοὺς Γερμανούς, σκέφθηκα νὰ φύγω γιὰ τὴν Κρήτη, πρὶν καταληφθῆ ἡ πρωτεύουσα. Στάθηκα ὅμως ἄτυχος ἢ τυχερὸς δὲν ξέρω, καὶ τὶς δυὸ φορὲς ποὺ ἔκαμα ἀπόπειρα ἀπέτυχα.

Στὶς 24 Ἀπριλίου 1941, ὁ ὑπαστυνόμος τότε Μάνθος Κορναράκης, ποὺ ὑπηρετούσαμε μαζὶ στὴν Ἀσφάλεια, μοῦ ἔδωσε ἕνα φύλλο πορείας καὶ μοῦ εἶπε νὰ φύγω τὸ γρηγορώτερο καὶ νὰ παρουσιασθῶ στὸ στρατηγεῖο Κρήτης. Πῆρα τὸ φύλλο πορείας καὶ τὸ ἴδιο βράδυ θὰ ἔφευγα γιὰ τὸ λιμάνι τῆς Σούδας, μὲ τὴν θαλαμηγὸ «Ἑλλάς». Ἀπὸ πολὺ πρωὶ ἑτοίμασα τὴ βαλίτσα μου καὶ τὸ ἀπόγευμα πῆρα τὴ γυναίκα μου ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ κατεβήκαμε στὸν Πειραιᾶ. Τὸ καράβι ἦταν ἀγκυροβολημένο κοντὰ στὰ ὑπόστεγα τῆς Δραπετσώνας, κατάμεστο ἀπὸ ἐπιβάτες. Ὁ πλοίαρχος περίμενε τὸ σῆμα τῆς ἀναχωρήσεως. Πλησιάζοντας πρὸς τὸ καράβι, μιὰ γνωστή μου ἀγγλικὴ οἰκογένεια μᾶς σταμάτησε καὶ μᾶς ρώτησε:

— Γιὰ ποῦ μὲ τὸ καλό;

— Φεύγουμε γιὰ τὴν Κρήτη, τοὺς ἀπήντησα.

— Πρὸς Θεοῦ, ὄχι μὲ τὸ βαπόρι. Ἔχει ἐπισημανθῆ ἀπὸ τοὺς Γερμανούς.

Δὲν πρόλαβαν νὰ μᾶς ἐξηγήσουν περισσότερα καὶ ἀκούσαμε τὶς σειρῆνες τῆς πόλεως νὰ σφυρίζουν δαιμονισμένα. Πέρασαν λίγα λεπτὰ καὶ δώδεκα γερμανικὰ «στούκας», τὸ ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου, ξεφόρτωσαν τὸ δολοφονικὸ φορτίο τους πάνω στὸ καράβι μὲ τὸ ὁποῖο θὰ ἀναχωρούσαμε. Ὅταν τελείωσε ὁ συναγερμὸς καὶ βγήκαμε ἀπὸ τὸ καταφύγιο, τὸ πλοῖο δὲν ἦταν στὴ θέσι του. Ἕνας μαῦρος καπνὸς ὑψωνόταν στὸν οὐρανὸ καὶ ἑκατοντάδες πτώματα ἔπλεαν πάνω στὴ θάλασσα. Ὁ χαμὸς τῆς θαλαμηγοῦ ποὺ βούλιαξε μέσα στὸ λιμάνι, μᾶς συνεκλόνισε τόσο πολύ, ἐμένα καὶ τὴ γυναίκα μου, ὥστε γυρίζοντας στὸ σπίτι μας πέσαμε καὶ οἱ δυὸ ἄρρωστοι.

Τὴ δεύτερη φορὰ ἀποφάσισα νὰ φύγω μόνος μ' ἕνα βενζινόπλοιο. Συνεπιβάτες

εἶχα μερικοὺς Ἄγγλους στρατιῶτες ποὺ ἔφευγαν κι' αὐτοὶ γιὰ τὴν Κρήτη, ποὺ ἦταν ἀκόμη ἐλεύθερη. Ξεκινήσαμε ἀπὸ τὸ Πασαλιμάνι κι' ὅταν φθάσαμε κοντὰ στὶς Φλέβες, μᾶς χάλασε ἡ μηχανὴ τοῦ σκάφους. Ὁ μηχανικός, ἕνας Ἄγγλος στρατιώτης, ἔλυσε τὴ μηχανὴ καὶ ὅταν εἶδε πὼς ἦταν σπασμένο ἕνα ἐλατήριο μᾶς εἶπε: «Εἶναι ἀδύνατο νὰ ταξιδέψουμε». Ἔτσι ἀναγκαστήκαμε νὰ ἐγκαταλείψουμε τὸ σκάφος καὶ νὰ φύγουμε. Βγαίνοντας στὴ στεριά, ὕστερ' ἀπὸ μιὰ μεγάλη πεζοπορία, γυρίσαμε πίσω στὸν Πειραιᾶ. Οἱ Ἄγγλοι τὶ ἀπέγιναν δὲν ξέρω. Πιάστηκαν αἰχμάλωτοι ἢ τὰ κατάφεραν νὰ φύγουν μὲ ἄλλο μέσον; Κλείνω τὸ κεφάλαιο αὐτὸ καὶ περιορίζομαι σ' αὐτὰ τὰ λίγα γεγονότα ποὺ διαδραματίσθηκαν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη καὶ τὰ ὁποῖα ἔχουν κάποια σχέσι μὲ τὰ προηγούμενα. Ἐπανέρχομαι πάλι στὴ στοὰ Πεσμαζόγλου, στὸ γραφεῖο τοῦ Ζαρίκη.

*
* *

Ὁ Ναβάλης, ποὺ τὸν ἔβλεπα πρώτη φορὰ μετὰ τὴν καταδίκη του στὸ Διαρκὲς Στρατοδικεῖο, συνέχιζε τὴ συζήτησί του μὲ τοὺς δύο Γερμανοὺς ἀξιωματικοὺς στὴν εἴσοδο τοῦ γραφείου τοῦ Ζαρίκη. Ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα εἶδα, ἀπὸ τὸ περίπτερο ποὺ ἤμουν κρυμένος, τὸν Ναβάλη καὶ τοὺς δύο Γερμανοὺς νὰ φεύγουν καὶ νὰ ἀνεβαίνουν τὶς σκάλες τῆς εἰσόδου τῆς δυτικῆς πλευρᾶς τοῦ μεγάρου.

— Τώρα πᾶμε παιδιά, εἶπα στοὺς συναδέλφους μου καὶ προχωρήσαμε κατ' εὐθεῖαν γιὰ τὸ γραφεῖο τοῦ Ζαρίκη.

Ὁ Ζαρίκης, ὅταν μὲ εἶδε μαζὶ μὲ τὴ συντροφιὰ τῶν ἀστυνομικῶν ποὺ μὲ ἀκολουθοῦσαν, κάτι ὑπωψιάσθηκε.

— Ἡ ἐπίσκεψίς σου δὲν μοῦ φαίνεται εὐχάριστη.

— Ναὶ μπάρμπα Νῖκο, τοῦ εἶπα. Μιὰ μικρὴ ἐρευνούλα θὰ κάνουμε στὸ γραφεῖο σου καὶ ὕστερα . . .

— Τί; μὲ ρώτησε.

— Θὰ ἐνεργήσουμε ἀνάλογα.

— Δηλαδὴ θὰ μὲ συλλάβης; μὲ ξαναρώτησε ἀνήσυχος.

— Ἴσως. Αὐτὸ θὰ τὸ δείξη ἡ ἔρευνα, τοῦ εἶπα καθὼς τοῦ ἐξηγοῦσα τὶ ἀκριβῶς ζητοῦσα.

Ὁ Ζαρίκης ἄρχισε νὰ διαμαρτύρεται καὶ νὰ προσπαθῆ νὰ μὲ πείση πῶς δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι μὲ τὴν ὑπόθεσι τῶν πλαστογράφων. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ καθένας ἀπὸ τοὺς συναδέλφους μου εἶχε πάρει καὶ τὸ δικό του πόστο γιὰ τὴν ἔρευνα. Μαζέψαμε ὅ,τι ὕποπτες σημειώσεις βρήκαμε κι' ὕστερα εἴπαμε στὸ Ζαρίκη νὰ ἑτοιμασθῆ νὰ ἔρθη μαζί μας.

— Εἶμαι ἀθῶος στὴν ὑπόθεσι αὐτή.

— Αὐτὸ μπάρμπα Νῖκο, ἂν θέλουμε τὸ πιστεύουμε. Τὸ μόνο ποὺ μπορεῖς νὰ κάνης εἶναι νὰ πῆς τὴν ἀλήθεια τώρα ποὺ θὰ πᾶμε στὴν Ἀσφάλεια, τοῦ εἶπα.

Ὅταν πήγαμε στὸ Τμῆμα, καὶ πρὶν ἀκόμη ἀρχίση ἡ ἀνάκρισις, ρώτησα τὸ Ζαρίκη:

— Γιὰ πές μου μπάρμπα Νῖκο, τὶ δουλειὲς κάνει τώρα ὁ φίλος σου Ναβάλης; Τὸν εἶδα τὸ πρωὶ νὰ κουβεντιάζη μὲ δύο Γερμανοὺς ἀξιωματικοὺς ἔξω ἀπὸ τὸ γραφεῖο σου.

— Ἔρχεται τακτικὰ καὶ συναντᾶ τοὺς συνεταίρους μου, τὸν Λάμα καὶ τὸν Βασιλείου, μὰ δὲν ξέρω τὶ δουλειὲς κάνουν μαζί. Γιὰ τοὺς Γερμανοὺς ἀξιωματικοὺς ποὺ εἶδες, ὁ Ναβάλης δουλεύει στὴν ὑπηρεσία τους, ποὺ εἶναι πάνω ἀπὸ τὸ γραφεῖο μου στὸ δεύτερο πάτωμα.

Ἔτσι, ἐξηγεῖτο γιατὶ ὁ Ναβάλης ἀνέβαινε τὰ σκαλοπάτια τῆς δυτικῆς πλευρᾶς τοῦ μεγάρου μὲ τοὺς δύο Γερμανοὺς ἀξιωματικούς. Αὐτὸ τὸ περίμενα ἀπὸ τὸν Ναβάλη, σκέφθηκα, καὶ δὲν ζήτησα ἐκείνη τὴν στιγμὴ ἄλλες ἐξηγήσεις ἀπὸ τὸν Ζαρίκη.

Εἶναι ἀλήθεια πὼς περισσότερο μοῦ ἐκίνησε τὸ ἐνδιαφέρον τὸ ξεσκέπασμα τοῦ Ναβάλη καὶ ἡ γερμανικὴ ὑπηρεσία ποὺ δούλευε, παρὰ ἡ ὑπόθεσις τῆς πλαστογραφίας. Μιὰ καὶ μοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ μάθω τὶς καινούργιες συνεργασίες τοῦ Ναβάλη μὲ τοὺς Γερμανούς, ἔπρεπε ὁ Ζαρίκης νὰ μείνῃ ἐλεύθερος. Ἡ ἐποχὴ ἦταν τέτοια ποὺ δικαιολογημένα ἔπρεπε νὰ κάνω ἀβαρίες στὴ συνείδησί μου, ὅταν εἶδα πὼς ὁ Ζαρίκης καὶ τὸ γραφεῖο του μποροῦσαν νὰ παίξουν ἐξυπηρετικὸ ρόλο στὴν ἐθνικὴ ἀντίσταση. Δὲν ἐπέμεινα στὴν ἐνοχή του, κι' ἔτσι ἡ ὑπόθεσις τῶν πλαστογράφων πῆρε τὸ δρόμο ἐκεῖνον ποὺ ἤθελα.

Ὁ Πηλίδης ἀνέλαβε ὅλο τὸ βάρος τῆς εὐθύνης, ὥστε ὁ Ζαρίκης νὰ ἀπαγκιστρωθῇ ἀπὸ τὴν κατηγορία, ἐνῶ ἤμουνα βέβαιος πὼς ἦταν ἔνοχος. Αὐτὸ εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ συνηθισμένα κόλπα τῶν κακοποιῶν. Ὁ ἕνας παίρνει τὶς εὐθῦνες τῶν ἄλλων γιὰ νὰ ἔχῃ στὴ φυλακὴ οἰκονομικὴ βοήθεια.

Ἀπὸ τὴν συζήτησι ποὺ κάναμε στὴν Ἀσφάλεια ἔμεινα μὲ τὴν ἐντύπωσι πὼς ὁ Ζαρίκης γνώριζε περισσότερα ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ μᾶς ἀπεκάλυψε. Δὲν ἔπρεπε νὰ χάσω τὴν ἐπαφή μου μὲ τὸν Ζαρίκη. Κάτι θὰ ἐμάθαινα γιὰ τὸν Ναβάλη καὶ τὸ σύνδεσμό του μὲ τοὺς Γερμανούς.

Ἀρχικὰ πῆρα τὴν ἀπόφασι νὰ συναντηθῶ μαζί του. Μὰ ποῦ; Στὴ στοὰ Πεσμαζόγλου στὸ γραφεῖο του; Αὐτὸ θὰ ἦταν γιὰ μένα ἐπικίνδυνο. Ἤξερα πὼς ὁ Ναβάλης ἐσύχναζε ἐκεῖ καὶ, ὅπως μὲ μισοῦσε θανάσιμα, ὕστερα ἀπὸ τὴν καταδίκη του στὸ Στρατοδικεῖο, σίγουρα θὰ μοῦ κολλοῦσε καμμιὰ ψεύτικη κατηγορία γιὰ νὰ μὲ μπλέξῃ μὲ τοὺς Γερμανούς. Γι' αὐτὴ τὴν περίπτωσι συζητήσαμε πολὺ μὲ τὸν ἀστυνόμο Τσενόγλου

— Σωστά, μοῦ εἶπε, δὲν πρέπει νὰ διακινδυνεύουμε. Νὰ συνδεθῶ ἐγώ, ποὺ εἶμαι ἄγνωστος στὸ Ναβάλη καὶ τὸ περιβάλλον του, εἶπεν ὁ Τσενόγλου.

Πέρασαν λίγες ἡμέρες ἀπὸ τότε. Ἕνα πρωινό, ὅπως προχωροῦσα στὴν ὁδὸ Πανεπιστημίου, μπῆκα στὸ ζαχαροπλαστεῖο «Πικαντίλλυ». Στὸ βάθος εἶδα τὸν Ζαρίκη νὰ κάθεται μόνος του. Εὐκαιρία μοναδικὴ νὰ συζητήσω μαζί του. Προχώρησα πρὸς τὸ τραπέζι του.

— Καλὴ μέρα μπάρμπα Νῖκο, τοῦ εἶπα καὶ κάθισα δίπλα του. Ἐδῶ εἶναι τὸ στέκι σου;

— Ναί, μοῦ ἀπήντησε. Πάντα τὶς πρωινὲς ὧρες βρίσκομαι ἐδῶ καὶ ὕστερα πηγαίνω στὸ γραφεῖο μου.

Νὰ ἕνας τρόπος, σκέφθηκα, νὰ βγῶ ἀπὸ τὴ δυσκολία ποὺ εὕρισκα στὸ νὰ συνδέσω τὸν Τσενόγλου μὲ τὸν Ζαρίκη, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀποφυλάκισί του ἀπὸ τὴ Γενικὴ Ἀσφάλεια.

Στὴν ἀρχὴ μιλήσαμε γιὰ διάφορα ἄσχετα πράγματα καὶ μὲ τρόπο ἔφερα τὴ συζήτησι γύρω ἀπὸ τὸν Ναβάλη. Ὁ Ζαρίκης ἦταν ἔξυπνος ἄνθρωπος καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ ἀντελήφθῃ πὼς ἐνδιαφέρομαι νὰ μάθω τὶς καινούργιες ἐπαφὲς τοῦ Ναβάλη. Ἤξερα ἀπὸ παλιὰ πὼς ὁ Ναβάλης, ὡς πράκτορας τοῦ Ἄξονος, δὲν δημιουργοῦσε ἄσκοπες καὶ ἀθῶες ἐπαφές. Τώρα ποὺ ζούσαμε σὲ περίοδο κατοχῆς, οἱ Γερμανοὶ θὰ τὸν ἄφηναν χωρὶς δουλειά; Ἀσφαλῶς κάποια σοβαρὴ ἀποστολὴ θὰ τοῦ εἶχαν ἀναθέσει. Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ ὁ Ζαρίκης παρεσύρθη μὲ τὴν συζήτησι καὶ μοῦ ἀπεκάλυψε ὅτι ὁ Ναβάλης πηγαίνει τακτικὰ στὸ γραφεῖο του.

— Δὲν ξέρω, μοῦ εἶπε, τὶ δουλειὲς κάνει μὲ τοὺς συνεταίρους μου. Λένε πὼς κάνουν μαύρη ἀγορά, καὶ ἴσως νὰ εἶναι ἀλήθεια, γιατὶ ὁ Λάμας καὶ ὁ Βασιλείου διαθέτουν καὶ κατίκια καὶ αὐτοκίνητα.

Οἱ πληροφορίες ποὺ ἀπέσπασα ἔγιναν ἀφορμὴ νὰ προχωρήσω σ' ἕνα δρόμο ἀπὸ περιπέτειες καὶ κινδύνους. Τὴν ἴδια μέρα πῆγα νὰ συνταντήσω τὸν ἀστυνόμο Τσενόγλου, στὸ γνώριμο καφενεδάκι τοῦ Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας.

(Συνεχίζεται)

Η ΑΠΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΕΡΙΚ ΠΕΖΩ

— ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΠΟΥ ΣΥΝΕΤΑΡΑΞΕ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΑ —

Ἐκ τοῦ περιοδικοῦ τῆς Ἰντερπολ «International Criminal Police Revue», κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ἀστυφύλακος κ. **ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΒΟΓΙΑΤΖΗ**

Ι. Τὰ γεγονότα

Κατὰ τὶς 4.30′ μ.μ. περίπου τῆς 12ης Ἀπριλίου 1960, τὰ παιδιὰ τῶν Πεζώ, ὁ Ζὰν - Φιλὶπ καὶ Ἐρίκ, ὅπως ἦταν ἡ συνήθειά τους, συνοδευόμενα ἀπὸ τὴν τροφό τους καὶ τὸν σωφὲρ τῶν γονέων τους, ἔπαιζαν στὸ κέντρο Παιδικῆς Χαρᾶς, ποὺ ἦταν κοντὰ στὴ Σαὶν Κλού. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἡ προσοχὴ τῶν ὑπηρετῶν ἀποσπάσθηκε ἀπὸ τὰ παιδιά, ὅταν ξαφνικὰ ἔμειναν κατάπληκτοι ἀνακαλύπτοντες ὅτι ὁ μικρὸς Ἐρὶκ δὲν βρισκόταν ἐκεῖ. Ἕνα ἀπὸ τὰ παιδιὰ τῆς συντροφιᾶς εἶπεν ὅτι τὸν Ἐρὶκ τὸν πῆρε ἕνας ἄνδρας μαζί του, ὁ ὁποῖος ἐξαφανίσθηκε μέσα ἀπὸ ἕνα ἄνοιγμα ἑνὸς κατεστραμμένου τοίχου, ποὺ ὡδηγοῦσε σὲ κάτι ἔρημα περιβόλια.

Κατατρομαγμένοι οἱ ὑπηρέτες ἄρχισαν νὰ φωνάζουν καὶ νὰ καλοῦν τὸ παιδάκι, ἀλλὰ γρήγορα κατάλαβαν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἀπαγωγῆς, γιατὶ ὁ ἀπαγωγεὺς εἶχε ἀφήσει ἕνα φάκελο ποὺ ἔγραφε ἀπ' ἔξω : «Κύριον Πεζὼ - ἐξαιρετικῶς ἐπεῖγον» καὶ ποὺ βρέθηκε στὴ βάσι τῆς κινητῆς κλίμακος, ὅπου ἔπαιζαν ἀκόμα τὰ ἄλλα παιδιὰ χαρούμενα.

Ἡ τροφὸς πῆρε στὸ τηλέφωνο τὸν κ. Ρολὰν Πεζὼ καὶ τοῦ διάβασε τὴν ἐπιστολή :

«Ἀγαπητὲ κ. Πεζώ.

Ἂν συλληφθοῦμε, θὰ διαβάσετε αὐτὰ στὶς ἐφημερίδες :

Ὁ μικρὸς Πεζώ, ἡλικίας 6 ἐτῶν, ἀπεβίωσε ἀφοῦ βασανίσθηκε σκληρά, γιατὶ οἱ ἀγαπημένοι του γονεῖς ἀρνήθηκαν νὰ καταβάλουν 50 ἑκατομμύρια (500.000 νέα φράγκα) ὡς λύτρα, ἢ γιατὶ εἶπαν πολλὰ στὴν Ἀστυνομία !

Δὲν θέλω νὰ παραδώσω τὸ παιδί σας στὸ φίλο μου Δέδε... Ὁ Δέδε εἶναι καλός, ἀλλὰ λίγο μανιακός !

Γι' αὐτό, ἐὰν θέλετε νὰ δῆτε ξανὰ τὸ γυιό σας, κάνετε ἀκριβῶς ὅ,τι σᾶς λέμε... Ὅταν θὰ τὸν ἔχετε ξανὰ κοντά σας, τότε μπορεῖτε νὰ μιλήσετε στὴν Ἀστυνομία, ὄχι ὅμως ἐνωρίτερα !

Θὰ φέρετε 50 ἑκατομμύρια σὲ χαρτονομίσματα τῶν 10.000 καὶ 5.000 μόνον. Πρέπει νὰ εἶναι παλιὰ χαρτονομίσματα — ἂν εἶναι καινούργια δὲν θὰ τὰ πάρουμε. Ἐὰν δοκιμάσετε νὰ πάρετε τοὺς ἀριθμοὺς ἢ τὰ διακριτικὰ σημεῖα τῶν χαρτονομισμάτων, θὰ χάσετε τὸ γυιό σας (στὴν πραγματικότητα τὸ μικρὸ παιδάκι σας θὰ σᾶς ἐπιστραφῆ πίσω ὅταν θὰ ἐξαργυρώσουμε τὰ χρήματα. Αὐτὸ θὰ τὸ κάνουμε πολὺ γρήγορα.

Σᾶς δίνουμε 48 ὧρες προθεσμία γιὰ νὰ φέρετε τὰ χρήματα αὐτὰ μέσα σ' ἕνα χαρτοφύλακα. Κλειδῶστε τον (κρατῆστε ἐσεῖς τὸ κλειδὶ) καὶ περιμένετε νέες ὁδηγίες. Θὰ τηλεφωνήσουμε στὸ σπίτι σας ἐντὸς 48 ὡρῶν... καὶ μὴ ξεχνᾶτε ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ παιδιοῦ σας ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴ στάσι σας...

Νὰ εἶσθε λογικὸς κύριε Πεζώ—ἐμεῖς εἴμαστε, ὅσον ἀφορᾶ τὰ λύτρα—καὶ ἀκολουθῆστε τὶς ὁδηγίες μας κατὰ γράμμα ! ! !»

Τρομοκρατημένος ὁ πατέρας τοῦ μικροῦ Ἐρὶκ ἀπὸ τὸν κίνδυνο ποὺ ἀπειλοῦσε τὸ παιδί του, κάλεσε ἀπὸ τὸ γραφεῖο του, στὸ Παρίσι, τὴν Ἀστυνομία.

Κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνη, ποὺ ἦταν πλήρης γεγονότων, διεξήχθη ἕνας ἀγώνας μεταξὺ τῆς οἰκογενείας Πεζώ, ποὺ ἤθελε νὰ ὑπακούσῃ στοὺς ἀπαγωγεῖς, καὶ τῶν

ἀστυνομικῶν, οἱ ὁποῖοι, ἂν καὶ ἀντελαμβάνοντο τὴν σοβαρὴ κατάστασι, ἤθελαν νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν ἐπιτυχία τῆς ἐρεύνης των, μιᾶς ἐρεύνης ὄχι τόσο συνηθισμένης στὴ Γαλλία, καὶ ἡ ὁποία ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ἄρχιζε νὰ παρουσιάζῃ δυσκολίες.

'Εκυκλοφόρησε δελτίο μὲ τὴν περιγραφὴ τοῦ παιδιοῦ σ' ὅλη τὴ χώρα. 'Ο τύπος, τὸ ραδιόφωνο καὶ ἡ τηλεόρασις μετέδωσαν εὐρύτατα τὸ γεγονός, τὸ ὁποῖον προεκάλεσε ζωηρὸν ἐνδιαφέρον σὲ ὁλόκληρο τὸν κόσμο. 'Ο κ. Πεζὼ μὲ αἴσθημα συμπαθείας πρὸς τὸν διευθυντὴ τῆς ἀνακριτικῆς 'Αστυνομίας, τοῦ ἐτόνισεν ὅτι, λόγω τοῦ ὅτι συμμερίζεται τὸ ἐνδιαφέρον του γιὰ τὴν ἀσφάλεια τοῦ παιδιοῦ, τὸν ἐξουσιοδοτεῖ ἐν λευκῷ νὰ κινηθῇ κατὰ βούλησι κατὰ τῶν ἀπαγωγέων, ὅπως αὐτὸς θὰ ἐθεωροῦσε καλύτερα.

'Ο Ρολὰν Πεζὼ δέχθηκε τὴν πρότασι τῆς 'Αστυνομίας, ὅπως ἐγκατασταθῇ μονίμως στὴν κατοικία του ἕνας ἀστυνομικός, στὸν ὁποῖο νὰ γνωστοποιῆ ἀμέσως ὅλες τὶς τηλεφωνικὲς κλήσεις ποὺ θὰ προήρχοντο ἀπὸ τοὺς ἀπαγωγεῖς. Μερικὰ ἀπὸ τὰ ληφθέντα τηλεφωνήματα προήρχοντο ἀπὸ διαφόρους ἐκβιαστὲς καὶ ἀπατεῶνες, οἱ ὁποῖοι θέλησαν νὰ ἐπωφεληθοῦν τῆς καταστάσεως αὐτῆς.

Ὕστερα ἀπὸ 48 ὡρῶν ἀγωνία, οἱ γονεῖς ἔλαβαν τὴν ἀκόλουθη ἐπιστολή, ἡ ὁποία ἔδιδε ὁδηγίες σχετικῶς μὲ τὴν καταβολὴ τῶν λύτρων.

«Κύριε Πεζώ.

Πηγαίνετε στὶς 4 μ.μ. ἀκριβῶς σήμερα Πέμπτη μπροστὰ στὸν ἀριθμὸ 57 τῆς λεωφόρου Ντὲ Τὲρν (φέρτε τὰ χρήματα).

Κρατᾶτε τὸν χαρτοφύλακά σας μπροστά σας μὲ τὰ δυό σας χέρια (ὥστε νὰ μπορῆ νὰ σᾶς ἀναγνωρίσῃ ὁ ἀπεσταλμένος μας).

Αὐτὸς θὰ πῇ : «Κρατῆστε τὸ κλειδί». Τότε δῶστε του μόνον τὸν χαρτοφύλακα (ἀλλὰ κρατῆστε τὸ κλειδί). Μὴν τοῦ τὸ δώσετε, γιατὶ αὐτὸς δὲν ξέρει τίποτε περὶ αὐτοῦ. 'Εὰν ἡ 'Αστυνομία τὸν συλλάβῃ δὲν θὰ προχωρήσουμε.

'Ελπίζω γιὰ τὸ καλό σας νὰ μὴν τοῦ συμβῇ τίποτε καὶ ἐὰν ἡ 'Αστυνομία σᾶς παρακολουθῇ καὶ πάλιν δὲν εἶναι πολὺ ἀργά. 'Εὰν πράγματι νομίζετε ὅτι παρακολουθεῖσθε, μὴν ἔρχεσθε στὸ σημεῖο συναντήσεως. Κατὰ πρῶτον καὶ κύριον λόγον σκεφθῆτε τὸν 'Ερὶκ καὶ μὴν πράξετε κάτι ποὺ μπορεῖ νὰ τοῦ κάνῃ κακό. Θὰ κανονίσουμε ἄλλη συνάντησι ἀργότερα.

'Επαναλαμβάνω—ἔχουμε διαιρέσει τὴν ἐπιχείρησι αὐτὴ σὲ δυὸ ὁμάδες καὶ ἐὰν ἡ 'Αστυνομία ἀνακαλύψῃ τὴν μία καὶ τὴν συλλάβῃ, δὲν θὰ εἶναι σὲ θέσι νὰ βοηθήσῃ στὴν ἐπάνοδο τοῦ παιδιοῦ σας κοντά σας, γιατὶ ἁπλούστατα δὲν γνωρίζουν ποῖος εἶναι ὑπεύθυνος γι' αὐτό.

'Εξ ἄλλου ἐὰν συμβῇ αὐτό, δὲν πρόκειται νὰ μάθῃς τίποτε πλέον γιὰ μᾶς, παρά : Τ ε τ έ λ ε σ τ α ι !... Γιατὶ δὲν σκοπεύουμε νὰ συλληφθοῦμε καὶ νὰ περάσουμε τὰ ὑπόλοιπα μας χρόνια στὴ φυλακή. 'Ο 'Ερὶκ εἶναι χαριτωμένο παιδάκι, (ἔξυπνο πολύ) καὶ ἀξιαγάπητο, ἀλλὰ ἀρχίζει νὰ κουράζεται, ὅπως κι' ἐμεῖς. 'Ακόμα καὶ ἐὰν δὲν ἔχετε καλέσει τὴν 'Αστυνομία, ἀκόμα καὶ ἂν δὲν ξέρουν τίποτε περὶ τοῦ περιεχομένου αὐτῆς τῆς ἐπιστολῆς, προσέξετε πολύ, εἴμαστε βέβαιοι ὅτι οἱ κινήσεις σας παρακολουθοῦνται. Γι' αὐτὸ μὴ πηγαίνετε πουθενὰ κατ' εὐθεῖαν καὶ ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει νὰ χρησιμοποιεῖτε τὸ αὐτοκίνητό σας, ἀλλὰ μόνον τὸν ὑπόγειο, ταξὶ κλπ.

'Εὰν ἀκολουθήσετε τὶς ὁδηγίες καὶ τὶς συμβουλές μας, θὰ λάβετε ἕνα τηλεφώνημα ἀπόψε, καὶ θὰ σᾶς ποῦμε ποῦ μπορεῖτε νὰ βρῆτε τὸ γυιό σας... Θὰ προσέχετε πολύ, ὅπως προσέχουμε κι' ἐμεῖς.

Καὶ τὸ κυριώτερο, δὲν θὰ μιλήσετε στὸν ἀπεσταλμένο μας. Θὰ τοῦ δώσετε μόνο τὸν χαρτοφύλακα καὶ θὰ τοῦ πῆτε τὸ σύνθημα « κ ρ α τ ῆ σ τ ε τ ὸ κ λ ε ι δ ί ».

Ὅλα αὐτὰ πρέπει νὰ γίνουν πολὺ γρήγορα καὶ ἂν μιλήσετε σ' αὐτόν, ἀσφαλῶς δὲν θὰ δεχθῇ νὰ ἀναλάβῃ τὴ δουλειά, ὁπότε θὰ καταρρεύσουν ὅλα.

Π ρ ο σ έ ξ ε τ ε. Ὅπως σᾶς εἶπα στὸ τηλέφωνο χθὲς τὸ βράδυ, μόνον ὁδηγίες μας γραμμένες σὲ χαρτί, σὰν αὐτό, καὶ δακτυλογραφημένες κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο εἶναι γνήσιες.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει αὐτὴ εἶναι ἡ τελευταία ἐπιστολή. Ἐὰν μᾶς καταβάλετε τὰ λύτρα κανονικὰ (ἀποφεύγοντες τὴν Ἀστυνομία ὅταν θὰ ἔλθετε στὸ σημεῖο συναντήσεως), θὰ σᾶς ἐπιστρέψουμε τὸ παιδί, ἐὰν δὲν προσέξετε καὶ σᾶς παρακολουθήσουν, καὶ ἐν συνεχείᾳ τεθῇ ὑπὸ παρακολούθησιν ὁ ἀπεσταλμένος μας, μὲ συνέπεια νὰ συλληφθῇ τὸ ἄτομο στὸ ὁποῖο θὰ δοθῇ ὁ χαρτοφύλακας, τότε ὅλα θὰ καταρρεύσουν, γιατὶ τὸ παιδὶ βρίσκεται σὲ ἀσφαλὲς μέρος καὶ θὰ σᾶς ἐπιστραφῇ μόνον ἐὰν τὰ λύτρα φθάσουν ἀσφαλῆ. Λυπούμεθα γιὰ ὅλα αὐτά, ἀλλὰ γιὰ ἀσφάλεια μας δὲν μποροῦμε νὰ κάνουμε τίποτε ἄλλο... Ἂν ὅλα πᾶνε καλὰ στὶς 4 μ.μ. σήμερα τὸ ἀπόγευμα, τὸ παιδί σας θὰ ἐπιστραφῇ σὲ σᾶς ἀργὰ ἀπόψε τὸ βράδυ.

Υ.Γ. Ὅταν ἔρθετε στὸ σημεῖον συναντήσεως νὰ φορᾶτε καπέλλο καὶ γυαλιὰ ἡλίου. Αὐτὸ εἶναι πολὺ σπουδαῖο».

Τὰ λύτρα παραδόθηκαν σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες τῶν ἀπαγωγέων. Τὴν ἴδια νύκτα τὸ παιδὶ ἀφέθηκε στὸ πεζοδρόμιο τῆς λεωφόρου Ράϋμοντ Πουανκαρέ, πλησίον ἑνὸς καφενείου καὶ ἐπέστρεψε σῶο καὶ ἀβλαβὲς κοντὰ στοὺς γονεῖς του.

Τώρα ἡ ἔρευνα τῆς Ἀστυνομίας μποροῦσε νὰ ἀρχίσῃ.

Ἡ ἀπίστευτη εὐκολία μὲ τὴν ὁποία οἱ ἀπαγωγεῖς διέπραξαν τὸ ἔγκλημα, προσέτι δὲ καὶ ἡ θρασύτης τους νὰ παραλάβουν τὰ λύτρα στὸ κέντρο τῆς συνοικίας Ἐτουὰλ μέρα μεσημέρι, ἀνάγκαζε τὴν Ἀστυνομία νὰ ἀναλάβῃ ἀποφασιστικὴ καὶ λεπτομερῆ ἔρευνα πρὸς διελεύκανσι τοῦ ἐγκλήματος, τὸ ὁποῖον εἶχε δημιουργήσει μία κατάστασι ἄνευ προηγουμένου.

Ὕστερα ἀπ' ὅλα αὐτά, τῇ ἐγκρίσει τοῦ εἰσαγγελέως τῶν Βερσαλλιῶν, ἡ ἀρμοδία ἀστυνομικὴ ὑπηρεσία ἀπεφάσισε νὰ δημοσιεύσῃ στὸν τύπο τὸν κατάλογο μὲ τοὺς ἀριθμοὺς τῶν χαρτονομισμάτων τῶν λύτρων, τοὺς ὁποίους ὁ κ. Ζὰν - Πιὲρ Πεζώ, παππποῦς τοῦ Ἐρὶκ, εἶχε φροντίσει νὰ βάλῃ μερικοὺς ἐμπίστους φίλους του νὰ καταγράψουν, γιατὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος δὲν ἀποτολμοῦσε, λόγω τοῦ κινδύνου ποὺ ἀπειλοῦσε τὸ γυιό του.

Γιὰ νὰ ὁλοκληρώσῃ τὸν κατάλογο αὐτὸν ἡ Ἐθνικὴ Ἀσφάλεια, καίτοι συνέπιπταν οἱ γιορτὲς τοῦ Πάσχα, κατώρθωσε νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν βοήθεια μιᾶς μεγάλης ἐπιχειρήσεως, ἡ ὁποία διέθεσε τὰ ἠλεκτρονικά της μηχανήματα γιὰ τὴν ταξινόμησι τῶν ἀριθμῶν τῶν χαρτονομισμάτων κατ' ἀπόλυτη ἀριθμητικὴ σειρά, λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς ἀξίας των ἐν σχέσει μὲ τὸ παλαιὸ καὶ τὸ νέο νόμισμα.

II. Ἡ βασικὴ πληροφορία

Μετὰ τὴν ἐργασία αὐτή, ποιὰ θετικὰ μαρτυρικὰ στοιχεῖα συγκεντρώθηκαν στὸ σχετικὸ φάκελλο τῆς ὑποθέσεως ;

α) Ἡ κ α τ ά σ τ α σ ι ς τ ο ῦ τ ό π ο υ τ ο ῦ ἐ γ κ λ ή μ α τ ο ς.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν πρώτη ἐπιστολὴ τῶν ἀπαγωγέων, τὰ εὑρήματα τῆς ἐρεύνης δὲν ἐβοήθησαν γιὰ νὰ γίνῃ μιὰ καλὴ ἀρχή. Ἡ ἀπαγωγὴ εἶχε διαπραχθῇ μὲ μεγάλη εὐκολία. Κατὰ τὴν ἀνάκρισι, οἱ λίγοι μάρτυρες κατέθεσαν ὅτι ὁ ἀπαγωγεὺς ἦταν ἕνας νέος ἄνδρας, ἀρκετὰ ὑψηλός, λεπτός, μὲ ἀθλητικὴ ἐμφάνισι καὶ φοροῦσε ἕνα πράσινο πουλόβερ. Ὁ συνεργός του, ὁ ὁποῖος δὲν ἦταν τόσο ὑψηλός, ἦταν χονδρός, μεγαλύτερος στὴν ἡλικία, φοροῦσε ἕνα μπερὲ καὶ σκοῦρα ἐνδύματα καὶ ὡδήγουσε τὸ αὐτοκίνητο, μιὰ μαύρη πεζὼ «403».

Τὸ παιδί, ποὺ δὲν ἦταν συνεσταλμένο, δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίστασι.

Ἦταν φανερὸ ὅτι τὸ ἄνοιγμα στὸν τοῖχο εἶχε γίνει μὲ ἀτσάλινο τρυπάνι κατὰ

τὴν προηγούμενη νύκτα καὶ εἶχε καλυφθῆ ἐπιμελῶς μὲ ἀναρριχητικὰ φυτά. Ταυτοχρόνως, γιὰ νὰ ἐπιτευχθῆ ἡ ταχεῖα διαφυγή, εἶχε θραυσθῆ ἡ ἁλυσίδα μιᾶς πύλης, ποὺ ὡδηγοῦσε πρὸς ἕνα ἀδιέξοδο. Τὸ αὐτοκίνητο τῶν ἀπαγωγέων εἶχε θεαθῆ προηγουμένως νὰ σταθμεύη στὸ ἀδιέξοδο αὐτό, λίγη ὥρα πρὸ τῆς διαπράξεως τοῦ ἐγκλήματος.

'Η κατάστασις τῆς ἐπιστολῆς ποὺ βρέθηκε κοντὰ στὴν κινητὴ κλίμακα, ἔδειχνεν ὅτι ἔπρεπε νὰ εἶχε παραμείνει γιὰ ἀρκετὸ χρόνο μέσα στὴν τσέπη τοῦ ἀπαγωγέως, πρᾶγμα ποὺ ὡδηγοῦσε στὸ συμπέρασμα ὅτι προηγήθη ἀποτυχοῦσα ἀπόπειρα ἀπαγωγῆς, ἢ τουλάχιστον τὸ σχέδιο τῶν ἀπαγωγέων εἶχε ἀναβληθῆ γιὰ ὡρισμένο διάστημα.

'Η ἐπισταμένη ἔρευνα ἀπέδειξεν ὅτι ἦτο τὸ μόνον εὔκολο πρᾶγμα νὰ μπῆ κανεὶς μέσα στὸ κέντρο τῆς Παιδικῆς Χαρᾶς, λόγω τῆς ἐκτάσεώς της καὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐπισκεπτῶν της.

β) Τὰ μαρτυρικὰ στοιχεῖα ποὺ προέκυψαν ἀπὸ τὴν ἐξέτασι τοῦ παιδιοῦ.

'Απὸ τὰ μαρτυρικὰ στοιχεῖα ποὺ συνεκεντρώθησαν ἐπὶ τόπου, προέκυπταν δύο ἀντίθετοι ἀπόψεις :

Πρῶτον, ἡ μαρτυρικὴ κατάθεσις τῆς μαγείρισσας μιᾶς κατοικίας πλησίον τῆς Παιδικῆς Χαρᾶς, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Γκάρς, ἡ ὁποία ἐπιβεβαίωνε ὅτι τὴν 12 'Απριλίου 1960 καὶ περὶ ὥραν 5 μ.μ., εἶχεν ἰδεῖ νὰ περνᾶ μιὰ μαύρη πεζὼ «403». Μπροστὰ κάθονταν δύο ἄνδρες καὶ πίσω μιὰ γυναίκα. 'Η γυναίκα—κατέθεσεν ἡ μαγείρισσα—κρατοῦσε ἕνα παιδὶ ἡλικίας 4-5 ἐτῶν στὴν ἀγκαλιά της. Τὸ παιδὶ φαινόταν νὰ προβάλη ἀντίστασι.

Δεύτερον, ἡ κατάθεσις ἑνὸς ζεύγους, ποὺ ἰσχυρίζετο ὅτι τὴν ἴδια μέρα καὶ τὴν ἴδια ὡς ἄνω ὥρα, εἶχεν ἰδεῖ τὸ ἐν λόγω αὐτοκίνητο, μὲ δύο ἄνδρες μέσα, νὰ ἔρχεται ἀπὸ τὸ κέντρο τῆς Παιδικῆς Χαρᾶς, ἀκολουθώντας τὴν κεντρικὴν ὁδὸν τῆς Σαὶν Κλοὺ καὶ νὰ κατευθύνεται πρὸς τὸ Παρίσι. Τὸ αὐτοκίνητο αὐτὸ σταμάτησε γιὰ μιὰ στιγμὴ μπροστὰ στὸ κόκκινο φῶς τοῦ σηματοδότου τῆς Τροχαίας. 'Ο ἕνας ἀπὸ τοὺς ἄνδρες ὡδηγοῦσε, ἐνῶ ὁ ἄλλος ποὺ καθόταν στὸ πίσω κάθισμα, φαινόταν νὰ προσπαθῆ νὰ κρύψη ἕνα ζωντανὸ σῶμα κάτω ἀπὸ μιὰ κουβέρτα. "Οταν ὁ σηματοδότης ἄνοιξε τὸ πράσινο φῶς, τὸ αὐτοκίνητο προχώρησε μὲ μεγάλη ταχύτητα πρὸς τὸ Παρίσι.

'Εκτὸς ἀπὸ τὶς καταθέσεις αὐτές, ἦσαν καὶ ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα εἶχε πεῖ ὁ 'Ερὶκ στὴ μητέρα του μετὰ τὴν ἐπιστροφή του στὸ σπίτι, ἀπὸ τὰ ὁποῖα προέκυπτεν ὅτι ἡ ἀπαγωγὴ διεπράχθη ἀπὸ δύο ἄνδρες, χωρὶς νὰ ἐνέχεται γυναίκα. 'Ο κύριος ρόλος τοῦ ἑνὸς ἀπὸ τοὺς ἄνδρες ἦταν νὰ φυλάσση τὸν 'Ερίκ. 'Ο ἄλλος ἀπουσίαζε συχνά. Προέκυπτεν ἐπίσης ὅτι τὸ παιδὶ ἐφυλάσσετο μέσα σ' ἕνα μεγάλο δωμάτιο, μὲ ἕνα ντιβάνι (πάνω στὸ ὁποῖο ἐκοιμᾶτο, ἐνῶ ὁ ἄνδρας ποὺ τὸ φύλαγε ξάπλωνε δίπλα του) καὶ ἕνα μεγάλο τραπέζι, στὸ ὁποῖο ἔτρωγε τὸ φαγητό του. Μέσα στὸ δωμάτιο ὑπῆρχεν ἐπίσης μία συσκευὴ τηλεοράσεως καὶ ἕνα τηλέφωνο, τὸ ὁποῖο κτυποῦσε κάποτε, ἀλλὰ δὲν σήκωναν τὸ ἀκουστικό. Σὲ μιὰ γωνιὰ ὑπῆρχε ἕνας νιπτήρας. Στὸν τοῖχο κρεμόταν ἕνα ὅπλο. Οἱ ἀπαγωγεῖς, ποὺ ἤθελαν νὰ ἀπασχολοῦν τὸν μικρό, τοῦ ἐπέτρεπαν νὰ ἀνοίγη τὸν δέκτη τηλεοράσεως καὶ τοῦ εἶχαν δώσει χαρτιὰ νὰ κόβη. 'Απὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀκουγόταν ἕνας δυνατὸς θόρυβος, πού, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ὠφείλετο σὲ διερχόμενο τραῖνο.

(Συνεχίζεται)

Ο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **ΧΑΡΑΛ. ΣΤΑΜΑΤΗ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Τὴν 26ην Σεπτεμβρίου 1963, ὁ Τζόζεφ Βαλάτσι παρουσιάσθη διὰ πρώτην φορὰν ἐνώπιον τῆς ὑποεπιτροπῆς τῆς Γερουσίας, τῆς ὁποίας προήδρευεν ὁ γερουσιαστὴς Μὰκ Κλέλλαν, διὰ μίαν «γενικὴν δοκιμὴν» τῶν καταθέσεών του ἐπὶ τοῦ συνδικάτου τοῦ ἐγκλήματος. Καὶ τὴν ἐπομένην, Παρασκευὴν 27ην Σεπτεμβρίου, παρουσιάσθη ἐπισήμως πλέον ἐνώπιον τῆς ὑποεπιτροπῆς καὶ ἔδωσε τὴν πρώτην του κατάθεσιν. Εὐνόητον εἶναι ὅτι διὰ νὰ φθάσῃ ὁ Βαλάτσι ἀσφαλὴς μέχρι τῆς ὑποεπιτροπῆς τῆς Γερουσίας καὶ νὰ ἀρχίσῃ τὰς καταθέσεις του ἐλήφθησαν δρακόντεια μέτρα ἀσφαλείας. Εἶχεν ὁρκισθῆ ὁ ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης κ. Ρόμπερτ Κέννεντυ νὰ διαφυλάξῃ τὸν μεγάλον αὐτὸν πληροφοριοδότην ὡς «κόρην ὀφθαλμοῦ», δι' ὃ καὶ ἐπὶ ἕνα ἔτος μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὁ Βαλάτσι μετεκινεῖτο συνεχῶς ἀπὸ φυλακῆς εἰς φυλακὴν καὶ ἐφρουρεῖτο ὑπὸ δεκάδων ἀστυνομικῶν.

Κατὰ τὴν πρώτην του ἐκείνην κατάθεσιν, ποὺ μετεδόθη ἀπὸ τοῦ δικτύου τηλεοράσεως, ὁ Βαλάτσι παρουσιάσθη ἐνώπιον τῶν γερουσιαστῶν μὲ εἰδικὴν μεταμφίεσιν—«μεταμφίεσιν διὰ τοὺς δολοφόνους ποὺ μὲ κυνηγοῦν», ὅπως ἐδήλωσεν—καὶ συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας κ. Τζέιμς Μὰκ Σέιν. Ἤρχισε τὴν κατάθεσίν του μὲ τὴν δυσνόητον γλῶσσαν τοῦ ὑποκόσμου, διανθιζομένην ἀπὸ πολλὰ «εὑρήματα» τῆς διεθνοῦς ἀργκὸ τοῦ ὑποκόσμου, καὶ ἀφηγήθη μὲ ψυχραιμίαν καὶ σταθερὰν φωνὴν τὴν ἱστορίαν τοῦ κόσμου τοῦ ἐγκλήματος, τὸν ὁποῖον ἐγνώρισεν ὡς κακοποιὸς καὶ ἰδίως ἐξ ἐπαγγέλματος δολοφόνος διὰ λογαριασμὸν τοῦ «Συνδικάτου». Μεταξὺ τῶν πολλῶν ἀποκαλύψεών του ὁ ἀρχιγκάγκστερ ἀνεφέρθη ἰδιαιτέρως εἰς δύο πινά: Εἰς τὸ πρωτοφανὲς συνδικάτον τοῦ ἐγκλήματος, τὴν ὠργανωμένην ζούγκλαν τοῦ ὑποκόσμου, καὶ εἰς τὸ πῶς ἔλαβεν «τὸ φιλὶ τοῦ θανάτου».

Εἰδικῶς διὰ τὸ συνδικάτον, τὴν σημερινὴν δηλαδὴ Μαφίαν ὑπὸ τὸν τίτλον «Κόζα Νόστρα», ὁ Βαλάτσι ἐτόνισεν ὅτι ἔχει συγκρότησιν καὶ πειθαρχίαν στρατιωτικήν. Ἰδοὺ ἓν ἀπόσπασμα τῆς καταθέσεώς του αὐτῆς:

«Λὰ Κόζα Νόστρα», εἰς τὰ ἀγγλικὰ σημαίνει «ἡ ὑπόθεσις μας» ἢ «ἡ οἰκογένειά μας». Εἶμαι ἢ μᾶλλον ὑπῆρξα μέλος της ἐπὶ τριάντα χρόνια, ἀπὸ τὸ 1930, εἰς ἡλικίαν 27 ἐτῶν. Ἡ Κόζα Νόστρα ἔχει διακλαδώσεις εἰς ὅλας τὰς μεγάλας πόλεις τῆς Ἀμερικῆς καὶ τοῦ Καναδᾶ. Ἐγὼ ἀνῆκον εἰς μίαν «οἰκογένειαν» τῆς Νέας Ὑόρκης. Κάθε μεγάλη πόλις ἔχει πολλὰς ὁμοίας ὁμάδας, κάθε οἰκογένεια δὲ ἔχει τὸν ἀρχηγόν της, τὸν ὑπαρχηγόν της, τοὺς «ὑπολογαγοὺς» καὶ τοὺς ἁπλοῦς «στρατιώτας». Ἀρχηγὸς ὅλων τῶν οἰκογενειῶν εἶναι ὁ Βίτο Τζενοβέζε, ὁ ὁποῖος εἰς τὴν ἰδικήν μας οἰκογένειαν ἔχει ὑπὸ τὰς διαταγάς του 450-500 «στρατιώτας» ποὺ ἔχουν ὁρκισθῆ νὰ ζοῦν εἰς τὴν παρανομίαν. Ἐγὼ ἤμουν ἀπὸ τὰ ἐρετικὰ στελέχη....

«Τὸν Βίτο Τζενοβέζε τὸν ἐσεβόμουν τόσον, ὅσον οὐδέποτε εἶχα σεβασθῆ ἄν-

θρωπον. Εἰς κάθε περίπτωσιν ποὺ τὸν συναντοῦσα τὰ ἔχανα. Τοῦ ὁμιλοῦσα καὶ «ἐμπέρδευα» τὰ λόγια μου, τόσον πολὺ τὸν ἐσεβόμουν. Διὰ νὰ εἴπω τὴν ἀλήθειαν, διὰ νὰ εἶμαι δίκαιος, πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι πολὺ μὲ ἐβοήθησε. Αὐτὸς μὲ «στεφάνωσε» τὸ 1932. Ἂν καὶ ὑπηρέτησα ὅμως πιστὰ τὴν «Κόζα Νόστρα» ἐπὶ τριάντα χρόνια, τώρα ἔχουν ὁρκισθῆ νὰ μὲ σκοτώσουν...».

Ἀναφερόμενος ἐξ ἄλλου εἰς τὸ πῶς ἔλαβεν τὸ «φιλὶ τοῦ θανάτου», ὁ Τζόζεφ Βαλάτσι κατέθεσεν:

«Τὸ ἔτος 1960 εὑρισκόμην εἰς τὰς φυλακὰς τῆς Ἀτλάντα, ἐκτίων τὴν ποινήν μου διὰ τὸ λαθρεμπόριον ναρκωτικῶν. Εἰς τὴν ἰδίαν φυλακὴν καὶ διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν εὑρίσκετο ὁ ἀρχηγός μας, ὁ Βίτο Τζενοβέζε. Κάποιαν ἡμέραν, ὁ Τζενοβέζε μὲ ἐπλησίασε. Ἤθελε νὰ μοῦ μιλήσῃ καὶ ἄρχισε νὰ μοῦ λέγῃ διὰ τὰ μῆλα... Διὰ τὰ μῆλα ποὺ δὲν ἔχουν σαπίσει ἐντελῶς, ἀλλὰ ποὺ τὰ ἔχει ὅμως πειράξει τὸ σκουλῆκι... Ἤθελε νὰ μοῦ εἴπῃ ὅτι ἐγὼ εἶχα προσβληθῆ ἀπὸ τὸ σκουλῆκι τῆς προδοσίας. Ὕστερα ἀπὸ αὐτά, μὲ καληνύκτισε, μὲ ἐνηγκαλίσθη καὶ μὲ ἐφίλησεν. Αὐτὸ εἰς ἡμᾶς εἶναι «τὸ φιλὶ τοῦ θανάτου». Ἐκεῖνος ποὺ θὰ τὸ λάβῃ εἶναι καταδικασμένος, κανεὶς ποτὲ δὲν ἐγλύτωσε... Τότε κι' ἐγώ, διὰ νὰ τοῦ δείξω ὅτι δὲν τὸν φοβᾶμαι καὶ ὅτι εἶμαι γενναῖος, τὸν ἀγκάλιασα καὶ τὸν ἐφίλησα καὶ ἀπὸ τὶς δύο πλευρές....».

Ἡ συνέχεια, ἀπὸ τοῦ σημείου ποὺ ἐδόθη «τὸ φιλὶ τοῦ θανάτου» εἰς τὸν Βαλάτσι, μᾶς εἶναι γνωστή. Ὅλος ὁ ὑπόκοσμος, ὅλοι οἱ παλαιοὶ φίλοι καὶ συνάδελφοι ἔλαβον διαταγὴν νὰ τὸν φονεύσουν. Αὐτὴ ὅμως ἡ εἰς θάνατον καταδίκη του ἀπὸ τοὺς συντρόφους του ἔκαμε τὸν Βαλάτσι νὰ σκεφθῆ νὰ ὁμιλήσῃ εἰς τοὺς ἀστυνομικούς. Ὀλίγον κατόπιν λοιπὸν ἀπὸ «τὸ φιλὶ τοῦ θανάτου» ἐδολοφόνησε μὲ ἕνα λοστὸν ἐκεῖνον τὸν συγκρατούμενόν του, πιστεύων ὅτι ἦτο μέλος τῆς ὀργανώσεως καὶ εἶχε σταλῆ εἰς τὴν φυλακὴν μὲ μοναδικὸν σκοπὸν νὰ τὸν δολοφονήσῃ. Ἐν συνεχείᾳ ἐζήτησε νὰ συναντήσῃ τοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ ἤρχισε τὰς ἀποκαλύψεις του, αἱ ὁποῖαι τὸν ὡδήγησαν εἰς τὴν αἴθουσαν ἀκροάσεων τοῦ κτιρίου τῆς Γερουσίας, εἰς τὴν Οὐάσιγκτων, ἐνῶ ἄνω τῶν χιλίων σκληροτραχήλων γκάγκστερς ἐπεζήτουν παντὶ τρόπῳ τὴν δολοφονίαν του, διὰ νὰ ματαιώσουν τὰς ἀποκαλύψεις ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ καρπωθοῦν τὰς 100.000 δολλάρια τῆς ἐπικηρύξεως.

***

Αἱ δημόσιαι αὐταὶ καταθέσεις τοῦ Τζόζεφ Βαλάτσι συνεχίσθησαν καὶ τὰς ὑπολοίπους ἡμέρας. Κατὰ τὴν κατάθεσιν τῆς 1ης Ὀκτωβρίου 1963, ὁ Βαλάτσι ἀπεκάλυψεν ὅτι μεταξὺ τῶν φρικτῶν ἐγκλημάτων τῆς «Κόζα Νόστρα» ὑπάρχει κάποτε, ὡς ὑπέρτατος νόμος, μία ἰδιότυπος «τιμιότης». Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι, ὅπως ἠθέλησε νὰ παρουσιάσῃ τὰ γεγονότα κατὰ τὴν ἀναδρομήν του εἰς τὸ μακρυνὸν παρελθόν, ὁ μόνος «τίμιος» ἦτο αὐτὸς καὶ οὐδεὶς ἄλλος.

Ἀφηγήθη ὅτι τὸ 1924, ὅταν ἀκόμη ἦτο νέος εἰς τὸ «ἐπάγγελμα» καὶ ἕνας ἄσημος ἀπατεών, ἐμαίνετο εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην ἕνας ἐξοντωτικὸς πόλεμος μεταξὺ τῆς ἰταλικῆς καὶ τῆς ἰρλανδικῆς συμμορίας. Ὕστερα ἀπὸ μίαν μάχην μεταξὺ τῶν δύο συμμοριῶν, ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἰταλικῆς συμμορίας Βὶνς Ράο ἀπεφάσισε νὰ στήσῃ μίαν παγίδα πολὺ ἄσχημον εἰς τοὺς Ἰρλανδούς:

«Μὲ συνήντησεν ὁ Βὶνς Ράο καὶ μοῦ ἐζήτησε νὰ μεταβῶ εἰς τοὺς Ἰρλανδοὺς καὶ νὰ παραστήσω τὸν δικό τους, κατέθεσεν ὁ Βαλάτσι. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ εὕρισκα τὴν εὐκαιρία νὰ «καθαρίσω» τὸν ἀρχηγό τους. Μετέβην πράγματι τὴν ἄλλην ἡμέραν, συνήντησα τοὺς Ἰρλανδοὺς καὶ τοὺς εἶπα ὅτι... ἤθελα νὰ γίνω μέλος τῆς συμμορίας τους. Ἐκεῖνοι δὲν ἐπίστευσαν εἰς τὰ αὐτιά τους... Μετὰ ἐτηλεφώνησα τοῦ Βὶνς Ράο καὶ τοῦ εἶπα ὅτι ἂν ποτὲ συναντηθοῦν οἱ δρόμοι μας, καλὰ θὰ κάνῃ νὰ τραβήξῃ τὸ σιδερικό του καὶ νὰ μοῦ ρίξῃ, διότι κι' ἐγὼ θὰ κάνω τὸ ἴδιο. «Δὲν μοῦ ἀρέσουν αὐτὲς οἱ δουλειὲς ποὺ ζήτησες νὰ κάνω», τοῦ εἶπα. «Εἶναι

πολὺ βρώμικα αὐτὰ τὰ πράγματα !...». Διὰ νὰ εἴπω ὅμως τὴν ἀλήθειαν, οὔτε ποὺ μὲ ἔνοιαζε καθόλου γιὰ τοὺς Ἰρλανδούς. Ἐκεῖνο ποὺ μὲ πείραζε ἦταν ἡ συνείδησίς μου, οἱ ἀρχές μου».

Ἐν συνεχείᾳ ὁ Βαλάτσι, κατὰ τὴν κατάθεσιν τῆς 2ας Ὀκτωβρίου 1963, ἀνέφέρθη εἰς τὴν πολυτάραχον διὰ τὴν ἀμερικανικὴν Μαφίαν ἐποχὴν τοῦ 1930 - 1931. Ἀφηγήθη ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ὁ ἀνταωνισμὸς μεταξὺ τῶν διαφόρων ἐγκληματικῶν ὀργανώσεων εὑρίσκετο εἰς τὴν ἀποκορύφωσίν του, αὐτὸς δέ, ὡς νεοπροσληφθεὶς εἰς τὴν Μαφίαν, «εἰργάζετο» διὰ λογαριασμὸν τοῦ Μαραντσάνο, ἀρχηγοῦ τῆς «οἰκογενείας» τῶν Σικελῶν καὶ θανασίμου ἀντιπάλου τοῦ Μασσέρια, ἀρχηγοῦ τῆς «οἰκογενείας» τῶν Ναπολιτάνων. Ὅταν περιέγραψεν τὰς ἐπιδόσεις του εἰς τὸ στάδιον τοῦ «μαθητευομένου δολοφόνου» καὶ ἰδίως τὴν δολοφονίαν τοῦ Τζόζεφ Κατάνια καὶ τὴν ἐκ τούτου «προαγωγήν» του, ἕνας γερουσιαστὴς ἐξ ἐκείνων ποὺ παρηκολούθουν τὴν κατάθεσίν του τὸν ἠρώτησεν ποία ἦτο ἡ ἀμοιβή του διὰ τὸν φόνον ἐκεῖνον. «Τίποτε ἀπολύτως», ἀπήντησεν ὁ Βαλάτσι μὲ δυσαρέσκειαν. Καὶ προσέθεσεν : «Ἐὰν ἡ ὀργάνωσις ἀνακαλύψῃ ὅτι ἕνα ἀπὸ τὰ μέλη της ἔλαβεν ἀμοιβὴν διὰ νὰ δολοφονήσῃ κάποιον, τὸ μέλος αὐτὸ γρήγορα θὰ ἔχῃ φασαρίες...». Ἐξήγησεν ἀκολούθως ὅτι ὁ κύριος ρόλος τῆς Μαφίας δὲν εἶναι νὰ κατανέμῃ εἰς τὰ μέλη της «μερίσματα» ἐκ τῶν κερδῶν της, ἀλλὰ νὰ προστατεύῃ τὴν παράνομον δρᾶσιν, ποὺ τὰ μέλη ἀναπτύσσουν κατόπιν συμφωνίας ἐκτὸς τῆς ὀργανώσεως. Καὶ ὅτι οἱ πάντες εἰς τὴν ὀργάνωσιν εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ συνεισφέρουν ἕνα ποσὸν ἑβδομαδιαίως ἢ μηνιαίως, τὸ ὁποῖον χρησιμεύει διὰ νὰ καλύπτωνται αἱ ἀνάγκαι τῶν μελῶν ποὺ συλλαμβάνονται καὶ φυλακίζονται, ὡς καὶ αἱ ἀνάγκαι τῆς οἰκογενείας των εἰς περίπτωσιν κατὰ τὴν ὁποίαν πέσουν οὗτοι θύματα δολοφονίας.

Διὰ τὰς δύο αὐτὰς φοβερὰς συμμορίας, ὁ Βαλάτσι ἀνέφερεν πλῆθος λεπτομερειῶν τῆς αἱμοσταγοῦς δράσεώς των. Εἶπεν ὅτι ὁ Γκιουζέπε Μασσέρια, ποὺ κατήγετο ἀπὸ τὴν Νεάπολιν, μὴ δυνάμενος νὰ ἐξοντώσῃ τὸν Σαλβατόρε Μαραντσᾶνο, ἀπὸ τὴν Καστελλαμάρε τῆς Σικελίας, εἶχεν καταδικάσει εἰς θάνατον ὅλους τοὺς Σικελοὺς μετανάστας ποὺ ἔφθαναν εἰς τὴν Ἀμερικήν. Οἱ ἄνθρωποί του ἐδολοφονοῦσαν ἀλύπητα τοὺς Σικελοὺς «διὰ νὰ σπάσουν τὰ νεῦρα τοῦ Μαραντσᾶνο». Ἡ «εἰρήνη» μεταξὺ τῶν δύο συμμοριῶν ἐπετεύχθη μόλις μετὰ πάροδον 14 μηνῶν, ὅτε ἡ «οἰκογένεια» τοῦ Μασσέρια εἶχεν ἀποδεκατισθῇ — 60 «σκληροὶ» τοῦ Μασσέρια νεκροὶ ἔναντι ἑνὸς μόνον τοῦ Μαραντσᾶνο — καὶ ὅτε ὁ ἴδιος εὑρισκε τὸν θάνατον κατόπιν «προδοσίας». Εἶπεν σχετικῶς ἐπ' αὐτοῦ ὁ Βαλάτσι : «Τὸν Μασσέρια τὸν «καθάρισαν» οἱ δικοί του. Τοῦ εἶχαν στήσει παγίδα ὁ Τσὰρλς Λάκυ (Λούκυ Λουτσιᾶνο), ὁ Βίτο Τζενοβέζε καὶ ὁ Σίρρο Τερρανόβα... Δικοί του ἄνθρωποι ! Σπουδαῖοι ἄνθρωποι !... Ἀπ' ὅτι ἔμαθα σχεδιάζανε ἕξη μῆνες νὰ τὸν δολοφυνήσουν, ἀλλὰ δὲν εὑρισκαν εὐκαιρία καὶ φαίνεται νὰ μὴ τὸ πολυαποφάσιζαν. Ὥσπου κάποιο ἀπόγευμα τὸν ἐκάλεσαν νὰ φᾶνε μαζί. Κουβέντιαζαν καὶ ἐπάνω εἰς τὴν συζήτησιν ἐτράβηξε κάποιος τὸ σιδερικό του καὶ τὸν ξάπλωσε κάτω, μὲ μία σφαῖρα εἰς τὸ κεφάλι...».

Εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν ὁ Βαλάτσι ἀποκαλύπτει ἀσυνειδήτως ἴσως καὶ ἕνα κωμικοτραγικὸν στοιχεῖον : Ὁ Σίρρο Τερρανόβα, ὁ τελευταῖος τῆς τριάδος ποὺ ἐξόντωσε τὸν Βαλάτσι, ἦτο ἐπιφορτισμένος νὰ ὁδηγήσῃ τὸ αὐτοκίνητον τῶν Τζενοβέζε καὶ Λουτσιᾶνο μετὰ τὴν δολοφονίαν. Αὐτὸς ὅμως ἐσυγκινήθη τόσον πολύ, ὥστε δὲν ἠποροῦσε νὰ πιάσῃ τὸ τιμόνι. Οἱ δύο ἀρχηγοὶ ἠναγκάσθησαν ἐν τέλει νὰ ὁδηγήσουν μόνοι των τὸ αὐτοκίνητον. Καὶ ὁ Τερρανόβα, ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἔχασε πλέον τὸ γόητρόν του, περιέπεσεν εἰς δυσμένειαν, ἐγένετο ἀντικείμενον περιφρονήσεως καὶ χλευασμῶν καί, μετὰ ἀπὸ ὀλίγον καιρόν, ἀπέθανεν ἀπὸ τὴν θλῖψιν του...

Ἂς σημειωθῇ ὅτι αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις φόνου τοῦ Μασσέρια ἦτο μέχρι τῶν ἀποκαλύψεων τοῦ Βαλάτσι ἐκκρεμὴς εἰς τοὺς φακέλλους τῆς Ἀστυνομίας.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Μαραντσᾶνο δὲν ἄργησε νὰ εὕρῃ παρόμοιον τέλος. Ὀλίγους μῆνας μετὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ Μασσέρια, εὑρέθη νεκρός. Καὶ ἰδοὺ πῶς: Ἐκεῖνο τὸ διάστημα ὁ Βαλάτσι ἀντιμετωπίζει σοβαρὰς οἰκονομικὰς δυσχερείας, πρᾶγμα ποὺ τὸν ἀναγκάζει νὰ ὀργανώσῃ μίαν σπεῖραν καὶ νὰ ἐπιδοθῇ εἰς διαρρήξεις διὰ νὰ ζήσῃ. Ἡ Μαφία ὅμως δὲν συμφωνεῖ μὲ αὐτὰ τὰ «μικροπάγματα», πρῶτον διότι οἱ διαρρῆκται συλλαμβάνονται εὔκολα ἀπὸ τὴν Ἀστυνομίαν, ἄρα δὲν πρέπει νὰ ριψοκινδυνεύῃ ἕνας ἐπίλεκτος μαφιόζο μὲ «δευτερεύουσαν» δραστηριότητα, καὶ δεύτερον διότι ὑπάρχουν λόγοι γοήτρου!.. Γνωρίζων λοιπὸν ὁ Μαραντσᾶνο τὴν οἰκονομικὴν καχεξίαν τοῦ Βαλάτσι, τὸν καλεῖ εἰς μίαν συνάντησιν. Ἐκεῖνος πηγαίνει τρέμοντας διὰ τὴν τύχην του, ἀπὸ ἀνάγκην ὅμως, καὶ ὁ ἀρχηγὸς τοῦ δίνει ἕνα φιλικὸν ἀσπασμόν. «Τώρα ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ σένα», τοῦ λέγει...

«Κάποια ἡμέρα», ἀφηγεῖται ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ ὁ Βαλάτσι, ὁ Μαραντσᾶνο μοῦ ἔδειξε ἕναν κατάλογο τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἤθελε νὰ ξεκάμῃ. Μοῦ εἶπε ὅτι δὲν τὰ πήγαινε καλὰ μαζί τους καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν μέσῃ. «Ἂν δὲν τοὺς ξεφορτωθῶ, ἡ «Κόζα Νόστρα» δὲν θὰ τὸ πάρῃ ἐπάνω της», μοῦ εἶπε. Εἰς τὸν κατάλογον αὐτὸν ὑπῆρχαν πολλὰ ὀνόματα. Ἐνθυμοῦμαι τὰ ὀνόματα τοῦ Ἄλ Καπόνε, τοῦ Φράνκ Κοστέλλο, τοῦ Λούκυ Λουτσιᾶνο, τοῦ Βίτο Τζενοβέζε, τοῦ Βὶνς Μάγκανο, τοῦ Ζῶ Ἄδωνι καὶ τοῦ Σούλτς τοῦ Ὁλλανδοῦ... Δὲν ἐπρόφθασε ὅμως νὰ τοὺς βγάλῃ ἀπὸ τὴν μέσῃ. Ἕνα βράδυ μοῦ εἶπε ὅτι τὸν ἐκάλεσαν νὰ συζητήσουν ὁ Λούκυ Λουτσιᾶνο καὶ ὁ Βίτο Τζενοβέζε. Τοῦ εἶπα νὰ μὴν πάῃ διότι τοῦ εἶχαν στήσει παγίδα, ἀλλὰ αὐτὸς δὲν μὲ ἄκουσε. Τηλεφώνησα ἐκεῖ ποὺ θὰ ἐγίνετο ἡ σύσκεψις καὶ ὅλα πήγαιναν καλά, τὰ παραρτήματα ὅμως τῶν ἐφημερίδων ποὺ ἐκυκλοφόρησαν ἀργότερα, ἔλεγαν ὅτι ὁ Μαραντσᾶνο εἶχεν εὑρεθῇ νεκρός, κόσκινο ἀπὸ τὶς σφαῖρες...».

Λεπτομέρειαι καὶ ἐπὶ αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως, ποὺ ἔδωσεν ἐν συνεχείᾳ ὁ Βαλάτσι: Ὅταν ὁ Μαραντσᾶνο ἐδέχθη τὴν πρόσκλησιν τῶν Λουτσιᾶνο καὶ Τζενοβέζε διὰ τὴν «μεγάλην σύσκεψιν», εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἰδίου μάλιστα, ἔδωσεν ἐντολὴν εἰς ἕναν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους του νὰ ἔλθῃ κρυφὰ ὀλίγον μετὰ τὴν ἔλευσίν των καὶ νὰ τοὺς δολοφονήσῃ. Θὰ ἐδημιουργεῖτο κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἡ ἐντύπωσις ὅτι τὴν δολοφονίαν ὠργάνωσαν μέλη ἄλλης ὁμάδος. Πρὸς μεγάλην ἀτυχίαν ὅμως τοῦ Μαραντσᾶνο, τὴν ἰδίαν ἀκριβῶς σκέψιν εἶχε καὶ ὁ ἐξ ἴσου καταχθόνιος Τζενοβέζε. Μόλις πέντε λεπτὰ ἀπὸ τῆς εἰσόδου τοῦ Μαραντσᾶνο εἰς τὸ γραφεῖον του, ἐνεφανίσθησαν τέσσαρες «ἀστυνομικοὶ» ἐν στολῇ, εἰς τὴν πραγματικότητα ὅμως τέσσαρες ἐκτελεσταὶ μιᾶς ἑβραϊκῆς ὁμάδος ὑπὸ τὸν Μέγερ Λάνσκυ, ὁ ὁποῖος ἐπὶ πολλὰ ἔτη εὑρίσκετο παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ Βίτο Τζενοβέζε. Τὴν στιγμὴν λοιπὸν ποὺ φθάνει ὁ ἔμπιστος τοῦ Μαραντσᾶνο διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀποστολήν του, οἱ τέσσαρες ψευδοαστυνομικοὶ τοῦ λέγουν ὅτι εἰς τὸ γραφεῖον ἔγινε κάποιος φόνος καί, ὅτι καλὰ θὰ ἔκαμνε νὰ ἀπομακρυνθῇ. Τὸ θῦμα ἦτο ὁ Μαραντσᾶνο κυριολεκτικῶς «γαζωμένος», ἀπὸ τὰ αὐτόματα τῶν τεσσάρων ἐμπίστων τοῦ Τζενοβέζε.

Τὴν ἰδίαν ἐποχήν, τὸ ἔτος 1930, κατὰ τὸν Βαλάτσι πάντοτε: Ἕνας ὡραῖος νεαρὸς κολλεγιόπαις, γνωστὸς μὲ τὸ ὄνομα «τὸ ἀδερφάκι», ἕνας γίγας μὲ ἀγγελικὸν πρόσωπον ποὺ περιεφέρετο πάντοτε μὲ μίαν θήκην βιολιοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ὅμως ὑπῆρχεν ἕνα πολυβόλον, ἐδολοφόνησε τὸν Πῆτερ Μορέλλο, μέγαν καὶ πολὺ σκληρὸν καρδον ἀρχηγόν. «Τὸ ἀδερφάκι ἦτο πολὺ καλὸ παιδί!... Ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους δολοφόνους εἰς τὸν πόλεμον μεταξὺ τῶν συμμοριῶν τὸ 1930 - 1931», ἐτόνισεν ὁ ἀρχιγκάγκστερ. Εἶχεν ὅμως ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὁ ὁποῖος εἶναι γνωστὸς μὲ τὸ ἐπώνυμον Μπάξτερ, ἕνα ἄδοξον τέλος: Ἀπέθανε κάποιο βράδυ, πολὺ ἀργότερα καὶ εἰς περίοδον «εἰρήνης», ἔπειτα ἀπὸ μίαν ζωηρὰν φιλονικίαν ἐπάνω εἰς τὰ χαρτιά...»

(Συνεχίζεται)

ΟΡΚΩΜΟΣΙΑ ΝΕΩΝ ΥΠΑΣΤΥΝΟΜΩΝ ΚΑΙ ΑΡΧΙΦΥΛΑΚΩΝ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Ι. ΡΑΪΚΟΥ**

Κάθε φορὰ ποὺ μᾶς δίδεται ἡ εὐκαιρία νὰ παρευρεθοῦμε σὲ ὁρκωμοσία νέων ἀστυνομικῶν, νοιώθουμε νὰ πλημμυρίζουν τὴν ψυχή μας αἰσθήματα ἐθνικῆς ὑπερηφάνειας, ἀλλὰ καὶ ἀστυνομικῆς ἀνατάσεως, γιατὶ παριστάμεθα μάρτυρες τῆς διαπιστώσεως ἑνὸς ἀθορύβου μέν, ἀλλὰ δημιουργικοῦ ἔργου ποὺ συντελεῖται στὶς Ἀστυνομικὲς Σχολές. Οἱ προσπάθειες τῶν ὑπευθύνων γιὰ τὴν ἐκπαίδευσι καὶ τὴν ἐπιμόρφωσι τῶν δοκίμων ἀστυνομικῶν, τὴν ὥρα τῆς ὁρκωμοσίας ζωντανεύουν μπροστά μας καὶ μᾶς δίνουν τὸ δικαίωμα, ἀλλὰ μᾶς δημιουργοῦν παράλληλα καὶ τὴν ὑποχρέωσι, νὰ χειροκροτήσουμε τοὺς ἀγῶνες καὶ τὶς θυσίες ποὺ κατεβλήθησαν. Κι' ἄλλοτε ἀποκαλέσαμε τὶς Ἀστυνομικὲς Σχολὲς καλυμβήθρα τοῦ Σιλωάμ, μέσα στὴν ὁποία ἀναβαπτίζονται οἱ δόκιμοι καὶ ἐφωδιασμένοι πλέον μὲ τὰ ἀπαραίτητα ἐπαγγελματικὰ ἐφόδια διασκορπίζονται στὶς διάφορες ἀστυνομικὲς ὑπηρεσίες, γιὰ νὰ προσφέρουν τὶς ὑπηρεσίες των, σύμφωνα μὲ τὸν ὅρκο ποὺ ἔδωσαν ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων.

Ἀλλὰ ἂν ἔτσι αἰσθανώμαστε σὲ ὁρκωμοσία νέων ἀστυνομικῶν, τὰ αἰσθήματά μας εἶναι ἀκόμη πιὸ ζωηρὰ ὅταν παρακολουθοῦμε ὁρκωμοσία νέων βαθμοφόρων, Ἀρχιφυλάκων ἢ Ὑπαστυνόμων, καὶ τοῦτο γιατὶ στὰ πρόσωπά τους διαβλέπουμε τὸ νέο αἷμα ποὺ ἔρχεται νὰ ἀναπληρώσῃ τοὺς παλαιοὺς βαθμοφόρους. Σ' αὐτοὺς στηρίζουμε τὶς χρυσὲς ἐλπίδες μας γιὰ ἕνα καλύτερο αὔριο τῆς Ἀστυνομίας. Σ' αὐτοὺς προβλέπουμε τοὺς αὐριανοὺς ἡγήτορες, ποὺ μὲ τὰ ψυχικὰ καὶ ἐπαγγελματικά τους προσόντα θὰ συνεχίσουν τὸ ὡς τώρα λαμπρὸ ἔργο τῶν συναδέλφων των. Σ' αὐτούς, κάθε φορά, ἡ κοινωνία ἀναθέτει τὴν ἐκπλήρωσι τῆς νέας των ἀποστολῆς μὲ περισσότερες ἐλπίδες, γιὰ τὴν δημιουργία τῶν προϋποθέσεων ἐκείνων, ποὺ τὴν μὲν Ἀστυνομίαν Πόλεων θὰ καταστήσουν πλέον ὑπολογίσιμη, τὴν δὲ πατρίδα μας σεβαστὴ σὲ φίλους καὶ ἐχθρούς.

***

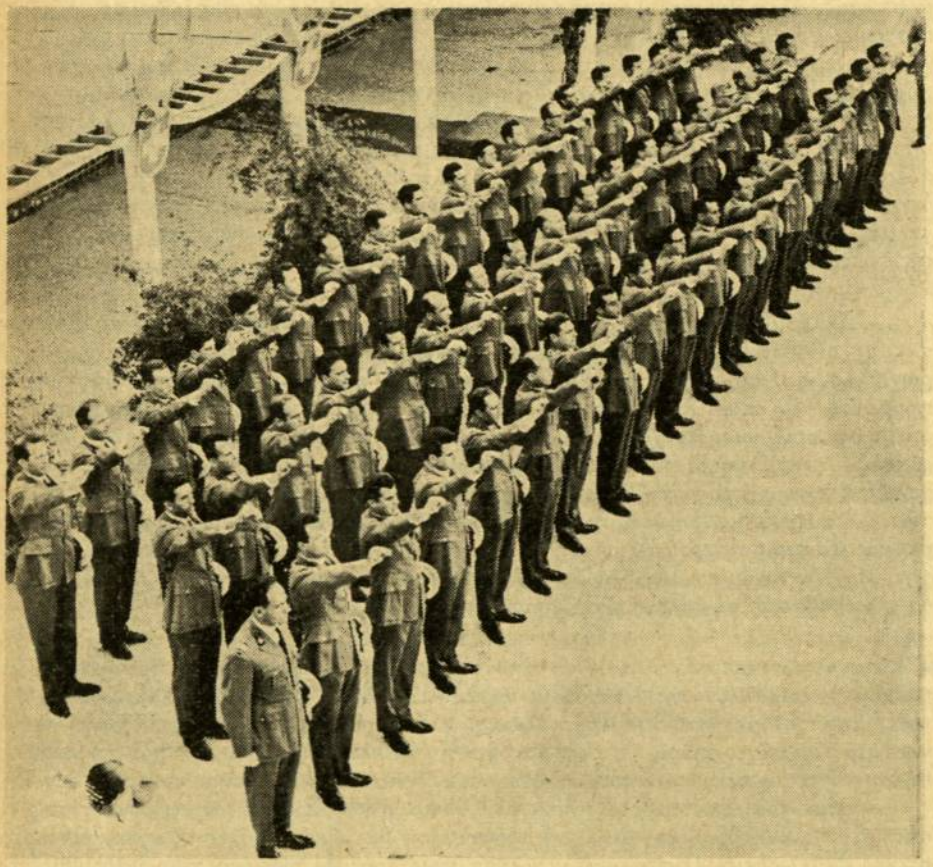
Αὐτὰ νοιώσαμε καὶ φέτος, τὸ ἀπόγευμα τῆς 8/7/64, ὅταν βρεθήκαμε στὸ γνώριμο περιβάλλον τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ ὁρκισθοῦν 110 νέοι Ὑπαστυνόμοι καὶ 80 Ἀρχιφύλακες. Εἰδικώτερα φέτος μιὰ παράξενη συγκίνησι μᾶς κατεῖχε, γιατί, ὕστερα ἀπὸ χρόνια πολλά, ἡ ὁρκωμοσία ποὺ παρακολουθήσαμε ἦταν ἡ τελευταία ποὺ γινόταν στὸ γνωστὸ οἴκημα τῆς Λεοντείου Σχολῆς.

Ἀπὸ τὸν Σεπτέμβριο πλέον οἱ Ἀστυνομικὲς Σχολὲς μεταφέρονται στὸ νέο οἴκημα τῆς Φιλοθέης καὶ ἀπὸ τοῦ χρόνου ἐκεῖ θὰ γίνονται ὅλες οἱ σχετικὲς ἑορταστικὲς ἐκδηλώσεις. Πιστεύουμε ἀπόλυτα πὼς στὸ νέο οἴκημα, ποὺ διαρρυθμίζεται πυρετωδῶς καὶ μὲ τὶς σύγχρονες ἀπαιτήσεις, οἱ Ἀστυνομικὲς Σχολὲς θὰ συνεχίσουν τὸ ὡς τώρα ἀποδοτικό τους ἔργο. Ἐπὶ τέλους ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου οἱ Σχολές μας νὰ ἐγκατασταθοῦν σ' ἕνα πολιτισμένο οἴκημα, σ' ἕνα κατάλληλο περιβάλλον.

Ἀπὸ ἐνωρὶς τὸ ἀπόγευμα τῆς 8/7/64, τὸ προαύλιο τῆς Σχολῆς ἦταν κατάμεστο ἀπὸ κόσμο ποὺ ἦλθε νὰ παρακολουθήσῃ καὶ χειροκροτήσῃ τοὺς νέους βαθμοφόρους. Γονεῖς, γυναῖκες καὶ παιδιά, ἀδέλφια, φίλοι καὶ συγγενεῖς τῶν νέων Ἀρχιφυλάκων καὶ Ὑπαστυνόμων, ἦλθαν μὲ χαρά, μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους προσκεκλημένους τῆς Σχολῆς, νὰ καμαρώσουν ἀπὸ κοντὰ τὰ παιδιά τους, τοὺς ἄνδρες των, τοὺς δικούς των. Στὰ πρόσωπα ὅλων διεγράφετο ἕνα χαμόγελο ἱκανοποιήσεως

καὶ ὑπερηφάνειας, γιατὶ τοὺς ἐδίδετο πλέον ἡ εὐκαιρία νὰ χορτάσουν μὲ τὰ μάτια τους τὰ ἀγαπημένα τους πρόσωπα, ποὺ ὕστερα ἀπὸ μόχθους καὶ στερήσεις ἐξήρχοντο τῆς Σχολῆς ὡς νέοι βαθμοφόροι. Ἀλλὰ καὶ στῶν προσκεκλημένων τὰ πρόσωπα διεγράφετο ἕνα χαμόγελο ὑπερηφανείας, γιατὶ διεπίστωναν πόσο γερὲς βάσεις ἔχει ἡ Ἀστυνομία Πόλεων.

Τί νὰ γράψῃ ὅμως κανεὶς γιὰ τοὺς νέους βαθμοφόρους; Πῶς νὰ περιγράψῃ τοὺς παλμούς των; Γι' αὐτοὺς εἶχε φθάσει ἡ πολυπόθητη ὥρα. Τώρα ἦσαν πλέον βαθμοφόροι καὶ αὔριο ἡ ὑπηρεσία θὰ τοὺς ἀνέθετε κάποια σοβα-

Τμῆμα τῆς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων δίδει τὸν νενομισμένον ὅρκον.

ρὴ ἀποστολή. Δὲν κατείχοντο ἀπὸ φοβία καὶ ἀγωνία, ἂν θὰ μπορέσουν νὰ φανοῦν συνεπεῖς στὸν ὅρκο τους. Εἶναι παλιοὶ ἀστυνομικοί, ἐπαγγελματίες ἀστυνομικοί, ποὺ, πρὶν νὰ φοιτήσουν στὶς σχολὲς βαθμοφόρων, δούλεψαν ἀποδοτικὰ στὶς διάφορες ἀστυνομικὲς ὑπηρεσίες. Στὸ ἀετίσιο βλέμμα τους, στὸ ὀρθόστητο παράστημά τους, στὴν ὅλη τους φυσιογνωμία, διέβλεπε κανεὶς τοὺς ἀνθρώπους ποὺ εἶναι ἀποφασισμένοι νὰ κερδίσουν στὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, παρὰ τὶς ἀντιξοότητες ποὺ τυχὸν θὰ παρουσιασθοῦν. Δὲν μποροῦσε ὅμως καὶ νὰ σκέπτωνται διαφορετικά. Ἔζησαν καὶ γαλουχήθηκαν μέσα στὴν ἀποστολὴ τῆς Ἀστυνομίας καὶ ἐμπνεόμενοι ἀπὸ τὸ πα-

ράδειγμα τῶν προγενεστέρων των, συνεχίζουν νὰ βαδίζουν τὸν ἴδιο δρόμο, τὸν δρόμο ποὺ ὁδηγεῖ στὴ λεωφόρο τῶν ἰδανικῶν τῆς πατρίδος.

***

Ἀνάμεσα στοὺς πολλοὺς προσκεκλημένους, διακρίναμε τούς: κ. Βαλσαμάκην, Ἀρχηγὸν Χωροφυλακῆς, κ. Καραμπέτσον, Ἀρχηγὸν Ἀστυνομίας, κ. Σπύρου, τ. Ἀρχηγὸν Ἀστυνομίας, κ. Βλάχον, Γενικὸν Διευθυντὴν Ἐθνικῆς Ἀσφαλείας, κ. Χονδρογιάννην, Ἀρεοπαγίτην, καθηγητὴν Ἀστυνομικῶν Σχολῶν, κ. Τούσην, Ἀντεισαγγελέα Ἀρείου Πάγου, καθηγητὴν τῶν Σχολῶν, κ. Σταυρόπουλον, Ἀρεοπαγίτην, καθηγητὴν τῶν Σχολῶν, κ. Κωνσταντινίδην, καθηγητὴν Πανεπιστημίου καὶ τῶν Ἀστυνομικῶν Σχολῶν, κ. Γαλανόν, ὑφηγητὴν Πανεπιστημίου καὶ καθηγητὴν τῶν Σχολῶν, κ. καὶ κυρίαν Δηλαβέρη, κ.κ. Κόλλιαν, Ἀρχιμανδρίτην, Νούσιαν, Κοντογεώργον, Καθάρειον, Καρανάσον, καὶ Γλύκαν, τ. Ἀστυνομικοὺς Διευθυντάς, κ.κ. Νικητάκην, Χαλοῦλον, Ἀναστασίου, Τασιγεώργον, Μουρούσιαν, Βασιλάκον καὶ Ὑφαντῆν, Ἀστυνομικοὺς Διευθυντὰς Α΄, κ.κ. Κεφαλάν, Γιαννόπουλον Β., Σακελλαρίου, Παναγούλιαν καὶ Στόκαν, Ἀστυνομικοὺς Διευθυντὰς Β΄, κ.κ. Φραγκιαδάκην, Λουκᾶν, Καμπαφλῆν, Πάστραν, Κουσιάδην κ.ἄ., καθηγητὰς τῶν Σχολῶν, οἱ Διοικηταὶ τῶν Σχολῶν Χωροφυλακῆς, ὁ Διοικητὴς τῆς Σχολῆς Ναυτικῶν Δοκίμων, οἱ δημοσιογράφοι κ.κ. Γεωργακάκος καὶ Ἀργυρόπουλος κ.ἄ.

Στὶς 7 μ.μ. ἀκριβῶς προσῆλθεν ὁ Ὑφυπουργὸς Ἐσωτερικῶν κ. Ἔξαρχος, συνοδευόμενος ἀπὸ τοὺς Γενικὸν Διευθυντὴν τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ κ. Ἀδαμόπουλον καὶ Ὑπασπιστήν του, Ἀστυνόμον κ. Τζαμτζῆν. Ὁ κ. Ὑφυπουργός, ἀφοῦ ἐπεθεώρησε τὰ παρατεταγμένα Τμήματα, κατέλαβε τὴν καθωρισμένη του θέσι καὶ ἄρχισε πλέον ἡ τελετὴ τῆς ὁρκωμοσίας, χοροστατοῦντος τοῦ Ἐπισκόπου Κερνίτσης κ. Χρυσοστόμου, συνεπικουρουμένου ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου κ. Ἐλευθεριάδου. Μετὰ τὸ πέρας τῆς ὁρκωμοσίας, καὶ ἀφοῦ προηγουμένως ὁ Διοικητὴς τῶν Σχολῶν κ. Ἀρχοντουλάκης ὡμίλησε δι' ὀλίγων, ἀλλὰ ἐμπνευσμένων λόγων, ὁ κ. Ὑφυπουργὸς καὶ ὁ κ. Ἀρχηγός, ἐπέδωσαν στοὺς 110 νέους Ὑπαστυνόμους τὰ διπλώματά των, καὶ μετά, ἀφοῦ ὁ κ. Ὑφυπουργὸς ἀπηύθυνε χαιρετισμὸν πρὸς τοὺς ὁρκισθέντες, τονίσας ὅτι τὸ ἐνδιαφέρον αὐτοῦ προσωπικῶς καὶ τῆς Κυβερνήσεως θὰ εἶναι ἀμέριστον, μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους ἐπισήμους παρηκολούθησαν παρέλασιν τῶν ὁρκισθέντων, προηγουμένης τῆς Φιλαρμονικῆς τῆς Ἀστυνομίας, ὑπὸ τὴν διεύθυνσι τοῦ Ὑπαστυνόμου Α΄ κ. Μπουκουβάλα.

Ἡ ὅλη τελετὴ τῆς ὁρκωμοσίας ἔκλεισε μὲ μιὰ μικρὴ δεξίωσι τῶν προσκεκλημένων στὶς αἴθουσες τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς. Ὅπως πάντα ἔτσι καὶ τώρα ὁ κ. Ἀρχοντουλάκης μὲ τοὺς συνεργάτες του, εἶχε φροντίσει γιὰ ὅλα. Εἶναι μιὰ παράδοσις τῶν Ἀστυνομικῶν Σχολῶν οἱ ἐπιτυχημένες αὐτὲς δεξιώσεις καὶ ἀξίζουν συγχαρητήρια σ' ἐκείνους ποὺ κάθε φορὰ μοχθοῦν γι' αὐτές. Τελειώνοντας, εὐχόμαστε καὶ ἐμεῖς στοὺς ὁρκισθέντες καλὴ σταδιοδρομία. Ὁ Θεὸς τῆς ἀγάπης νὰ εἶναι πάντοτε μαζί τους.

Ι. ΡΑΪΚΟΣ

ΤΑΞΙΤΖΗΔΕΣ

Ὑπὸ τοῦ Ἀστυφύλακος κ. **ΜΗΝΑ ΑΝΑΣΤΑΣΑΚΗ**

Ὁ ταξιτζής, ὅπως εἶναι γνωστό, εἶναι ὁ κληρονόμος τοῦ ἁμαξᾶ, ποὺ κι' αὐτὸς διεδέχθη τὸν ἀγωγιάτη. Τώρα, ἂν αὔριο μᾶς ἔλθη καὶ ὁ... ἑλικοπτεράς, ἂς ὄψεται ἡ ἀνάγκη καὶ ἡ μηχανή.

Ὅπως μᾶς λένε οἱ παλιότεροι, φανταζόμαστε τοὺς ἁμαξάδες καθισμένους μὲ μεγαλοπρέπεια στὴ θέσι τους, ν' ἀνεμίζουν τὸ καμουτσίκι στὸν ἀέρα : τὸ καμουτσίκι ἴσον τὸ γκάζι τοῦ ταξιτζῆ. Ἀλλὰ τὸ ὄργανο αὐτό... ἀναπτύξεως ταχύτητος τοῦ ντορῆ, εἶχε ὀδυνηρὲς συνέπειες μόνο στὰ πλευρὰ τοῦ ἀλόγου, ἐνῶ τὸ πάτημα τοῦ γκαζιοῦ ἔχει, πολλὲς φορές, ὀδυνηρὲς συνέπειες στὰ πλευρὰ κανενὸς πεζοῦ — παραβάτου τοῦ Κ.Ο.Κ. ἢ καὶ ἀθώου.

Ἡ μάρκα καὶ ἡ ἐμφάνισις τοῦ ταξί, καθὼς καὶ ἡ φυσιογνωμία τοῦ ταξιτζῆ, παίζουν πολλὲς φορὲς σπουδαῖο ρόλο — ἐκτὸς τῆς περιπτώσεως βιασύνης τοῦ πελάτου — στὸ ἀγκαζάρισμα ἢ ὄχι τοῦ αὐτοκινήτου. Βλέπει κανεὶς σαράβαλα, μὲ μηχανὲς νὰ βογγοῦν ἀπὸ τὰ γηρατειὰ καὶ λαμαρίνες νὰ τρίζουν σὰν τενεκεδένιο ὑπόστεγο σὲ ὥρα θυέλλης.

Τὸ ἴδιο καὶ οἱ ἅμαξες θὰ ξεχώριζαν ἀπὸ τὸ βαθμὸ συντηρήσεώς τους καὶ ἐμφανίσεως, καὶ τὰ ζευγαράκια ἢ οἱ νύφες, θὰ προτιμοῦσαν τὶς καλὲς μάρκες, τὶς φρεσκοβαμμένες ἅμαξες, καὶ τὸν ἁμαξὰ νὰ σιγοτραγουδάη τραγούδια τῆς ἐποχῆς :

Σιγά, καλέ μου σιγά,
σιγὰ σιγὰ καὶ ταπεινά,
γιατὶ ἔχει λάσπες καὶ νερά...

Πολλὲς «πιάτσες» τῶν ταξί, βρίσκονται στὶς ἴδιες θέσεις μὲ τὶς τότε «πιάτσες» τῶν ἁμαξάδων, καὶ ὅπως καὶ ἐκεῖνοι ἔτσι καὶ οἱ ταξιτζῆδες, ἔχουν τοὺς πελάτες τους καὶ τὶς γνωριμίες τους, ξενοδόχους, διευθυντὰς κέντρων, καὶ ἄλλους ποὺ τοὺς προμηθεύουν πελάτες, ἀμοιβαίως.

Μεγάλη πρόοδος — ἐκτὸς τῶν ἄλλων — εἶναι τὸ ταξίμετρο. Αὐτὸ ἀπαλλάσσει τὸν σημερινὸ πελάτη ἀπὸ τυχὸν ὑποψίες ξεγελάσματός του, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν ἐπιζήμια, γιὰ τὸ πορτοφόλι, ἐπίδειξι χουβαρντοδοσύνης. Πῶς ἦταν δυνατόν, ὁ παλιὸς ἐπιβάτης τῆς ἅμαξας μπροστὰ στὴν καλή του — «σιγὰ σιγὰ τὴν ἅμαξα, γιατὶ εἶναι μέσα ἡ.. βλάμισα», κατὰ τὸ τραγούδι — νὰ παζαρεύη τὴν τιμὴ τῆς διαδρομῆς σὲ μονόλεπτα ; Ἔπρεπε νὰ δώση τὰ ζητούμενα στὸν μουστακοφόρο Φαέθωνα, διαφορετικά, ἡ Ἰουλιέττα του θὰ ἔκανε μαῦρες σκέψεις γιὰ τὴν τσιγκουνιά του. Ἐνῶ τώρα τὸ ταξίμετρο,— ὅταν δὲν κλέβη — εἶναι σὰν τὸν δικαστή ! Δικάζει καὶ βγάζει τὴν ἀπόφασι : Δέκα καὶ τριάντα Ὁμόνοια — Ζάππειο — Ἐκτὸς πιὰ ἂν φανοῦν πολλὰ στὸν πελάτη, ὁπότε ζητᾶ Ἐφετεῖο, καὶ παίρνουν τὴν ἄγουσα πρὸς τήν.. Τροχαία «διὰ τὰ περαιτέρω». Θὰ ἔπρεπε νὰ γνωρίζουμε τὶς Ἀστυνομικὲς Διατάξεις ποὺ ἴσχυαν τότε. Πάντως φανταζόμαστε ὅτι ὅπως καὶ τώρα ἀπαγορεύεται ἡ «ἐλευθέρα ἐκροή», καὶ γενικὰ ἡ «ἐκροὴ» τῶν δηλητηριωδῶν καυσαερίων, ἔτσι καὶ τότε θὰ ἀπηγορεύετο ἡ ἐκροή, ὄχι βεβαίως καυσαερίων, ἀλλὰ ὅλων ἐκείνων τῶν... ὑγρῶν καὶ στερεῶν, ἐναντίον τῶν ὁποίων ἐφορμοῦσαν οἱ μυῖγες τὸ καλοκαίρι καὶ τὰ κουνούπια τὸ χειμώνα, καὶ συμμεριζόμαστε τὴ θέσι τοῦ παλιοῦ συναδέλφου ὅταν ἔδινε κλῆσι στὸν ἁμαξά, ἀνάμεσα σ' ὅλα αὐτὰ τὰ.. ἀγαθὰ τῆς παλιᾶς καλῆς ἐποχῆς!

Οἱ ταξιτζῆδες ἔχουν μάθει νὰ καταλαβαίνουν τί λένε οἱ ἄλλοι καὶ ἀπὸ μισόλογα ἀκόμα, γιατὶ οἱ πελάτες τους δὲν κουβεντιάζουν πάντα φανερά. Εἶναι πολλοὶ ὅμως ποὺ ὁμιλοῦν ἀνοιχτὰ γιὰ ὅ,τι τοὺς ἀπασχολεῖ, καὶ λένε : «δὲν βαρυέσαι, ποῦ θὰ μᾶς ξαναδῆ αὐτός», κι' ἔτσι ἀκούει χίλια δυὸ παράξενα καὶ παράλογα πρά-

γματα, καυγαδάκια, ἀπιστίες, καὶ ὅ,τι σχετίζεται μὲ τὴν καθημερινὴ κίνησι καὶ ζωή.

Προσφέρουν ἐπίσης ὑπηρεσίες καὶ στὴν Ἀστυνομία, γιατὶ καθὼς εἶναι σκυμμένοι τὴ νύχτα στὸ τιμόνι, ἔστω κουρασμένοι καὶ μισοκοιμισμένοι, καὶ προσπαθοῦν μὲ τὰ μάτια νὰ ψυχολογήσουν ἂν ὁ περαστικὸς μπῆ στὸ ταξὶ ἢ . . . ἁπλῶς θὰ περάση, βλέπουν πολλὲς φορὲς καὶ τὴν παράνομη πρᾶξι καὶ εἰδοποιοῦν τὴν Ἀστυνομία, ἢ ἀποτυπώνουν στὴ μνήμη τους χαρακτηριστικὰ ἢ ἄλλα στοιχεῖα χρήσιμα.

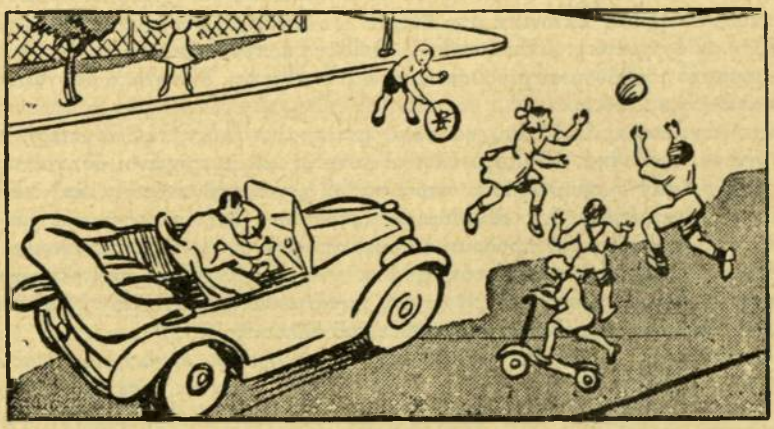
Ἔτσι, βλέπουν πολλὲς φορὲς τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος ἐκκλήσεις πρὸς τοὺς ταξιτζῆδες — ποὺ ἔχουν καὶ ὑποχρέωσι — γιὰ νὰ δώσουν τὶς πληροφορίες τους. Θὰ πρέπει δὲ ὅπου εἶναι «πιάτσα» ταξί, ἐκεῖ γύρω νὰ μὴ συμβαίνουν τὴ νύχτα κλοπές, διαρρήξεις, ἢ ἐπιθέσεις, γιατὶ θὰ ὑπάρχουν τουλάχιστον δυὸ μάτια καὶ δυὸ αὐτιά. . . «σωφερέτικα» ποὺ θὰ ἰδοῦν ἢ ποὺ θ' ἀκούσουν τὸ ἔγκλημα.

Ὅλο τὸ εἰκοσιτετράωρο, ὁ ταξιτζὴς γυρίζει στὸν λαβύρινθο τῶν δρόμων, ἐξυπηρετεῖ κόσμο, σώζει τραυματίες ἀπὸ αἱμορραγία, σώζει ἐγκύους. . . κορνάροντας, κάνει παραβάσεις, δίδει καὶ παίρνει μοῦντζες καὶ ἀγωνίζεται γιὰ τὸ μεροκάματο.

Ὅταν προχωρήσῃ πολὺ ἡ νύχτα καὶ κυριαρχήσουν τὰ χρωματιστὰ φῶτα τῶν διαφημίσεων, ἀραιώνουν καὶ τ' αὐτοκίνητα στοὺς δρόμους. Τότε, ἀράζουν γιὰ καλὰ στὶς «πιάτσες» τους, κι' ὁ Ἀστυφύλακας δὲν βλέπει στὸ ταξὶ τῆς γωνίας ἄνθρωπο. Πλησιάζει, καὶ βλέπει τὸ βιοπαλαιστὴ τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νύχτας, νὰ λαγοκοιμᾶται στὸ πίσω κάθισμα. . .

Μ. ΑΝΑΣΤΑΣΑΚΗΣ

ΟΔΗΓΙΕΣ ΤΡΟΧΑΙΑΣ ΚΙΝΗΣΕΩΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΟΔΗΓΟΥΣ

Προσέχετε ἰδιαιτέρως τὰ μικρὰ παιδιά. Δὲν μπορεῖτε νὰ εἶσθε βέβαιοι γιὰ τὶς κινήσεις των. Ὅταν τὰ βλέπετε νὰ παίζουν στὸ δρόμο ἢ στὰ πεζοδρόμια, ἐλαττώνετε τὴν ταχύτητα τοῦ αὐτοκινήτου σας, γιὰ νὰ εἶσθε βέβαιοι ὅτι δὲν θὰ συμβῆ δυστύχημα καὶ στὴν ἀνάγκη κορνάρετε δυνατά

ΟΔΗΓΙΕΣ ΤΗΣ ΥΠΟΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ ΤΡΟΧΑΙΑΣ ΚΙΝΗΣΕΩΣ ΑΘΗΝΩΝ

Η Υποδιεύθυνσις Τροχαίας Κινήσεως Αθηνών απευθύνει θερμή παράκλησι προς τους Αθηναίους οδηγούς και πεζούς, να την ενισχύσουν στην προσπάθειά της για την εξασφάλισιν ομαλής και ακινδύνου κυκλοφορίας στην Πρωτεύουσα. Τούτο θα γίνη, όταν με προθυμία συμμορφώνωνται προς τους κανόνες του Κώδικος Οδικής Κυκλοφορίας, τα σήματα των τροχονόμων, των φωτεινών σηματοδοτών, των πινακίδων και των διαγραμμίσεων.

Την περασμένη εβδομάδα είχε παρακαλέσει τους οδηγούς να τηρούν δεξιά πορεία, να απολουθούν κανονικά τις λωρίδες κυκλοφορίας και να αποφεύγουν τις άσκοπες, απότομες και επικίνδυνες αλλαγές τους.

Για την ερχομένη όμως, τους παρακαλεί θερμώς να προσέξουν όσο μπορούν τις στροφές. Οι αντικανονικές στροφές, εκτός του ότι πάντοτε αποτελούν μεγάλη ανωμαλία και εμπόδιο στην κυκλοφορία, πάρα πολλές φορές γίνονται αίτια ατυχημάτων.

Η δεξιά στροφή γίνεται πάντοτε κλειστά, δηλαδή το όχημα, από αρκετή απόστασι, πριν να καταλάβη τη δεξιά άκρη του οδοστρώματος, ή τη δεξιά λωρίδα στους δρόμους με διαγράμμισι, και ο οδηγός να δίδη συνεχώς με τους δείκτες του σήμα προς τα δεξιά. Με τον τρόπο αυτό το όχημα, μπαίνοντας σε δρόμο διπλής κατευθύνσεως, βρίσκεται στο δεξιό, χωρίς να παρεμποδίση ή να συγκρουσθή με τα οχήματα της αντιθέτου κατευθύνσεως. Αν το όχημα στρίβοντας μπαίνη σε μονόδρομο, μπορεί να ακολουθήση τη μέση ή την αριστερή πλευρά του δρόμου, ανάλογα με το που κατευθύνεται.

Η αριστερή στροφή από μονόδρομο γίνεται επίσης κλειστά και κατά τον ίδιο τρόπο, αλλά από την αριστερή πλευρά του οδοστρώματος.

Μεγάλη προσοχή χρειάζεται ή πραγματοποίησις αριστερής στροφής από δρόμους διπλής κατευθύνσεως. Το όχημα καταλαμβάνει ομαλά και προοδευτικά το μέρος του οδοστρώματος που είναι κοντά στον κεντρικό άξονα του δρόμου, δηλαδή το άκρο αριστερό του δεξιού κλάδου. Αφού φθάση στο κέντρο της διασταυρώσεως, τότε γίνεται ή στροφή ανοικτά, ώστε, μπαίνοντας το όχημα σε δρόμο διπλής κατευθύνσεως, να βρεθή κανονικά στο δεξιό. Όλη αυτή η διαδικασία δεν πρέπει να παρεμποδίση τα οχήματα που ακολουθούν αντίθετη κατεύθυνσι και πολύ περισσότερο να μη δημιουργήση κίνδυνο συγκρούσεως με αυτά. Πρέπει, δηλαδή, ο οδηγός να περιμένη το κατάλληλο κενό.

Ένας μεγάλος αριθμός ατυχημάτων οφείλεται σ' αυτή την αριστερή στροφή, όταν δεν γίνεται κανονικά. Γι' αυτό όλοι οι συνετοί και μετρημένοι οδηγοί την αποφεύγουν, ιδίως όταν η κυκλοφορία παρουσιάζη μεγάλη πυκνότητα και ταχύτητα. Προτιμούν να διατρέξουν ένα οικοδομικό τετράγωνο δεξιόστροφα και με ευθεία πορεία να κατευθυνθούν στον προορισμό τους, αποφεύγοντας έτσι τις ανωμαλίες και τους κινδύνους ατυχημάτων, που, όπως όλοι γνωρίζουμε, είναι πάντοτε καταστρεπτικά, γιατί τα οχήματα συγκρούονται είτε κατά μέτωπον, είτε με τη δεξιά πλευρά του οχήματος που στρίβει και την εμπροσθία του άλλου.

Τέλος, κάθε νησίδα, στήλη διασταυρώσεως, μνημείο, έργο ή κυκλικός κόμβος που αποτελούν εμπόδιο για την ευθεία πορεία ενός οχήματος, πρέπει να παρακάμπτωνται προς τα δεξιά, εφ' όσον τούτο είναι δυνατόν, εκτός εάν βέβαια υπάρχη αντίθετη σήμανσις.

Τελειώνοντας, η Υποδιεύθυνσις Τροχαίας Κινήσεως Αθηνών εκφράζει την ευχή και την ελπίδα να δείξουν όλοι οι οδηγοί την κατανόησι που πρέπει, ώστε την ερχόμενη εβδομάδα να έχουμε λιγώτερα ατυχήματα στην Αθήνα.

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

ΤΑΜΕΙΟΥ ΥΓΕΙΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΜΗΝΟΣ ΙΟΥΝΙΟΥ 1964

Α) Κατὰ τὸν μῆνα Ἰούνιον ἐ.ἔ. καὶ ἀπὸ 1—30 εἰς Ἀθήνας—Πειραιᾶ—Πάτρας καὶ Κέρκυραν:

1) Ἐξητάσθησαν ἀπὸ ἰατροὺς τῆς ἐκλογῆς των οἴκοι ..	1.570		μέλη
2) » εἰς ἰατρεῖα » » »	2.751		»
3) Παρεπέμφθησαν διὰ παρακλινικὰς ἐξετάσεις ἢ θεραπείας εἰς ἰδιώτας ἰατροὺς ἢ ἰδιωτικὰ ἐργαστήρια	1.064		»
4) Ὑπεβλήθησαν εἰς ὀδοντιατρικὰς θεραπείας ἐν Πάτραις καὶ Κερκύρᾳ	21		»
5) Εἰσήχθησαν εἰς νοσοκομεῖα καὶ κλινικὰς τῆς ἐκλογῆς των	191		»
6) Ἐγεννήθησαν εἰς μαιευτήρια	51	νέα	»
7) Παθολογικαὶ καὶ παρακλινικαὶ ἐξετάσεις, πραγματοποιηθεῖσαι εἰς τὰ ἰατρεῖα καὶ ἐργαστήρια τοῦ Νοσοκομείου Ἀστυνομίας Πόλεων καὶ Κλάδου Ὑγείας Ἀθηνῶν—Πειραιῶς	4.741		»
8) Ἐχορηγήθησαν ὀρθοπεδικὰ εἴδη ἀξίας δρ. 14.168 εἰς	62		»
Ἦτοι τὸ Ταμεῖον περιέθαλψεν ἐν συνόλῳ	10.451		»

9) Ἐξετελέσθησαν εἰς φαρμακεῖα τῆς ἐκλογῆς των 6.782 συνταγαί.

Ἀπὸ οἰκονομικῆς πλευρᾶς ὁ μὴν Μάϊος 1964 ἔχει ὡς ἑξῆς:

Ἔσοδα τακτικὰ	δραχμαὶ	539.483,80
Ἔσοδα ἐκ συμμετοχῆς Δημοσίου	»	579.834
Σύνολο Ἐσόδων	»	1.119.317,80
Ἔξοδα	»	988.537,20

Β) Ἐπειδὴ ἤρξατο ἡ θεώρησις παρὰ τῆς Κεντρικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ ἡμετέρου Ταμείου τῶν βιβλιαρίων νοσηλείας διὰ τὸ ἔτος 1964, παρακαλοῦμεν ὅπως εἰδοποιηθῶσιν ἅπαντες οἱ δι' οἱονδήποτε αἰτίαν προσερχόμενοι πρὸς ἐξυπηρέτησίν των εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ Κλάδου Ὑγείας καὶ φέρωσι μεθ' ἑαυτῶν, ἐκτὸς τοῦ βιβλιαρίου νοσηλείας τοῦ ἀσθενοῦς μέλους, καὶ τὰ βιβλιάρια νοσηλείας τῶν λοιπῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας των, προκειμένου νὰ ἐνεργηθῇ συγχρόνως ἡ θεώρησις ἁπάντων τῶν βιβλιαρίων καὶ ἀποφευχθῇ οὕτως ἄσκοπος ταλαιπωρία τῶν ἰδίων καὶ ἐπιπρόσθετος ἀπασχόλησις τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ Ταμείου. Ὁμοίως ἀνακοινοῦμεν ὅτι τοῦ λοιποῦ οὐδεὶς μέτοχος τοῦ Κλάδου Ὑγείας εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξυπηρετηθῇ, ἐὰν τὰ βιβλιάρια νοσηλείας δὲν φέρωσι τὴν προμνησθεῖσαν θεώρησιν τοῦ ἔτους 1964. Ἐπίσης οὐδενὸς τὰ βιβλιάρια τῆς πατρικῆς οἰκογενείας αὐτοῦ θὰ θεωρηθῶσιν, ἐὰν δὲν ἔχωσι μέχρι σήμερον προσκομισθῇ ἢ δὲν προσκομισθῶσι τὸ συντομώτερον, αἱ ἀπαιτούμεναι βεβαιώσεις περὶ τῶν μηνιαίων προσόδων τῶν τυχῶν ὑπαρχόντων ἑτέρων ἀδελφῶν των τοῦ ἔτους 1964.

Γ) Κοινοποιοῦντες, ὡς ἔχει, παλαιοτέραν, ἀπὸ 1-4-1962, διαταγὴν ἡμῶν, παρακαλοῦμεν ὅπως ἀνακοινωθῇ αὕτη καὶ αὖθις εἰς ἅπαντας τοὺς ἐν ἐνεργείᾳ καὶ ἰδίᾳ τοὺς κ.κ. ἀξιωματικούς, καθ' ὅσον ἐξακολουθοῦσι τινὲς νὰ ὑποβάλλωσι παράπονα προφορικῶς εἰς τὸ Ταμεῖον, ἅτινα ὄχι μόνον ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει δύνανται νὰ δι-

καιολογηθῶσιν, ἀλλ' ἐπὶ πλέον δημιουργοῦσιν εἰς βάρος τῶν παραπονουμένων ποικίλας παρεξηγήσεις:

«'Επειδὴ κατὰ καιρούς, ὑποβάλλονται εἰς τὸ Ταμεῖον προφορικῶς παράπονα, ἰδίᾳ παρ' ἐνίων ἀξιωματικῶν, διὰ τὸν ἐνεργούμενον κατ' οἶκον ἔλεγχον παρὰ τοῦ ὑπηρεσιακοῦ ὑγειονομικοῦ ἐλεγκτοῦ τοῦ Ταμείου, περὶ τοῦ ἄν, ἀφ' ἑνὸς μὲν καλῶς ἢ ὄχι ἐκλήθη ὁ ἰδιώτης ἰατρὸς πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἀσθενοῦς οἴκοι, ὅτε ἡ ἀμοιβὴ τούτου εἶναι μεγαλυτέρα, ἔναντι τῆς ἐν ἰατρείῳ ἐξετάσεως, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἂν χρησιμοποιῶνται καλῶς τὰ χορηγηθέντα φάρμακα κ.λ.π., γνωρίζομεν ὅτι τοῦτο ἀποτελεῖ ὑποχρέωσιν τοῦ Ταμείου, ἀπορρέουσαν ἐκ ρητῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 12 παρ. 7 τοῦ Β. Δ. 721/1960 «Περὶ ἰατροφαρμακευτικῆς κ.λ.π. περιθάλψεως οἰκογενειῶν δημοσίων ὑπαλλήλων κ.λ.π.». 'Η διάταξις αὕτη ἐπιβάλλει τὸν ἀντικειμενικὸν καὶ ἄνευ διακρίσεως ἔλεγχον. 'Αποβλέπει δὲ ἐπὶ πλέον καὶ εἰς τὴν παρὰ τοῦ ἐλεγκτοῦ ἰατροῦ παροχὴν ἰατρικῶν συμβουλῶν καὶ παραινέσεων εἰς τὸν ἀσθενῆ, ἐπὶ τοῦ τρόπου καλυτέρας καὶ ταχυτέρας ἰάσεώς του, λήψεως τῶν ἐνδεδειγμένων φαρμάκων, διακομιδῆς του εἰς νοσοκομεῖον ἐπὶ σοβαρῶν περιπτώσεων κ.λ.π. Συνεπῶς, ὡς εἶναι εὐνόητον, τὸ Ταμεῖον, διὰ τῆς ἐπιβαλλομένης ταύτης ἐνεργείας του, οὐδενὸς τὴν ἀξιοπιστίαν ἢ τὸ κῦρος σκοπεῖ νὰ μειώσῃ ἢ θέσῃ ἐν ἀμφιβόλῳ, δεδομένου μάλιστα ὅτι εἰς τοῦτο ὑποχρεοῦνται, ἄνευ τινὸς διακρίσεως, ἐκ διατάξεως τοῦ προαναφερθέντος Β. Δ. 'Επιθυμοῦμεν ὅμως τοῦ λοιποῦ ἀποφεύγωνται τοιούτου εἴδους παράπονα, διότι ἐπόμενον ταῦτα νὰ δημιουργήσωσιν, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν αἰτίαν τῆς ὑποβολῆς των, καὶ ἀναλόγους παρεξηγήσεις».

'Ο 'Αρχηγὸς

'Ως Πρόεδρος τοῦ Κλάδου 'Υγείας

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΚΑΡΑΜΠΕΤΣΟΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ

"Υστερα ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψιν ἑνὸς ἀσθενοῦς στὴν ἐπαρχία, ἕνας παπὰς ἐπιστρέφει μὲ τὸ αὐτοκίνητό του πάλι πίσω στὴν πόλι. Καθ' ὁδὸν βλέπει ἕνα ἄνθρωπο ποὺ τοῦ κάνει νεῦμα, σταματᾶ καὶ τὸν παίρνει στὸ αὐτοκίνητο. 'Ενῶ προχωροῦν, ὁ ἐπιβάτης ἐξομολογεῖται στὸν παπὰ ὅτι εἶναι μεγάλος... «πορτοφολὰς» μὲ δρᾶσι καὶ ὅτι μόλις χθὲς ἀποφυλακίσθηκε. Τώρα ὅμως θὰ ἐπεδίωκε νὰ βρῇ μιὰ ἔντιμη ἐργασία. 'Ο παπὰς τὸν ἄκουγε μὲ ἐνδιαφέρον καὶ προχώρησε μέσα στὴν πόλι χωρὶς νὰ ἀνακόψῃ τὴν ταχύτητα. "Ενας ἀστυφύλακας τότε τὸν σταματᾶ καὶ σημειώνει τὸν ἀριθμὸ τοῦ αὐτοκινήτου του, βάζει μετὰ τὸ σημειωματάριό του στὴν τσέπη καὶ σκύβει νὰ πῇ κάτι στὸν παπά, ὁ ὁποῖος μετὰ προχώρησε μὲ ἐλαττωμένη ταχύτητα μέχρι τὴν ἐκκλησία του, ὅπου ἀποβίβασε τὸν ἐπιβάτη του.

— Μὲ στενοχωρεῖ τὸ γεγονὸς ὅτι θὰ τιμωρηθῶ ἀπὸ τὸ δικαστήριο γιὰ ὑπερβολικὴ ταχύτητα λέγει. Τί θὰ πῇ τὸ ποίμνιόν μου γιὰ τὴν ἀπειθαρχία μου αὐτὴ πρὸς τοὺς νόμους;

—"Ακουσε, πάτερ, ἀπάντησε ὁ πορτοφολάς. Μὴ στενοχωριέσαι καθόλου ποὺ σᾶς ἔγραψε ὁ ἀστυφύλακας. Δὲν μπορεῖ νὰ σᾶς μηνύσῃ γιατὶ πρέπει νὰ παρουσιάσῃ τὸ σημειωματάριό του στὴν ὑπηρεσία. Τοῦ τὸ πῆρα τὴ στιγμὴ ποὺ ἔσκυβε νὰ σᾶς μιλήσῃ, γιὰ νὰ σᾶς ἀνταποδώσω μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ τὴν προθυμία σας νὰ μὲ πάρετε στὸ αὐτοκίνητό σας.

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΕΚΔΡΟΜΗ ΤΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΤΟΥ ΚΣΤ' ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Β' κ. **ΜΙΛΤ. ΑΝΤΩΝΙΑΔΟΥ**

Γιὰ πρώτη φορὰ οἱ ἄνδρες τοῦ ΚΣΤ' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος, χάρις στὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Διοικητοῦ των, Ἀστυνόμου Β' κ. Γεωργίου Καραμούζη, πραγματοποίησαν ἡμερησία ἐκδρομή. Ὁ κ. Καραμούζης, φροντίζοντας προσωπικὰ γιὰ τὴν κάθε λεπτομέρεια τῆς ἐκδρομῆς, εἶχε ἑτοιμάσει τὰ πάντα μὲ ὄρεξι καὶ πρόγραμμα. Μὲ ἄξιους βοηθοὺς τὸν Ὑπαρχιφύλακα κ. Παπαθανασίου καὶ τὸν Ἀστυφύλακα κ. Σταματόπουλον, ἐπέτυχεν ἀπόλυτα.

Χαράματα τῆς 19/6/64, ὥρα 6. Ἔξω ἀπὸ τὸν κινηματογράφο «Δώρα» τῆς ὁδοῦ Λιοσίων, 43 ἄτομα, συνεπῆ στὸ «ραντεβοῦ» των, ἀντάμωσαν, ἀποδίδοντας χαμόγελα καὶ εὐχὲς γιὰ ἕνα καλὸ ταξίδι.

Καὶ νὰ σὲ λίγο ὁ ὁδηγὸς τοῦ πούλμαν φωνάζει : «Κύριοι ξεκινᾶμε. Ὁ Θεὸς μαζί μας». Ξεκινώντας, ὁ κ. Διοικητὴς συνιστᾶ σ' ὅλους νὰ ἀποβάλουμε γιὰ λίγο τὴν ἀστυνομική μας ἰδιότητα, οἱ δὲ γυναῖκες τὴν ἰδιότητα τῆς νοικοκυρᾶς.

Τὸ πούλμαν τρέχει ὁλοταχῶς ἐπάνω στὴν ἄσφαλτο τῆς νέας ἐθνικῆς ὁδοῦ Ἀθηνῶν - Λαμίας. Σὰν κινηματογραφικὴ ταινία περνοῦν μπροστὰ στὰ μάτια μας σπίτια, δένδρα, κῆποι, ἀγροκτήματα, ἄνθρωποι καὶ αὐτοκίνητα. Τὸ πούλμαν καταβροχθίζει τὰ χιλιόμετρα καὶ νὰ μπροστά μας τὸ Κρυονέρι (Μαλακάσα). Κάποιος παίρνει τὸ μικρόφωνο κι' ἀρχίζει τὰ ἀνέκδοτα καὶ τὰ χιουμοριστικὰ ἀστεῖα. Αὐτὸς ὁ κάποιος εἶναι ὁ Διοικητής μας. Σὲ λίγο ἀκολουθοῦν τὸ παράδειγμα ὁ συνάδελφος κ. Νικολόπουλος, ὁ ὑποφαινόμενος καὶ ἄλλοι. Τὸ κέφι καὶ ὁ ἐνθουσιασμὸς θεριεύουν καθὼς περνᾶμε : Κιοῦρκα, Αὐλῶνα, Σχηματάρι, Λίμνη Ὑλίκης, Λειβανᾶτες, Ἅγιο Κωνσταντῖνο, Καμμένα Βοῦρλα, Μῶλο καὶ Θερμοπῦλες, ὅπου καὶ φθάνουμε στὶς 10 π.μ. Ἀριστερὰ ἁπλώνεται περήφανο τὸ ὄρος Καλλίδρομον καὶ δεξιὰ μας τὰ ἕλη καὶ ὁ κάμπος τῶν Θερμοπυλῶν.

Κατεβαίνοντας, πηγαίνουμε νὰ δοῦμε τὸ ὀρειχάλκινο ἄγαλμα τοῦ Λεωνίδα, προσφορὰ τῶν Ἑλλήνων τῆς Ἀμερικῆς. Τὸ κοντάρι του δείχνει τὸ μονοπάτι ποὺ ὁ Ἐφιάλτης ὑπέδειξε στοὺς Πέρσες. Καθὼς ὁ κ. Καραμούζης μᾶς ἀφηγεῖται τὸ ἱστορικὸ τῆς μάχης τῶν Θερμοπυλῶν, οἱ σκέψεις μας, γοργόφτερες, γυρίζουν αἰῶνες πρὶν καὶ ἀνταμώνουν σ' ἕνα εὐλαβικὸ προσκύνημα τῶν 300 ποὺ ἔπεσαν μαχόμενοι ἡρωικὰ καὶ προτάσσοντας τὰ στήθη τους στὴ κατακτητικὴ μανία τοῦ Ξέρξου. Ἂν δὲν ὑπῆρχε τὸ ὑπερφυσικὸ σὲ μέγεθος ἄγαλμα τοῦ Λεωνίδα, ἴσως κανένας δὲν θὰ μποροῦσε νὰ φαντασθῆ ὅτι στὸ μέρος αὐτὸ ἔγινε ἐκεῖνο ποὺ ἔκανε τὶς Θερμοπύλες σύμβολο τῶν ἀγώνων γιὰ τὴν ἐλευθερία καὶ φωτεινὸ ὁδηγὸ τῶν ἐλευθέρων ἀνθρώπων.

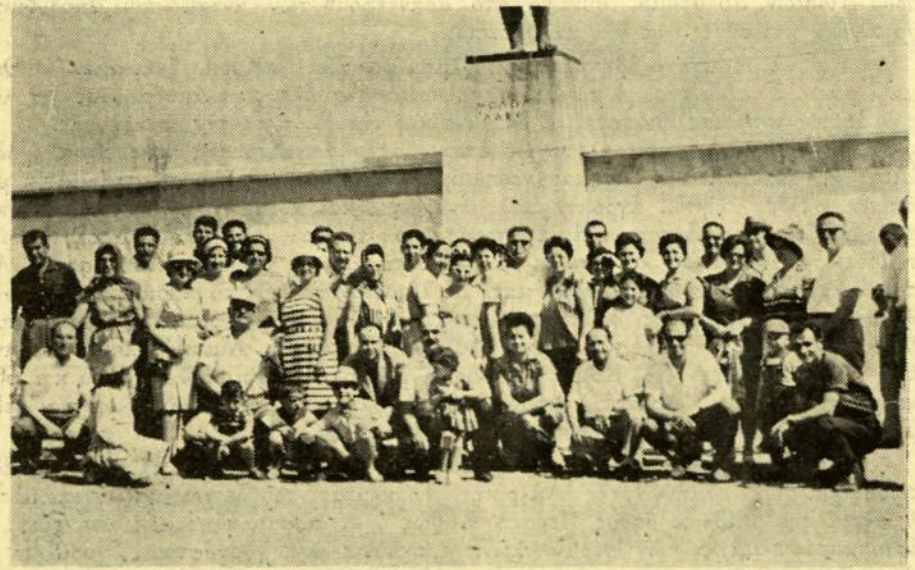
Ἐδῶ, στὸ μέρος αὐτό, ὁ Λεωνίδας μὲ τοὺς 300 Σπαρτιᾶτες καὶ τοὺς 700 Θεσπιεῖς, ἔπεσαν «τοῖς κείνων ρήμασι πειθόμενοι», γράφοντας μιὰ βαρειὰ ὑποθήκη καὶ κληρονομιὰ γιὰ μᾶς τοὺς μεταγενεστέρους. Ἀθελά μας ἔρχεται στὸ μυαλό μας τὸ γνωστὸ ποίημα τοῦ ἀλησμόνητου Καβάφη :

> Τιμὴ σ' ἐκείνους, ὅπου στὴν ζωήν των
> ὥρισαν νὰ φυλάγουν Θερμοπύλας. . .
> Καὶ περισσότερη τιμὴ τοὺς πρέπει
> ὅταν προβλέπουν πὼς ὁ Ἐφιάλτης θὰ φανῆ στὸ τέλος
> κι' οἱ Μῆδοι ἐπὶ τέλους θὰ διαβοῦνε.

Ψηλὰ στὸ μικρὸ ὑψωματάκι, βρίσκεται ὁ τύμβος τοῦ Λεωνίδα καὶ τῶν συμ-

πολεμιστῶν του. Ἁπλὸς καὶ ἀπέριττος, ὅπως ἦσαν κι' οἱ ψυχὲς τῶν μαχητῶν. Σύμβολο ἱερὸ στὸ πέρασμα τῶν χρόνων, μνημεῖο ἄφθαρτο τῆς αἰωνίας ἑλληνικῆς λεβεντιᾶς, τρανὸς ὁδηγητὴς ὅλων ἐκείνων ποὺ ἀγωνίζονται γιὰ τὴν πολυπόθητη ἐλευθερία, γι' αὐτὴ ποὺ αἰῶνες τώρα χύνονται ποταμοὶ αἵματος.

Ἀλλὰ δὲν εἶναι ἡ μοναδικὴ φορὰ ποὺ οἱ Ἕλληνες ἀντεμετώπισαν ἐδῶ τοὺς ξένους ἐπιδρομεῖς. Τὸ ἴδιο ἔγινε μὲ τοὺς Γαλάτες τὸ 279 π. Χ., μὲ τοὺς Ρωμαίους τὸ 191 π. Χ., τοὺς Σταυροφόρους τὸ 1205, τοὺς Τούρκους τὸ 1821 καὶ μὲ τοὺς Γερμανοὺς τὸ 1941. Μιὰ παράδοσις τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς ποὺ συνεχίζεται ἀδιάκοπα, χωρὶς ἀνασασμό, χωρὶς ποτὲ νὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν οἱ ὑπέρτερες δυνάμεις τῶν ἐπιτιθεμένων. Τὸ πνεῦμα νικάει πάντοτε τὴν ὕλη, τὸ φῶς τὸ σκοτάδι. Κι' ἡ Ἑλλὰς ὑπῆρξε καὶ εἶναι τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου, τὸ φῶς τῆς ἀνθρωπότητος, αἰωνία φωτοδότρια, κυματοθραύστης τῆς βίας. Ἀθάνατη Ἑλλάς ! Ἡρωικὲ ἑλληνικὲ λαέ !

Οἱ ἐκδρομεῖς φωτογραφούμενοι πρὸ τοῦ ἀγάλματος τοῦ Λεωνίδου.

Περιούσιε τοῦ Θεοῦ λαέ! Συνέχισε τὸ δρόμο σου, βαδίζοντας πάνω στὰ χνάρια τῶν τρισενδόξων προγόνων σου. Κράτησε ἄσβεστη τὴ δᾶδα τῶν αἰωνίων ἰδανικῶν καὶ μὴ ξεχάσης ποτὲ τὴ βαρειὰ καὶ ἀνεκτίμητη κληρονομιὰ ποὺ σ' ἄφησαν οἱ μαχητὲς τῶν Θερμοπυλῶν, τοῦ Μαραθῶνα, τῆς Σαλαμῖνος, τοῦ 40 - 41 καὶ τοῦ Γράμμου. Προώρισαι νὰ ζήσης καὶ θὰ ζήσης.

Ἐδῶ κοντὰ ἀναπτύσσεται μιὰ καινούργια λουτρόπολις, ποὺ δὲν εἶναι καθόλου καινούργια, γιατὶ ἀναφέρεται ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῶν μύθων καὶ ὠνομάζετο στὴν ἀρχαιότητα «Ἡράκλεια λουτρά», πρὸς τιμὴν τοῦ Ἡρακλέους. Ἡ τουριστικὴ ἀξιοποίησις τῆς πατρίδος μας συνεχίζεται μὲ ἐντατικὸ ρυθμό. Σημεῖο εὐοίωνο ἑνὸς καλυτέρου αὔριο γιὰ μᾶς, γιὰ τὰ παιδιά μας, γιὰ τοὺς ἀπογόνους μας.

Ἀφήνοντας πίσω μας τὸν ἱερὸ χῶρο τῶν Θερμοπυλῶν, ξεκινᾶμε γιὰ τὸ τέρμα τῆς διαδρομῆς, τὴν Ἄνω Τιθορέα. Περνώντας ἀπὸ τὴν Σκάλα τῆς Ἀταλάντης, δροσιζόμαστε γιὰ λίγο κάνοντας μπάνιο καὶ μετά, ἀφοῦ περάσαμε ἀπὸ τὴν Ἀταλάντη, Ἐλάτεια, Κάτω Τιθορέα (Κηφισοχώρι), φθάσαμε στὶς 2 στὴν Ἄνω Τιθορέα,

ποὺ βρίσκεται στὶς Β.Α. ὑπώρειες τοῦ Παρνασσοῦ. Τὸ ὄνομά της προέρχεται, κατ' ἄλλους μὲν ἀπὸ τὴν μυθικὴ Θεὰ Τιθόρρα ἢ Τιθορέα, κατ' ἄλλους δὲ ἀπὸ τὴν ὀνομασία μιᾶς κορυφῆς τοῦ Παρνασσοῦ. Ὡραῖο χωριό, μὲ κρῦα καὶ χωνευτικὰ νερά, μὲ τόπους ὅπου βασιλεύουν ἡ γαλήνη, ἡ δροσιὰ καὶ τὸ πράσινο, ἔχει ὑψόμετρο 580 μ. καὶ περὶ τοὺς 1400 κατοίκους. Ἐδῶ μπορεῖ κανεὶς νὰ χαρῇ ἀπόλυτα τὶς ὀμορφιὲς τῆς βουνήσιας ζωῆς.

Ἡ Ἄνω Τιθορέα (Βελίτσα) εἶναι δεμένη μὲ τοὺς ἀγῶνες καὶ τὴν δρᾶσι τοῦ Ὀδυσσέως Ἀνδρούτσου, τοῦ ὁποίου ἡ προτομὴ ἔχει στηθῇ στὴν βορεία πλευρά. Λίγο μακρυὰ ἀπὸ τὸ χωριό, βρίσκεται ἡ περίφημη «σπηλιὰ τοῦ Ἀνδρούτσου», ποὺ ἦταν τὸ ὁρμητήριό του καὶ στὴν ὁποίαν εἶχεν ἐγκαταστήσει τὴν οἰκογένειά του.

Μᾶς ἐξενάγησεν ὁ Σταθμάρχης, Ὑπενωμοτάρχης κ. Δημήτριος Κοκκαλιάρης τὸν ὁποῖο καὶ ἀπὸ τὶς στῆλες αὐτὲς τὸν εὐχαριστοῦμε ὁλόθερμα.

Τὸ μεσημβρινό μας φαγητό, κάτω ἀπὸ τὰ πανύψηλα πλατάνια στὸ κέντρο τοῦ χωριοῦ, τὸ τόσο πλούσιο σὲ ἐδέσματα, ἦταν μιὰ ἔκπληξις, ποὺ τόσο μυστικὰ μᾶς ἐπεφύλαξε ὁ κ. Διοικητής. Ἀξιωματικοὶ καὶ κατώτεροι, μαζὶ μὲ τοὺς οἰκείους μας, ἀδελφωμένοι γευθήκαμε τὸν νοστιμώτατο ὀβελία καὶ ἤπιαμε στὴν ὑγεία ὅλων.

Ἀλλά, ὅπως ὅλα τὰ καλὰ πράγματα ἔχουν κάποιο τέλος, ἔτσι καὶ γιὰ μᾶς ἔφθασε ἡ ὥρα τοῦ γυρισμοῦ. Ἐπιστρέφουμε στὴν Ἀθήνα, τὴν πόλι τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Περικλέους, γιὰ νὰ συνεχίσουμε αὔριο ξανὰ τὴ δουλειά μας. Τὴ δουλειά μας ποὺ ὑποσχεθήκαμε, ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, νὰ ἐκτελοῦμε «τιμίως καὶ εὐσυνειδήτως».

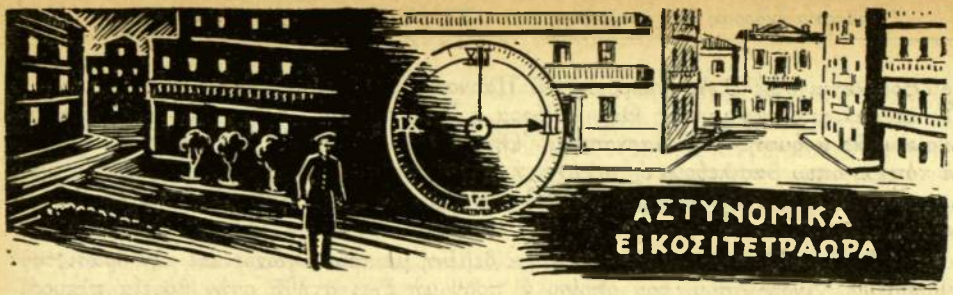
Παίρνοντας τὸν παλιὸ δρόμο, διακρίνουμε δεξιά μας τὸν Λέοντα τῆς Χαιρωνείας, ἐπιβλητικόν, δαρμένον ἀπὸ τὶς μπόρες τῶν αἰώνων. Μᾶς θυμίζει γιὰ λίγο τὴν φονικὴ μάχη ποὺ ἔγινε σ' αὐτὴν τὴν περιοχὴ μεταξὺ Ἀθηναίων - Θηβαίων καὶ τῶν Μακεδόνων τοῦ Φιλίππου (338 π. Χ.).

Λειβαδιά, Θῆβαι κ.λ. χάνονται πίσω μας, καθὼς μπαίνουμε ξανὰ στὸν καινούργιο δρόμο. Τὸ τραγούδι δονεῖ τὴν ἀτμόσφαιρα. Τὸ κέφι ἀμείωτο, καθὼς τὰ ἀνέκδοτα δίνουν καὶ παίρνουν. Τὸ δημοτικὸ τραγούδι τοῦ Ἀστυφύλακος κ. Θ. Κορίζη, μᾶς ξεσηκώνει ὅλους, καθὼς φέρνουμε στὴ μνήμη μας τὰ ἀθάνατα δημοτικὰ τραγούδια.

Φθάνουμε στὴν Ἀθήνα. Ὁ κ. Διοικητὴς μᾶς εὐχαριστεῖ καὶ μᾶς συγχαίρει γιὰ τὴν ὑποδειγματικὴ τάξι ποὺ ἐτηρήθη, ἀλλὰ κι' ἐμεῖς τὸν εὐχαριστοῦμε ἐγκάρδια γιὰ τὴν ἔμπνευσι ποὺ εἶχε νὰ διοργανώσῃ αὐτὴ τὴν ἐκδρομή. Εὐχόμαστε γρήγορα νὰ ἔχουμε τὴν εὐκαιρία νὰ ζήσουμε ξανὰ μιὰ τέτοια ἡμέρα, ποὺ θὰ μείνῃ γιὰ πάντα ζωντανὴ στὶς ψυχές μας.

Μ. ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ», μὲ τὴν πλουσίαν ἐπιστημονικὴν καὶ ἐγκυκλοπαιδικὴν ὕλην των, κατέστησαν ὁ ἀπαραίτητος σύντροφος τῶν ἀστυνομικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν πρόοδόν των.

ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ «Χ»

Αὐξάνονται τὰ τροχαῖα ἀτυχήματα εἰς τὰς Ἀθήνας, αὐξάνονται εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα, αὐξάνονται εἰς ὁλόκληρον τὸν κόσμον. Γεγονὸς παράλληλον τοῦτο μὲ τὸν ὁλοὲν αὐξανόμενον ἀριθμὸν κυκλοφορίας τῶν ὀχημάτων παντοῦ, ἕνα γεγονὸς ὅμως τοῦ ὁποίου ἡ κλῖμαξ αὐξήσεως τῶν αὐτοκινητικῶν ἀτυχημάτων δὲν ἀκολουθεῖ ἐκείνην τῆς αὐξήσεως τοῦ ἀριθμοῦ κυκλοφορούντων ὀχημάτων, ἀλλὰ ὑπερτερεῖ. Εἰς ὅ,τι ἀφορᾶ τὰ καθ' ἡμᾶς, στατιστικὴ τῆς Ὑποδιευθύνσεως Τροχαίας Κινήσεως Ἀθηνῶν ὁμιλεῖ διὰ 538 τροχαῖα ἀτυχήματα κατὰ τὸν μῆνα Μάϊον ἐ.ἔ., μὲ 7 νεκροὺς καὶ 609 τραυματίας, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ 36 σοβαρῶς, ἔναντι 466 ἀτυχημάτων τοῦ Μαΐου παρελθόντος ἔτους μὲ 4 νεκροὺς καὶ 515 τραυματίας, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ 25 σοβαρῶς. Ἐν τῷ μεταξὺ ἄγομεν τὸν Ἰούλιον, τὸν μῆνα κατὰ τὸν ὁποῖον λαμβάνουν χώραν τὰ περισσότερα αὐτοκινητικὰ ἀτυχήματα, συμφώνως μὲ τὸ τελευταῖον δελτίον στατιστικῆς συγκοινωνιῶν. Κατὰ τὸ δελτίον αὐτό, τὸν Ἰούλιον συμβαίνουν εἰς Ἀθήνας (κέντρον καὶ προάστια) 764 ἀτυχήματα περίπου καὶ ἄλλα 544 εἰς τὴν ὑπόλοιπον Ἑλλάδα, αἱ κρισιμώτεραι δὲ ἡμέραι εἶναι τῶν Σαββάτων καὶ ἀπὸ 18ης - 19ης ὥρας. Ἄλλα ἐνδιαφέροντα στοιχεῖα : Ὑπεύθυνοι διὰ τὰ ἀτυχήματα εἶναι : οἱ ὁδηγοὶ κατὰ 85% καὶ οἱ πεζοὶ κατὰ 15%. Κύριον σφάλμα τῶν ὁδηγῶν ἡ ὑπερβολικὴ ταχύτης. Οἱ συνταξιοῦχοι δὲν «πέφτουν θύματα τῶν τροχῶν, ἀφοῦ εἰς σύνολον 2713 θυμάτων μόνον 18 εἶναι οἱ συνταξιοῦχοι. Τὰ περισσότερα ἀτυχήματα συμβαίνουν ὅπου αἱ ὁδοὶ εἶναι καλῆς καταστάσεως (1841), ὅπου δὲν ὑπάρχουν τροχονόμοι (1629) καὶ ὅπου ἡ περιοχὴ πυκνοκατοικεῖται (1368). Οἱ ἀριθμοὶ αὐτοὶ φυσικὰ — οἱ κάπως παράδοξοι — ἀφοροῦν ὅλην τὴν Ἑλλάδα καὶ ἔχουν ἀνάγκην διεξοδικῆς μελέτης — τὴν ὁποίαν ὁ χῶρος μου δὲν ἐπιτρέπει — διὰ νὰ ἐξαχθοῦν θετικώτερα συμπεράσματα.

***

Τὰ αὐτὰ καὶ πολὺ χειρότερα μὲ τὴν αὔξησιν τῶν τροχαίων ἀτυχημάτων συμβαίνουν εἰς ὅλας τὰς χώρας σχεδόν. Παρατηρεῖται αὔξησις εἰς τὰς Η.Π.Α., εἰς τὴν Μεγάλην Βρεταννίαν, τὴν Γαλλίαν, τὴν Δυτικὴν Γερμανίαν, τὴν Ἰταλίαν καὶ ἀλλαχοῦ. Ὅσον ἀφορᾶ τὰ μέτρα ποὺ λαμβάνονται διὰ τὴν περιστολὴν τοῦ κακοῦ, ἂς ἀναφερθοῦν ἐδῶ τὰ τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Γαλλίας. Εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὁ ἀστυνομικὸς διευθυντὴς τῆς Ρώμης διέταξε τὴν . . . ἀπεργίαν τῶν τροχονόμων ἐπὶ 48ωρον, τοῦτο δὲ διὰ νὰ ἴδῃ τὸ κοινόν, καὶ οἱ αὐτοκινητισταὶ ἰδίως, ποία κατάστασις θὰ δημιουργηθῇ ὅταν παύσουν οἱ ἀστυφύλακες νὰ ἐφαρμόζουν τὰ νέα μέτρα, τὰ ὁποῖα, ἀποβλέποντα τόσον εἰς τὴν ἀποσυμφόρησιν τῶν ὁδῶν ὅσον καὶ εἰς τὴν μείωσιν τῶν ἀτυχημάτων, ἐκρίθησαν ὡς αὐστηρότατα. Καὶ εἰς τὴν Γαλλίαν, μὲ γνώμονα, τὸ ὅτι οἱ ὁδηγοὶ εἶναι κατὰ 80 - 90% ὑπαίτιοι τῶν ἀτυχημάτων, ἐπὶ 1.781.817 προσελθόντων πρὸς ἀπόκτησιν ἀδείας ὁδηγήσεως τὸ παρελθὸν ἔτος, μόλις 721.281 ἔλαβον ἄδειαν. Ἀπερρίφθησαν 1.023.997 καὶ 36.539 ἐγκατέλειψαν μόνοι τὰς ἐξετάσεις. Εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο νὰ ἐπεδείκνυον καὶ αἱ ἰδικαί μας ἐπιτροπαὶ τοῦ Ὑπουργείου Συγκοινωνιῶν τὴν αὐστηρότητα τῶν Γάλλων ἁρμοδίων.

Χωρὶς ἀκόμη νὰ ἔχωμεν εἰσέλθει εἰς τὰ κυνικὰ καύματα τοῦ θέρους, ἔντονος ἐρωτικὸς ἄνεμος πνέει ἀνὰ τὴν πρωτεύουσαν καὶ πολλὰ τὰ ἐρωτικὰ δράματα αὐτῶν τῶν ἡμερῶν. Ἕνας ἀπήγαγε τὴν σύζυγον τοῦ θετοῦ υἱοῦ του, μία ὕπανδρος ἐγκατέλειψε τὰ τρία παιδιά της καὶ ἠκολούθησε νεαρώτερόν της ἐραστήν, ἄλλος «ἐτσίμπησε» διερχομένην μαθήτριαν εἰς τοὺς γλουτούς, ἄλλος περιέλουσε τεντυμποϊκώτατα οἰκοκυρὰν μὲ γιαούρτι ἐπειδὴ ἀπεποιήθη τὴν ἐρωτικὴν προσφοράν του, πολλαὶ νεαραὶ ἐξηφανίσθησαν μὲ κατεύθυνσιν πρὸς τὴν πορνείαν κλ. κλ. Πλῆθος ἱερειῶν τῆς 'Αφροδίτης ἐξ ἄλλου ἐξεστράτευσε πρὸς μοναχικὰ καὶ δι' αὐτοκινήτων πολυσύχναστα σημεῖα, ὅπως λ.χ. τὸ Φαληρικὸν Δέλτα ὅπου κατὰ μίαν μόνον ἐξόρμησιν τῆς 'Υπηρεσίας 'Ηθῶν συνελήφθησαν 12 «ὠτοστὸπ - γκέρλς», ἀδήλωτα καὶ μὴ ὑποκείμενα εἰς ὑγειονομικὸν ἔλεγχον. 'Απὸ τὰ ἐρωτικὰ δράματα ξεχωρίζει ἐκείνη ἡ ἐπίθεσις μὲ στιλέτο ὑπὸ τοῦ μνηστῆρος κατὰ τῆς κατὰ 18 ἔτη μεγαλυτέρας μνηστῆς εἰς μπὰρ τῆς περιοχῆς 'Ομονοίας ποὺ ἀνεστάτωσε τὴν 'Αστυνομίαν διότι τὸ θῦμα κατέθετεν ὅτι τὴν ἐτραυμάτισαν τρεῖς ἄγνωστοι. Ξεχωρίζει ἀκόμη, καὶ ἰδιαίτερα δι' ἡμᾶς τοὺς ἀστυνομικούς, ἐκείνη ἡ αὐτοκτονία ἀστυφύλακος ἐντὸς τῆς σκοπιᾶς του, ἡ ὁποία σημειωθήτω ἔρχεται τρίτη κατὰ σειρὰν εἰς τὸ διάστημα τῶν ἑπτὰ τελευταίων μηνῶν. . .

***

Η 'Αμεσος Δρᾶσις συνεχίζει νὰ ἐγγράφῃ καθημερινῶς ὅλο καὶ περισσότερα εἰς τὸ ἐνεργητικόν της. 'Αν δὲν ὑπῆρχεν, ἕνας ἐπιφανὴς μουσικοσυνθέτης τοῦ τόπου μας δὲν θὰ εὑρίσκετο ἴσως εἰς τὴν ζωὴν κατ' αὐτάς. Καὶ αὐτὸ διότι μὴ ὑπάρχοντος ἀσθενοφόρου τοῦ σταθμοῦ πρώτων βοηθειῶν πρὸς μεταφορὰν τοῦ αἰφνιδίως ὑποστάντος καρδιακὴν προσβολὴν μουσικοσυνθέτου καὶ μαέστρου, κρινομένης δὲ ἐπικινδύνου πάσης μεταφορᾶς του ἄνευ συσκευῆς ὀξυγόνου, τὰ περιπολικά μας ἀνέλαβον νὰ μεταβοῦν εἰς τὸν σταθμόν, νὰ παραλάβουν νοσοκόμον, ὀξυγόνον καὶ καρδιοτονωτικὰς ἐνέσεις, καὶ νὰ ἐπιστρέψουν μετ' αὐτῶν εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ κινδυνεύοντος συνανθρώπου. 'Εντὸς τεσσάρων μόνον λεπτῶν λοιπὸν καὶ ὕστερα ἀπὸ μίαν φρενήρη κούρσαν ἀπὸ τῶν ὑπωρειῶν τῆς 'Ακροπόλεως μέχρι τοῦ σταθμοῦ καὶ τἀνάπαλιν, ἐκρίθη ἡ ζωὴ ἑνὸς ἀνθρώπου. Τὸ γεγονὸς τοῦτο φυσικὰ εἶναι ἕνα μόνον ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν ὅσων καθημερινῶς λαμβάνουν χώραν ὅταν καλῆται τὸ «100» καὶ μαρτυρεῖ τὴν ὑψίστην ἀποστολὴν τῆς ὑπηρεσίας αὐτῆς εἰς μίαν σύγχρονον κοινωνίαν.

***

Ταχύτης λοιπόν, καλὴ ἐκτίμησις τῆς καταστάσεως καὶ σωστή, εὐσυνείδητος δρᾶσις, εἶναι τὰ συστατικὰ ποὺ χαρακτηρίζουν τὰ πληρώματα τῶν περιπολικῶν μας μας αὐτοκινήτων. Αὐτὰ τὰ συστατικὰ ἀπαιτοῦν νὰ ἐπεμβαίνῃ ἡ 'Αστυνομία εἰς ἑκατοντάδας περιπτώσεων — ἀκόμη καὶ εἰς περιπτώσεις παραδόξους καὶ ποὺ ἄλλοτε οὐδεὶς διεννοεῖτο — ἀρκεῖ νὰ ὑπάρχῃ πραγματικὴ ἀνάγκη καὶ ἡ ἐπέμβασις νὰ μὴ εὑρίσκεται ἐκτὸς τῶν ὁρίων τῆς ἀστυνομικῆς ἁρμοδιότητος. Συμβαίνουν αὐτὰ εἰς ὅλας τὰς πολιτισμένας 'Αστυνομίας. Ξένη κυρία λ.χ., ἡ ὁποία ἐδιάβασε τὰ ὅσα ἔγραφα ἐδῶ πρὸ ἡμερῶν διὰ τὴν ὑπὸ πληρώματος περιπολικοῦ μας ἐξεύρεσιν ἰατροῦ καὶ τὴν ἐν συνεχείᾳ μεταφορὰν κινδυνευούσης ἐγκύου εἰς κλινικὴν διὰ νὰ γεννήσῃ, μοῦ ἔλεγεν ὅτι ἕνας ἀρχιφύλαξ τῆς παρισινῆς 'Αστυνομίας, ὁ κ. Ραϋμὸν Μπερτονέ, ἡλικίας 37 ἐτῶν καὶ ἐπὶ κεφαλῆς περιπολικοῦ, ἐπελήφθη τόσον ἐπειγόντων περιστατικῶν ὥστε ἠναγκάσθη μόνος του, νὰ «ξεγεννήσῃ» τρεῖς γυναῖκας τὰ μεσάνυκτα τῆς 26ης Μαρτίου, τῆς 15ης Μαΐου καὶ τῆς 2ας 'Ιουνίου τ.ἔ. Καὶ ὅτι μόνον τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ μωρὰ ἐδέχθη νὰ βαπτίσῃ. . Διαβάζω ἐν τῷ μεταξὺ αὐτὰς τὰς ἡμέρας ὅτι ἕνας νεαρός, τραυματίας ἀπὸ αὐτοκινητικὸν ἀτύχημα, μετεφέρθη εἰς τὸ νοσοκομεῖον τοῦ πανεπιστημίου Λόμα Λίντα Η.Π.Α. 'Εκεῖ ὁ χειρουργὸς ἀνεκά-

λυψεν ὅτι ἔλειπεν ἕνα μέρος τῆς . . . μύτης τοῦ τραυματισθέντος, ὅτε δύο περιπολικὰ μετέβησαν εἰς τὸν τόπον τοῦ ἀτυχήματος, ἠρευνήθη ἐπὶ 25 λεπτὰ τὸ ἔδαφος, ἀνευρέθη τὸ τεμάχιον (τῆς μύτης) ποὺ εἶχεν ἀποκοπῆ, καὶ μετεφέρθη μὲ ταχύτατα 160 χιλιομέτρων διὰ μέσου τῆς ἐρήμου τῆς Καλλιφορνίας εἰς τὸ νοσοκομεῖον. Αἱ ὑγειονομικαὶ γνώσεις τῶν ἀστυνομικῶν τοὺς ἐπέτρεψαν νὰ τοποθετήσουν τὸ ἀνευρεθὲν ἄκρον τῆς μύτης ἐντὸς δοχείου περιέχοντος διάλυμα πάγου καὶ ἅλατος, πρᾶγμα ποὺ ἔκαμε τὸν χειρουργὸν ποὺ τὴν συνέρραψε νὰ ἐκφράσῃ τὴν βεβαιότητα ὅτι ὁ ἀσθενὴς συντόμως θὰ θεραπευθῆ. . .

* * *

Τὸ ἔθιμον δυνατὸν νὰ ὑπερισχύῃ τοῦ νόμου εἰς ὡρισμένας μὴ σοβαρὰς περιπτώσεις, πάντοτε ἀπὸ ἀνθρωπίνην ἀνοχὴν καὶ σεβασμὸν βεβαίως πρὸς αὐτό. Δι' ὃ καὶ ὁ «Ἄη - Γιάννης ὁ φρυγανὰς» μὲ τὸν Κλήδονα καὶ τὰ ἄλλα λαογραφικά μας στοιχεῖα — ἐλάχιστα εἰς τὴν ἐποχήν μας — «ἐπυρπόλησε» τὰς Ἀθήνας καὶ μετέβαλε πολλοὺς ἀστυνομικοὺς εἰς πυροσβέστας. Περὶ τὰ 120 τηλεφωνήματα ἐδέχθη ἡ Ἄμεσος Δρᾶσις καὶ ἐπὶ ὡρισμένων περιπτώσεων ἐπενέβη καὶ ἡ Πυροσβεστικὴ Ὑπηρεσία, ἀλλὰ εἴπαμε : τὸ ἔθιμον. . . Τὸ ἔθιμον ποὺ μᾶς ἔκαμε νὰ περιορισθοῦμε εἰς τὴν μεταφορὰν σαράντα περίπου νεαρῶν, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, εἰς τὸν σταθμὸν πρώτων βοηθειῶν, διότι «ἐπηδοῦσαν» φωτιὲς μὲ ἐλπίδα τὴν εὐόδωσιν πολλῶν ὀνείρων καὶ εἰδωλολατρικῶν ἀφελειῶν. . . Μεταξὺ αὐτῶν ποὺ μετεφέρθησαν, μὲ ἐλαφρὰ εὐτυχῶς ἐγκαύματα, καὶ ἕνας «νέος» 53 ἐτῶν. . .

* * *

Ὁ ἀγὼν διὰ τὴν κοινὴν ἡσυχίαν, ποὺ ἀνελήφθη εἰς μεγάλην ἔκτασιν ὑπὸ τῆς Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, εἶχε τὰ ἀγαθά του ἀποτελέσματα μέχρις ἑνὸς μόνον ὁρίου. Πρέπει νὰ συνεχισθῆ δι' ὅλων τῶν δυνάμεών μας καὶ καθ' ὅλην τουλάχιστον τὴν διάρκειαν τοῦ θέρους. Οὐδὲν ἄλλο ζήτημα —πέραν τῶν μεγάλων καὶ τῶν τραγικῶν βεβαίως — ἀπασχολεῖ τόσον τὸ κοινὸν καὶ τὸν τύπον αὐτὰς τὰς ἡμέρας, οὐδὲν ἄλλο ἀπὸ τὰ φαινομενικῶς «μικροζητήματα» ἔχει τόσην ἀξίαν ὅσον ἡ ἠρεμία καὶ ἡ ἡσυχία τοῦ βιοπαλαίοντος ἀτόμου κατὰ τὰς ὥρας τῆς μεσημβρινῆς καὶ τῆς νυκτερινῆς του ἀναπαύσεως. Πέραν ἐκείνων ποὺ εἰς ἄλλα «Εἰκοσιτετράωρα» ἐσταχυολόγησα ἀπὸ τὸν τύπον ἰδοὺ καὶ αὐτά, ὡς μία. . . συμβολὴ τῶν στηλῶν μου εἰς τὸν ἀγῶνα κατὰ τῆς ἀνησυχίας. «. . .Ἡ φασαρία ποὺ γίνεται εἶναι κάτι τὸ ἀφάνταστον. . . Τὰ αὐτοκίνητα μὲ ἀνοικτὴν τὴν ἐξάτμισιν τρέχουν ἰλιγγιωδῶς. Ὁ ἐκκωφαντικὸς θόρυβος ἀκούεται εἰς ἀκτῖνα ἑκατοντάδων μέτρων καὶ τὰ κύματα τῶν θορύβων τραντάζουν τὰ τζάμια τῶν σπιτιῶν. Ὅταν, μὲ τόσην ταχύτητα, ἀναγκάζωνται νὰ «φρενάρουν», τὸ στρίγγλισμα τῶν φρένων σπάζει τὰ νεῦρα. Ἐν τῷ μεταξὺ προστίθενται καὶ αἱ σειρῆνες ἐλευθέρως καὶ εἰς τὴν διαπασῶν. .» «Σ.Σ. : Ὑπερβολικὰ ἴσως, ἀλλὰ ἔστω καὶ μέρος τούτων θεωρεῖται ἀρκετόν). Καὶ ἀλλοῦ : «Οἱ ὁδηγοὶ σιγὰ - σιγὰ ἤρχισαν νὰ κορνάρουν. Ἀντιστάσεως μὴ οὔσης, τείνουν νὰ καταργήσουν τὴν σωτηρίαν ἐκείνην διαταγήν, ὡς νὰ μὴ ἤρκουν οἱ χίλιοι ἄλλοι ποικιλόμορφοι θόρυβοι τῆς πόλεως ποὺ ἀπειλοῦν νὰ τὴν μεταβάλλουν εἰς πραγματικὸν φρενοκομεῖον. . .». Καὶ ἀλλοῦ πάλιν : «Θ' ἀρχίσω νὰ ἐνοχλῶ συστηματικῶς τὴν Ἀστυνομίαν μὲ μίαν ἐκστρατείαν ἐναντίον τῶν θορύβων. Καὶ θὰ κάμω ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ μία δημοσιογραφικὴ στήλη. Θὰ ζητήσω ἀκόμη τὴν βοήθειαν τῶν συναδέλφων μου εἰς τὰς ἄλλας ἐφημερίδας — συνάδελφοι καὶ φίλοι εἴμεθα καὶ κοινοὶ περὶ τοῦ κοινοῦ καλοῦ εἶναι πάντοτε οἱ σκοποί μας — εἰς οἱανδήποτε ἂν ἀνήκωμεν πολιτικὴν παράταξιν. Λοιπόν : Πρέπει νὰ λείψουν ἀπὸ τοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν εἰς ὅλας τὰς ὥρας τοῦ ἡμερονυκτίου καὶ εἰς ὅλας τὰς συνοικίας ὅλα τὰ δίκυκλα καὶ τρίκυκλα μέσα μεταφορᾶς ποὺ πλήσσουν τὰ νεῦρα. Ὅπου καὶ ἂν εὑρεθῆ κανείς, εἰς τὸ σπίτι του, εἰς τὸ κουρεῖον, εἰς τὸ ὑπαίθριον ζαχαροπλαστεῖον

ἢ ταβερνεῖον, εἰς τὸ μπακάλικο, εἰς τὸν ὑπαίθριον κινηματογράφον, παντοῦ τέλος πάντων ὅπου εἶναι δυνατὸν νὰ σταθῇ ἄνθρωπος, τὴν στιγμὴν ποὺ λέγει κάτι ἢ τὴν στιγμὴν ποὺ ἀκούει κάτι, θὰ περάσῃ καὶ θὰ ἐκπυρσοκροτήσῃ χωρὶς λόγον — ἡ τέχνη διὰ τὴν τέχνην — ὁ ἀγυιόπαις, ὁ ἀλητόπαις, ὁ μπακαλόπαις, ὁ βουτυρόπαις... Καὶ καθένας, ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον, θὰ κάμῃ ὅσον κρότον τοῦ ἐπιτρέπει ἡ μηχανή του, ὥστε ὅσοι παρευρισκόμενοι κατὰ τὴν ἐπέλασιν συνομιλοῦν, νὰ μὴ ἀκούσουν καὶ νὰ μὴ ἀκούωνται, νὰ ἐκκωφαίνωνται, νὰ ἐκνευρίζωνται...».

***

Πρέπει νὰ συνεχισθῇ λοιπὸν ὁ ἀγὼν κατὰ τῶν ἑστιῶν ἀνησυχίας τοῦ κοινοῦ δι' ὅλων μας τῶν δυνάμεων καὶ μέσων. Ἔστω καὶ ἐὰν συναντῶμεν ἐπικινδύνους ἀντιρρησίας, ὅπως τὸν ἀριστερῶν φρονημάτων οἰκοδόμον Ν.Π. καὶ ἄλλους ἐργάτας, οἱ ὁποῖοι εἰς τὰς συστάσεις ἀστυνομικῶν νὰ μὴ θορυβοῦν κατὰ τὰς μεσημβρινὰς ὥρας εἰς ἀνεγειρομένην οἰκοδομήν, τοὺς ὕβρισαν χυδαιότατα καὶ τοὺς ἐπετέθησαν... Καὶ ἐπειδὴ ὁ ἕνας λόγος φέρει τὸν ἄλλον, ἂς σημειωθῇ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὅτι ηὐξήθησαν καὶ πάλιν τὰ κρούσματα ἐπιθέσεων ἐναντίον ἀστυνομικῶν κατὰ τὴν ἐνάσκησιν τῶν καθηκόντων των. Ἐπὶ κεφαλῆς ὅλων πρέπει νὰ εὑρίσκεται αὐτὰς τὰς ἡμέρας ὁ ἀριστερῶν πάλιν φρονημάτων Χ.Α. τῶν 24 ἐτῶν, ὁ ὁποῖος ἐπετέθη ἐναντίον ἀστυφύλακος ποὺ ἀπεπειράθη νὰ τὸν διαχωρίσῃ, ἐνῶ συνεπλέκετο μὲ διευθυντὴν καφὲ - μπάρ, καὶ κατεδικάσθη εἰς τετράμηνον φυλάκισιν, ἄνευ τοῦ δικαιώματος τῆς ἀναστολῆς τῆς ἐπιβληθείσης ποινῆς ἐν περιπτώσει ἐφέσεως.

***

Ἡ Φιλαρμονικὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἔδωσε ἕνα πλούσιο καλλιτεχνικὸν «παρὼν» αὐτὰς τὰς ἡμέρας εἰς τὰς ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ναυτικῆς ἑβδομάδος ἐκδηλώσεις. Ἠκούσθησαν πολλοὶ ἔπαινοι κατὰ τὰς ἓξ συναυλίας ποὺ ἐδόθησαν καὶ ἰδιαιτέρως ἐχειροκροτήθησαν τὰ ἐμβατήρια «Ἀστυνομία Πόλεων» καὶ «Ἀλλαγὴ Φρουρᾶς». Μακρὰν πάντοτε αἱ στῆλαι αὐταὶ ἀπὸ τοῦ νὰ ἐκθειάζουν προσωπικὰ ἐπιτεύγματα, εἶναι ὑποχρεωμέναι νὰ τονίσουν μόνον ὅτι καὶ τὰ δύο αὐτὰ καλὰ ἐμβατήρια ἀνήκουν εἰς τὸ ἐνεργητικὸν τοῦ ἀρχιμουσικοῦ καὶ συνθέτου κ. Δ. Μπουκουβάλα, Ὑπαστυνόμου Α', ὁ ὁποῖος τὰ ἐνέγραψε καὶ τὰ ἐμελλοποίησε κατὰ τὸ 1963. Δὲν κινδυνεύω λοιπὸν νὰ χαρακτηρισθῶ ὡς ἐπαινῶν προσωπικὰ ἐπιτεύγματα ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἀφοῦ ἡ προσωπικὴ ἐργασία διατίθεται καὶ ἀξιοποιεῖται ὑπὲρ τοῦ ἀστυνομικοῦ συνόλου καὶ κατ' ἐπέκτασιν ὑπὲρ τοῦ κοινωνικοῦ τοιούτου. Πέραν αὐτῶν, πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι ἡ ἀθόρυβος ὑπηρεσία ποὺ προσφέρει ἡ Φιλαρμονική μας γίνεται ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ὅλο καὶ περισσότερον αἰσθητὴ εἰς τὸ μεγάλο κοινόν. Ἡ συναυλία ποὺ ἐδόθη εἰς τὸ θέατρον «Γκλόρια» κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους, ὑπὲρ τῶν σκοπῶν τοῦ Χριστιανικοῦ Ὁμίλου Φοιτητῶν καὶ μετὰ τῆς χορῳδίας τῶν Βασιλικῶν Ἀνακτόρων, ἤνοιξε μίαν νέαν ἐποχὴν μὲ τὴν τεραστίαν ἀπήχησιν ποὺ εἶχεν εἰς τοὺς καλλιτεχνικοὺς κύκλους. Αὐτὴν τὴν ἐποχὴν χαρακτηρίζουν αἱ ἐπιτυχεῖς ἐμφανίσεις κατὰ τὴν ναυτικὴν ἑβδομάδα, ἡ ἐμφάνισις κατὰ τὴν ἔναρξιν τῶν «Παναθηναίων» καὶ τόσαι ἄλλαι εἰς τὸ διάστημα τοῦ ἑξαμήνου. Ἀλλὰ ὑπάρχουν μερικὰ ζητήματα τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ἀντιμετωπισθοῦν τὸ δυνατὸν συντομώτερον.

***

Ηὐτύχησεν ἡ Φιλαρμονική μας νὰ ἔχῃ ἐπὶ τόσα ἔτη ὡς καλλιτεχνικὸν διευθυντὴν τὸν γενικὸν ἀρχιμουσικὸν καὶ συνθέτην κ. Β. Σωζόπουλον, τοῦ ὁποίου τὰ ἐμβατήρια «Α' Σῶμα Στρατοῦ» καὶ «Κολοκοτρωναῖοι» εἶναι πασίγνωστα ἀνὰ τὸ πανελλήνιον. Ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τούτου ἕνα πλῆθος ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων ἀπέκτησε μουσικὰς ἱκανότητας ποὺ ἐζήτησαν νὰ τὰς ἐκμεταλλευθοῦν διάφοροι ὀργανισμοὶ καὶ δημόσιαι ὑπηρεσίαι. Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, ἓξ τουλάχιστον μουσικοί

μας (διπλωματοῦχοι) ἀπεχώρησαν καὶ προσελήφθησαν δύο εἰς τὴν Κρατικὴν Ὀρχήστραν, δύο εἰς τὴν Φιλαρμονικὴν τοῦ Δήμου Ἀθηναίων καὶ ἄλλοι δύο ὡς καθηγηταὶ μουσικῆς εἰς Γυμνάσια — ὁ ἕνας μάλιστα ἐκ τούτων ἦλθε πρῶτος εἰς τὰς σχετικὰς ἐξετάσεις τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας. Ἀποτελεῖ λοιπὸν ἐπίλεκτον τμῆμα ἡ Φιλαρμονικὴ Ἀστυνομίας Πόλεων.

***

Δὲν μένει καὶ πάλιν χῶρος διὰ νὰ συμπεριληφθοῦν ἐδῶ αἱ «Βραχεῖαι σημειώσεις» μου εἰς ὁλόκληρον τὴν ἔκτασίν των. Περιορίζομαι λοιπὸν νὰ εἴπω ὅτι :

* Ἀκατάλληλον πρὸς βρῶσιν γιαούρτι ἔστειλεν εἰς τὸ νοσοκομεῖον ἐξαμελῆ οἰκογένειαν ὀπωροπώλου τοῦ Πειραιῶς. Ἐκ παραλλήλου, «ζωύφιον» εἰς λεμονάδαν, πολλὰ παράπονα διὰ τὴν ποιότητα τοῦ ἄρτου καὶ τόσα ἄλλα,— ὅλα ἀγορανομικῆς ἁρμοδιότητος. . ..

* Ὅπως ἀκριβῶς τὸν περασμένον χρόνον κατὰ μῆνα Ἰούλιον — μὲ τὴν ἀρχαιοκαπηλίαν σπανίων εἰδῶν μινωικῆς ἐποχῆς — οὕτω καὶ ἐφέτος : Ἀρχαιοκαπηλία εἰδῶν ἀνεκτιμήτου ἀξίας τῆς Γ΄ π. Χ. χιλιετηρίδος, δι' ὃ καὶ δύο ἔμποροι ἔργων τέχνης ἀπεστάλησαν εἰς τὸν Εἰσαγγελέα.

* Αὐστηρὰ θεία τιμωρία εἰς τέσσαρες νεαροὺς καὶ σεσημασμένους κλέπτας αὐτοκινήτου. Ὁ ἕνας νεκρὸς καὶ οἱ τρεῖς βαρέως τραυματίαι, συνεπεία «τουμπαρίσματος» τοῦ «Ἔμ - τζί». . .

* Καὶ φεμινισμὸς εἰς μεγάλην κλίμακα : Γυναίκα ληλατεῖ τὰς ἀποσκευὰς ὁμογενῶν εἰς τὸν Πειραιᾶ, γυναίκα (κομμουνίστρια) ἀπειλεῖ καὶ ἐκβιάζει πολίτας εἰς Ἀθήνας κλ. κλ. . .

***

Ἐλάχιστα τώρα ἀπὸ τὴν ξένην ἀστυνομικὴν εἰδησεογραφίαν :

Ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας τῆς πόλεως Χόουμσεντ τῆς Φλωρίδος συνελήφθη ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν του καὶ ὡδηγήθη εἰς τὸ δικαστήριον διότι : ὡδήγει τὸ αὐτοκίνητόν του μεθυσμένος, ἔστρεψεν ἀριστερὰ ἀντικανονικῶς, ἐστερεῖτο ἀδείας ὁδηγοῦ, δὲν εἶχε καταγράψει κανονικῶς, τὸ αὐτοκίνητόν του κλ. . .

* Πέντε ἔνοπλοι Ἀφρικανοί, εἰς Μπενόμι τοῦ Γιοχάννεσμπουργκ, ἐλήστευσαν φορτηγὸν αὐτοκίνητον τῶν ταχυδρομείων καὶ ἁφήρεσαν 250.000 ράντς (10.1/2 ἑκατομμύρια δραχμῶν). Πρόκειται περὶ τῆς μεγαλυτέρας ληστείας εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς.

* Πρωτοφανὴς ὑστερία πλήθους 250.000 ἀτόμων εἰς Μελβούρνην, διὰ τοὺς «Μπήτλς». Εἰς συμπλοκὴν μετὰ τῆς Ἀστυνομίας ἐτραυματίσθησαν 450 ἄτομα καὶ ἐζητήθη ἡ ἐνίσχυσις καὶ τοῦ στρατοῦ. . .

* Ὅπιον εἰσῆγον ἀπὸ τὴν Τουρκίαν, πιστόλια «μπερέττα» ἐξῆγον εἰς αὐτὴν Ἰταλοὶ λαθρέμποροι, συνεργαζόμενοι μὲ Τούρκους. Ἡ Ἰταλικὴ Ἀστυνομία συνέλαβεν ἓξ Ἰταλοὺς τῆς συμμορίας, καταζητεῖ εἴκοσι Τούρκους καὶ Ἰταλοὺς καί, μέχρι στιγμῆς ἔχει κατάσχει 116 κιλὰ ὀπίου. . .

* Καὶ τὸ τελευταῖον : Δύο φοβεροὶ καὶ ἐπικίνδυνοι λησταὶ συνελήφθησαν ἐπ' αὐτοφώρῳ ληστεύοντες ὑποκατάστημα τῆς Τραπέζης τῆς Ἰρλανδίας εἰς Δουβλῖνον, διῆλθον δὲ τὴν νύκτα εἰς τὸ Ἀστυνομικὸν Τμῆμα τρώγοντες . . . μπισκότα καὶ πίνοντες γάλα. Ἦσαν δύο «μπόμπιρες» 6 καὶ 4 ἐτῶν, οἱ ὁποῖοι ἐκρύβησαν εἰς τὴν Τράπεζαν τὸ ἀπόγευμα, μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τῶν ὑπαλλήλων, καὶ συνελήφθησαν ὑπὸ τοῦ φύλακος ὅταν εἶχαν γεμίσει τὰ θυλάκιά των μὲ χαρτονομίσματα καὶ τοῦ ἐπρότειναν ξύλινον ὁμοίωμα περιστρόφου. . .

ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ «Χ»

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν.

Λεφὲβρ Ἱππολύτου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Γουβέλη 7 (πάροδος Κασομούλη), στοῦ Κυνοσάργους.

Ὁ Ἱππόλυτος Λεφέβρ, Γάλλος φιλέλλην, κατῆλθε στὴν Ἑλλάδα καὶ ἠγωνίσθη τὸ 1825 στὸ Σῶμα τοῦ Φαβιέρου καὶ ἐφονεύθη στὴ μάχη τοῦ Ἀναλάτου.

Λεχόβου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Σεπολίων 48, στάσις «8» τῶν λεωφορείων Σεπολίων.

Πρόκειται γιὰ τὸ χωριὸ τῆς ὁμωνύμου κοινότητος τῆς Ἐπαρχίας Φλωρίνης, ποὺ παλαιότερα ὠνομάζετο Ἡρωικὸν καὶ ἔχει σήμερα περὶ τοὺς 1.200 κατοίκους. Κατὰ τὴν διάρκεια τῶν μακεδονικῶν ἀγώνων, τὸ Λέχοβο καὶ ἡ Νεγκότανη, ἄλλο χωριό, ἀπετέλεσαν τὴν βάσιν ἐξορμήσεως τῶν ἀνταρτικῶν ὁμάδων τοῦ Παύλου Μελᾶ.

Λεωκορείου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ 114, ἀπέναντι στὴν ἐκκλησία τῶν «Ἁγίων Ἀσωμάτων».

Τὸ Λεωκόρειον ἢ Λεωκόριον, ἦταν οἰκοδόμημα τῶν Ἀθηνῶν, ἀφιερωμένο στὶς ἡρωικὲς θυγατέρες τοῦ ἥρωος Λέω (Πραξιθέα, Θεόπη, Εὐβούλη), οἱ ὁποῖες ἐθυσιάσθησαν ἑκούσια ἀπὸ τὸν πατέρα τους, γιὰ νὰ ἀποτραπῇ ὁ λοιμὸς ποὺ εἶχε ἐνσκήψει. Τὸ Λεωκόριον, λέγεται ὅτι εὑρίσκετο στὴν Ἀγορὰ τῶν Ἀθηνῶν, κοντὰ στὸ βωμὸ τῶν Δώδεκα Θεῶν. Σχετικὴ μὲ τὸ οἰκοδόμημα αὐτὸ ἐπιγραφή, ἀνευρέθη στὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Φιλίππου, ποὺ εὑρίσκεται στὴν περιοχὴ αὐτή.

Λεωνίδου τοῦ Α'.

Ἀρχίζει ἀπὸ τὸ τέρμα τῆς ὁδοῦ Ζήνωνος καὶ τελειώνει στὴν Ἱερὰ ὁδό.

Πρόκειται γιὰ τὸν γνωστὸ βασιλέα τῆς Σπάρτης, ποὺ διεδέχθη στὸ θρόνο τὸν ἀδελφό του Κλεομένη τὸ 487 π.Χ. Ὁ Λεωνίδας, ὅταν ὁ Ξέρξης ἐξεστράτευσε ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος, κατέλαβε τὰ στενὰ τῶν Θερμοπυλῶν, ἐπικεφαλὴς 300 Σπαρτιατῶν καὶ 4.000 ἄλλων Ἑλλήνων, μὲ σκοπὸ νὰ ἀποκόψῃ τὴν πρὸς τὰ νότια προέλασι τῶν Περσῶν. Ὕστερα ὅμως ἀπὸ τὴν προδοσία τοῦ Ἐφιάλτου καὶ τὴν ἀπὸ τὰ νῶτα ἐπίθεσι τῶν Περσῶν κατὰ τοῦ στρατοῦ του, ὁ Λεωνίδας ἐφυγάδευσε, μέσω θαλάσσης,

τοὺς ἄλλους Ἕλληνες καὶ παρέμεινε νὰ πολεμήσῃ μὲ τοὺς ἰδικούς του 300 καὶ 700 Θεσπιεῖς, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ φονευθοῦν στὴ μάχη ὅλοι. Ὁ Λεωνίδας ἐτιμήθη σὰν ἥρωας. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ συνοικισμοὺς καὶ προάστια Ἀθηνῶν).

Λεωσθένους.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Χρυσίππου 14, ἀπέναντι στὸν «Ἅγιο Ἰωάννη» τῆς ὁδοῦ Βουλιαγμένης.

Ὁ Λεωσθένης, Ἀθηναῖος στρατηγὸς τοῦ 4ου π.Χ. αἰῶνος καὶ φίλος τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, διεκρίθη στὴν Μ.Ἀσία ὡς ἀρχηγὸς Ἑλλήνων μισθοφόρων. Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, ὑπῆρξεν ὁ ἀρχηγὸς τῶν συμμαχικῶν δυνάμεων κατὰ τὸν Λαμιακὸ πόλεμο, στὸν ὁποῖο καὶ ἐφονεύθη (323 π.Χ.).

Λεωχάρους.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Θ. Κολοκοτρώνη 40, κοντὰ στὴν πλατεῖα «Κλαυθμῶνος».

Ὁ Λεωχάρης, περιώνυμος Ἀθηναῖος γλύπτης τοῦ Δ΄ π.Χ. αἰῶνος, διεκρίθη ἰδιαιτέρως στὴν προσωπογραφία (χαλκοῦν πορτραῖτον Ἰσοκράτους κ.ἄ.) καὶ συνεργάσθη στὴν πλαστικὴ διακόσμησι τοῦ Μαυσωλείου τῆς Ἁλικαρνασσοῦ. Ἀπὸ τὰ πολλὰ του ἔργα ἐφημίζετο κατ' ἐξοχὴν ἕνα χαλκοῦν σύμπλεγμα, ποὺ παρίστανε τὴν ἁρπαγὴ τοῦ Γανυμήδους ἀπὸ τὸν Δία, μαρμάρινον ἀντίγραφο τοῦ ὁποίου σώζεται στὸ Βατικανό. Στὸν Λεωχάρη ἀποδίδεται ὑπὸ πολλῶν καὶ ὁ Ἀπόλλων τοῦ Μπελβεντέρε.

Λήδας.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πάρνηθος 15, κοντὰ στὸν «Ἅγιο Θωμᾶ» τῆς Ἄνω Κυψέλης.

Σύμφωνα μὲ τὴν μυθολογία ἡ Λήδα, ὡραιοτάτη κόρη τοῦ βασιλέως τῆς Αἰτωλίας Θεστίου, ἦταν σύζυγος τοῦ Τυνδάρεως. Ὁ Ζεὺς τόσο πολὺ τὴν ἠγάπησεν ὥστε κατέφυγε στὴ θεὰ τοῦ Ἔρωτος, τὴν Ἀφροδίτη, ζητώντας νὰ τὸν βοηθήσῃ, γιὰ νὰ κατακτήσῃ τὴν Λύδα. Ἡ Ἀφροδίτη μετεμόρφωσε τὸν Δία σὲ κύκνο, ἐνῶ ἡ ἴδια μετεμορφώθη σὲ ἄγριον ἀετὸν καὶ ἤρχισε νὰ τὸν κυνηγᾶ. Ἡ Λήδα θέλοντας νὰ προστατεύσῃ τὸν κύκνο τὸν ἐνηγκαλίσθη. Ἀργότερα ἡ Λήδα ἔτεκεν ἕνα αὐγό, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐξῆλθον οἱ Διόσκουροι (Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης). Μιὰ ἄλλη παράδοσις ἀναφέρει ὅτι ἔτεκεν ἐπίσης τὴν Ἑλένη (βασίλισσα τῆς Σπάρτης) καὶ τὴν Κλυταιμνήστρα. Ὁ μῦθος τῆς Λήδας, ὡς ἐκλεκτῆς τοῦ Διός, ἐνέπνευσε πολλοὺς ἀρχαίους καὶ νεωτέρους καλλιτέχνες.

Λιακαταίων.

Πάροδος τῆς πλατείας «Κυκλοβόρου», στὸ τέρμα τῶν λεωφορείων «Γκύζη».

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία στοὺς ἀπὸ τὸν Ἀσπροπόταμο τῆς Θεσσαλίας καταγομένους ἁρματολοὺς καὶ ἀγωνιστὰς τοῦ 1821 ἀδελφοὺς Λιακαταίους, οἱ ὁποῖοι ἐφονεύθησαν τὸ 1826 στὸ Ντολμᾶ τοῦ Αἰτωλικοῦ, ἀγωνιζόμενοι ἐναντίον τῶν Τούρκων.

Λιάκου Νικολάου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ζαχαρίτσα 10, στὴ «Γαργαρέτα».

Ὁ Νικόλαος Λιάκος, ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 ἀπὸ τὴν Εὔβοια, ἔλαβε μέρος σὲ πολλὲς μάχες τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ Ἀγῶνος μέχρι τὸ 1823, ὅτε συνελήφθη ἀπὸ τοὺς Τουρκαλβανοὺς στὸ Πήλιο καὶ ἐφονεύθη.

Λιβαδᾶ Γερασίμου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Σοφιανοπούλου, κοντὰ στὴ γέφυρα τῆς ὁδοῦ Ἀχαρνῶν.

Ὁ Γεράσιμος Λιβαδᾶς (1789—1876), δημοσιογράφος, πολιτικὸς καὶ οἰκονομικὸς ἐνισχυτὴς τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821, κατήγετο ἀπὸ τὴν Κεφαλληνία. Διετέλεσε βουλευτὴς τῆς Ἰονίου Βουλῆς, τῆς ὁμάδος Ριζοσπαστῶν, πληρεξούσιος καὶ βουλευτὴς τῆς Κεφαλληνίας μετὰ τὴν ἕνωσι τῆς Ἑπτανήσου μὲ τὴν Ἑλλάδα.

(Συνεχίζεται)

ΠΡΟΑΓΩΓΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

— Κατόπιν εὐδοκίμου φοιτήσεως εἰς τὰς οἰκείας Σχολὰς βαθμοφόρων, προήχθησαν οἱ κάτωθι ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι:

Ι) Εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ὑπαστυνόμου Β΄, τοποθετηθέντες ὡς ἀκολούθως, οἱ:

Α) Εἰς τὴν Ἀστυνομικὴν Διεύθυνσιν Ἀθηνῶν: 1) Δημήτριος Γιαννοῦκος, 2) Δημήτριος Δημητρέλλος, 3) Λουκᾶς Κάϊλας, 4) Διονύσιος Μιχόπουλος, 5) Ἀπόστολος Ραυτόπουλος, 6) Κωνσταντῖνος Ἀναστασίου, 7) Κωνσταντῖνος Τσίντζος, 8) Γεώργιος Ἀνδριτσόπουλος, 9) Νικόλαος Κοκκινάκης, 10) Γεώργιος Μαρκουλάκης, 11) Κωνσταντῖνος Καραθανάσης, 12) Νικόλαος Σταυρουλάκης, 13) Μαρίνης Λαμπρόπουλος, 14) Χρῆστος Μαρῖνος, 15) Παναγιώτης Μάρκου, 16) Ἰωάννης Παπαχαραλάμπους, 17) Κωνσταντῖνος Μουντζουρώνης, 18) Γεώργιος Ἀδαμόπουλος, 19) Ἰωάννης Ἀντωνόπουλος, 20) Ἰωάννης Κυριακουλάκος, 21) Παναγιώτης Σπηλιόπουλος, 22) Κωνσταντῖνος Παπασπηλιόπουλος, 23) Κωνσταντῖνος Κανακάρης, 24) Στυλιανὸς Συρῖγος, 25) Χρῆστος Παπαδάκης, 26) Παναγιώτης Θεοδωρόπουλος, 27) Ὀδυσσεὺς Σπανός, 28) Παναγιώτης Κορδᾶτος, 29) Παναγιώτης Λύρης, 30) Χαράλαμπος Μπούγαλης, 31) Ἀθανάσιος Βλάχος, 32) Λουκᾶς Λιάσκος, 33) Γεώργιος Λεπεσιώτης, 34) Ἐμμανουὴλ Σταυρακάκης, 35) Γεώργιος Κατσαρέας, 36) Ἰωάννης Παλλαδινός, 37) Μιχαὴλ Γεωργακάκης, 38) Παντελῆς Καρούμπαλης, 39) Γεώργιος Ἀλεξόπουλος, 40) Κωνσταντῖνος Λάμπρου, 41) Δημήτριος Λυδιώτης, 42) Γεώργιος Τζαφέρης, 43) Σπυρίδων Στρατηγέας, 44) Ἀθανάσιος Χαραλαμπόπουλος, 45) Θεοφάνης Μπούσης, 46) Ἡρακλῆς Μαυραγάνης, 47) Νικόλαος Παπανδρέου, 48) Κωνσταντῖνος Στάμου, 49) Παναγιώτης Ἀγγελόπουλος, 50) Βασίλειος Φειδᾶς, 51) Κωνσταντῖνος Παυλόπουλος, 52) Γεώργιος Μαυροειδῆς, 53) Νικόλαος Κοκκοβίκας, 54) Δημήτριος Μάλλιος, 55) Κωνσταντῖνος Μηλιώνης, 56) Ἐμμανουὴλ Τωμαδάκης, 57) Γεώργιος Βασιλόπουλος, 58) Διονύσιος Ἀντίοχος, 59) Γεώργιος Ἀντωνόπουλος, 60) Κωνσταντῖνος Ἀντωνόπουλος, 61) Εὐθύμιος Κουτσοσῖμος, 62) Κλεομένης Εὐγένης, 63) Νικόλαος Πορικός, 64) Νικόλαος Πάτσης, 65) Λεωνίδας Ἀποστολόπουλος, 66) Παναγιώτης Τζίφας, 67) Γεώργιος Ἀμπελουργός, 68) Χρῆστος Κάκκος, 69) Κλεομένης Σαράντης, 70) Κωνσταντῖνος Γκουζούλης, 71) Γεώργιος Τζουρμπάκης καὶ 72) Ἀδὰμ Γκουρβέλος.

Β) Εἰς τὴν Ἀστυνομικὴν Διεύθυνσιν Πειραιῶς: 1) Ἀναστάσιος Κύρκος, **2)** Βασίλειος Δίπλας, 3) Ἀλέξανδρος Σβούκας, 4) Δημήτριος Βασιλείου, 5) Κωνσταντῖνος Χριστόπουλος, 6) Φώτιος Παρίσης, 7) Ἀνδρέας Λιβάνιος, 8) Γεώργιος Μιχαλέας, 9) Ἀντώνιος Συκιωτάκης, 10) Κωνσταντῖνος Βαρούχας, 11) Μιχαὴλ Ἐξαρχάκος, 12) Γεώργιος Παντελάκης, 13) Βασίλειος Μαυρογιάννης, 14) Χαράλαμπος Καραγιάννης, 15) Χρῆστος Καλπογιάννης, 16) Δημήτριος Πολυχρόνης, 17) Παναγιώτης Μαντέλλος, 18) Κωνσταντῖνος Παλαιοδῆμος, 19) Βασίλειος Μπουγᾶς, 20) Παναγιώτης Ἀνδριώτης, 21) Νικόλαος Βουλγαρίδης, 22) Νικόλαος Ζιάννης, 23) Στυλιανὸς Σπανέας, 24) Σπυρίδων Κουρῆς, 25) Στυλιανὸς Ζουριδάκης, 26) Γεώργιος Σκούρας, 27) Χρῆστος Πανταζῆς καὶ 28) Μιχαὴλ Οὐρανός.

Γ) Εἰς τὴν Ἀστυνομικὴν Διεύθυνσιν Πατρῶν: 1) Δημήτριος Νικολακόπουλος, 2) Ἰωάννης Ἰωνᾶς, 3) Λεωνίδας Μπουζαλᾶς, 4) Γεώργιος Βεργανελάκης, 5) Δημήτριος Τσαλτάκης, 6) Ἀλέξανδρος Καψοκαβάδης καὶ 7) Ἰωάννης Γκέκης.

Δ) Εἰς τὴν Ἀστυνομικὴν Διεύθυνσιν Κερκύρας: 1) Χρύσανθος Λύτρας, 2) Παντελῆς Λιάσκας καὶ 3) Παναγιώτης Πάνου.

ΙΙ) Εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀρχιφύλακος καὶ κατὰ σειρὰν ἐπιτυχίας οἱ: 1) Κωνσταντῖνος Ἀλαμᾶνος, 2) Θεόδωρος Κάκκος, 3) Παναγιώτης Μητσέλος, 4) Ἐμμανουὴλ Πηγουνάκης, 5) Ἀντώνιος Ἀλεξόπουλος, 6) Παναγιώτης Μακρῆς, 7)

'Ιωάννης Τόλιας, 8) 'Ιωάννης Μπικάκης, 9) Νικόλαος Φουρτινάκης, 10) 'Ιωάννης 'Αντωνάκος, 11) 'Απόστολος Δάβαλος, 12) Χρῆστος Νάτσιος, 13) Γεώργιος Σταυρουλάκης, 14) 'Εμμανουὴλ Χατζημανώλης, 15) Σταῦρος Πισινάρας, 16) Παναγιώτης Κίσσας, 17) Κωνσταντῖνος Ρουμελιώτης, 18) Παντελῆς Κυριακόπουλος, 19) 'Ιωάννης Χήνας, 20) Χρῆστος Λινάρδος, 21) Παναγιώτης Ξυμιαλῆς, 22) Σωτήριος Βότσης, 23) Αἰμίλιος Κουρουπάκης, 24) Δημήτριος Τσαούσης, 25) Θεοδόσιος Λύρας, 26) Κωνσταντῖνος Τούμπας, 27) Σαράντης 'Αντωνάκος, 28) Νικόλαος Δουφεξῆς, 29) Δημήτριος Δημόπουλος, 30) Χρῆστος Μπαλανίκας, 31) Νικόλαος Τσίτουρας, 32) Δημήτριος Δαλμῆτσος, 33) Θωμᾶς Κουλαρμάνης, 34) Σίμων Παπαδογιῶργος, 35) Δημήτριος 'Αντωνίου, 36) 'Εμμανουὴλ Φρουδαράκης, 37) Δημήτριος Χούτας, 38) 'Ανδρέας Καββαδίας, 39) 'Αγαθόνικος 'Αποκορίτης, 40) Βασίλειος Τσιούτσιας, 41) Δημήτριος Λεπίδας, 42) Γεώργιος Καραμπούλης, 43) Μᾶρκος Φαλελάκης, 44) Βασίλειος Γεωργιάδης, 45) Περικλῆς 'Ανδρουτσόπουλος, 46) 'Ανδρέας Δήμας, 47) Σάββας Ταμαμίδης, 48) Δημήτριος Λουκόπουλος, 49) Γεώργιος Λουριδᾶς, 50) Παναγιώτης Κανούσης, 51) Δημοσθένης Τσίτσας, 52) Χαράλαμπος Παπαδάκης, 53) Κωνσταντῖνος Κωνσταντάκος, 54) Σωτήριος Ταβουλαρέας, 55) 'Ελευθέριος Σιδηρόπουλος, 56) Παντελῆς Καλλιανιώτης, 57) Κωνσταντῖνος 'Ηλιόπουλος, 58) Σπυρίδων Ξηρομερίτης, 59) Παναγιώτης Κόττος, 60) Κυριάκος Γεωργιτσανάκος, 61) Γεώργιος Μυλωνᾶς, 62) Νικόλαος 'Αποστολόπουλος, 63) Νικόλαος Νάκος, 64) Γεώργιος 'Ελευθεριᾶνος, 65) 'Αναστάσιος Κωτσιόπουλος, 66) Γρηγόριος Φιλιππόπουλος, 67) 'Ηλίας Καραμουτσούκης, 68) Βασίλειος Καχιουτέας, 69) Δημήτριος Ρεντζῆς, 70) Πᾶνος Διονυσόπουλος, 71) Πανταζῆς Κωστόπουλος, 72) Κωνσταντῖνος Ραφτόπουλος, 73) Παναγῆς Νιάρχος, 74) 'Ιωάννης Μπελογιάννης, 75) 'Αθανάσιος Μπαμπίλης, 76) Νικόλαος Παπαχρήστου, 77) Νικόλαος Στέκας, 78) Παναγιώτης Σεφερλῆς, 79) 'Ιωάννης Μιχάλης καὶ 80) Τσιτίνης Κωνσταντῖνος.

— Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Αρχηγοῦ τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, προήχθησαν εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ 'Υπαρχιφύλακος οἱ 'Αστυφύλακες κ.κ. Νικόλαος Μηλιώνης, Νικόλαος Νταλαχάκης, Εὐάγγελος Τσιώνας καὶ Κωνσταντῖνος Μπαλκάμος, πρὸς πλήρωσιν ὑφισταμένων ἰσαρίθμων κενῶν ὀργανικῶν θέσεων.

***

ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΙΣ — ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

— Παρητήθησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, οἱ 'Αστυφύλακες κ.κ. Χαράλαμπος 'Αλεξανδρόπουλος, Γεώργιος Ζησόπουλος, Εὐθύμιος Ζυγουρίτσας, Παναγιώτης Λουκόπουλος, Εὐστάθιος Βλάσσης, Γεώργιος Μήττας, Σταῦρος Λιώρης καὶ Παναγιώτης 'Αρκαδινός.

—'Απελύθησαν διὰ λόγους πειθαρχίας: 1) ὁ 'Αρχιφύλαξ κ. Στέφανος Κρητικός, 2) ὁ μαθητευόμενος 'Αστυφύλαξ κ. Βλάσιος Τοτώνης, κριθεὶς ἀκατάλληλος πρὸς μονιμοποίησιν καὶ 3) οἱ 'Αστυφύλακες κ. κ. Κωνσταντῖνος Παπαγιαννούλης καὶ Δημήτριος Μονιάκης.

***

ΦΙΛΑΡΜΟΝΙΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

'Η Μουσικὴ τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων, συμμετέχουσα εἰς τὰς καλλιτεχνικὰς ἐκδηλώσεις τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς Ναυτικῆς 'Εβδομάδος τοῦ τρέχοντος ἔτους, κατόπιν ἐγγράφου τοῦ Γ.Ε.Ν. καὶ τῇ ἐγκρίσει τοῦ Α.Α.Π., ἐπραγματοποίησεν ἐξ συναυλίας ὡς κάτωθι:

1) 20 Ἰουνίου 1964 εἰς πλατεῖαν Ν. Φαλήρου
2) 21 Ἰουνίου 1964 » » Π. »
3) 23 Ἰουνίου 1964 » » » »
4) 24 Ἰουνίου 1964 » » Ν. »
5) 26 Ἰουνίου 1964 » » Π. »
6) 28 Ἰουνίου 1964 » » Π. »

Αἱ ὡς ἄνω συναυλίαι, πραγματοποιηθεῖσαι ὑπὸ τῆς Φιλαρμονικῆς τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος καὶ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ἀρχιμουσικοῦ κ. Σωζοπούλου Βασιλείου καὶ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α΄ κ. Μπουκουβάλα Δημητρίου κατὰ τὰς ὥρας 20—22, συνεκέντρωσαν σεβαστὸν ἀριθμὸν ἀκροατῶν, οἵτινες κατεχειροκρότησαν ἐνθουσιωδῶς ταύτην, προκληθέντων οὕτω λίαν εὐμενῶν σχολίων ὑπὲρ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος.

Ὡσαύτως τὰς ἀπογευματινὰς ὥρας τῆς 25ης Ἰουνίου 1964, ἡ Φιλαρμονικὴ τοῦ Σώματος ἔλαβε μέρος εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν γυμναστικῶν ἐπιδείξεων τῆς οἰκοκυρικῆς καὶ ἐπαγγελματικῆς Σχολῆς «Ἁγία Βαρβάρα» εἰς Ν. Σμύρνην, εἰς ἣν παρέστη καὶ ἡ Α.Β.Υ. ἡ Διάδοχος Εἰρήνη ὡς καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἐπίσημοι, ἀποδώσασα τὰς κεκανονισμένας τιμὰς πρὸς τὴν Α.Β.Υ. τὴν Διάδοχον Εἰρήνην καὶ παιανίσασα κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἑορτῆς διάφορα θούρια καὶ διάφορα ἑλληνικὰ τραγούδια, ἅτινα ἐχόρευσαν μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν αἱ μαθήτριαι τῆς Σχολῆς. Ἡ ἐμφάνισις τῆς Φιλαρμονικῆς τοῦ Σώματος εἰς τὴν ἐν λόγω ἑορτὴν ἐνεθουσίασε τοὺς παρισταμένους, προκαλέσασα οὕτω λίαν εὐμενῆ σχόλια ὑπὲρ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος.

ΠΕΝΘΗ

Δημήτριος Μουτσούλας

Τὴν 27ην Ἰουνίου 1964 ἀπεβίωσεν, ὁ τ.Ἀστυνόμος Β΄ Δημήτριος Μουτσούλας. Κατὰ τὴν κηδείαν του, ἥτις ἐγένετο τὴν ἐπομένην ἐκ τοῦ Α΄ νεκροταφείου, παρευρέθησαν πολλοὶ ἐν ἐνεργείᾳ καὶ συντάξει ἀστυνομικοί, παλαιοὶ συνάδελφοι καὶ φίλοι τοῦ ἐκλιπόντος. Ἐκ μέρους τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος κατέθεσε στέφανον ὁ Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Β΄ κ. Τσάδαρης.

Ὁ Δημήτριος Μουτσούλας, ἐγεννήθη εἰς τὸ Μαυρομμάτιον τῆς Καλαμάτας τῷ 1897 καὶ τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1922 κατετάγη εἰς τὸ νέον τότε Σῶμα τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων. Τῷ 1928 προήχθη εἰς Ὑπαστυνόμον Β΄, τῷ 1932 εἰς Ὑπαστυνόμον Α΄ καὶ τῷ 1943 εἰς Ἀστυνόμον Β΄. Ἀπεχώρησε τῆς ὑπηρεσίας τῷ 1953, λόγῳ ὁρίου ἡλικίας. Ἐκ τῶν πρώτων ἀνδρῶν τοῦ νέου Σώματος, καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς σταδιοδρομίας του, ἐπεδείξατο ἀφοσίωσιν καὶ προσήλωσιν εἰς τὸ καθῆκον. Λόγῳ τοῦ ἐξαιρετικοῦ του χαρακτῆρος καὶ τῆς ἐργατικότητός του, ἐξετιμᾶτο ἰδιαιτέρως ὑφ' ὅλων.

Τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικά», συλλυποῦνται βαθύτατα τοὺς οἰκείους του καὶ εὔχονται εἰς αὐτοὺς μὲν τὴν ἐξ ὕψους παρηγορίαν, εἰς τὸν ἀπελθόντα δὲ Ἀστυνόμον γαῖαν ἐλαφράν.

Αἰωνία σου ἡ μνήμη ἀείμνηστε Ἀστυνόμε.

Εὐγένιος Γεωργιάδης

Τὴν 4ην Ἰουλίου 1964, ἀπεβίωσεν ὁ τ.Ὑπαστυνόμος Α' Εὐγένιος Γεωργιάδης. Ἡ κηδεία του ἐγένετο τὴν ἐπομένην ἐκ τοῦ Γ' νεκροταφείου καὶ παρέστησαν κατ' αὐτὴν ἀρκετοὶ ἀστυνομικοί, ἐν συντάξει καὶ ἐνεργεία.

Ὁ Εὐγένιος Γεωργιάδης,ἐγεννήθη τῶ 1901 εἰς Πόρον Ἰκονίου Μ. Ἀσίας καὶ τῶ 1926 κατετάγη εἰς τὸ Ἀστυνομικὸν Σῶμα. Τῶ 1935 προήχθη εἰς Ἀρχιφύλακα, τῶ 1943 εἰς Ὑπαστυνόμον Β' καὶ τῶ 1947 εἰς Ὑπαστυνόμον Α'. Ἀπεχώρησε τῶ 1956, λόγω ὁρίου ἡλικίας. Ἠθικός, σεμνὸς καὶ πειθαρχικός, ἠγαπᾶτο παρὰ πάντων καὶ εἰς ἁπάσας τὰς ἀστυνομικὰς ὑπηρεσίας, εἰς ἃς ὑπηρέτησεν, εἰργάσθη φιλοτίμως, προσενεγκὼν πολυτίμους ὑπηρεσίας.

Συλλυπούμεθα τοὺς οἰκείους του καὶ εὐχόμεθα εἰς αὐτοὺς τὴν ἐξ ὕψους παρηγορίαν. Ὁ Θεὸς ἂς ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν τοῦ ἐκλιπόντος.

Αἰωνία σου ἡ μνήμη ἀλησμόνητε συνάδελφε.

Χρῖστος Καλφάκης

Τὴν 2αν Ἰουλίου 1964, ἀπεβίωσεν ἐν τῶ Κρατικῶ Νοσοκομείω, ὁ ἐν ἐνεργεία Ἀστυφύλαξ Χρῖστος Καλφάκης, ὑποκύψας εἰς τὴν ἐπάρατον τῆς ἐποχῆς μας νόσον. Τὴν κηδείαν του, ἥτις ἐγένετο τὴν ἐπομένην ἐκ τοῦ Γ' νεκροταφείου, παρηκολούθησαν συνάδελφοι καὶ φίλοι τοῦ ἐκλιπόντος.

Ὁ Χρῖστος Καλφάκης, ἐγεννήθη εἰς Ἀθήνας τῶ 1921 καὶ τῶ 1944 κατετάγη εἰς τὴν Ἀστυνομίαν Πόλεων. Ὑπηρέτησεν ἐπί τι διάστημα εἰς Θ' Ἀστυνομικὸν Τμῆμα Ἀθηνῶν καὶ ἀκολούθως εἰς τὴν Ὑποδιεύθυνσιν Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν. Ἐσχάτως ὑπηρέτει εἰς ΚΗ' Παράρτημα Ἀσφαλείας. Ὁ ἀποβιώσας Ἀστυφύλαξ διεκρίνετο διὰ τὸ ἦθος του καὶ τὴν ἐργατικότητά του καὶ ἐξετιμᾶτο ὑπὸ προϊσταμένων καὶ συναδέλφων του.

Συλλυπούμεθα τοὺς οἰκείους του καὶ εὐχόμεθα ὅπως ὁ Θεὸς ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν τοῦ ἐκλιπόντος.

Αἰωνία σου ἡ μνήμη ἀλησμόνητε Χρῖστο.